

BİZ HALKIZ, GELECEK ELLERİMİZDEDİR !

Özgür gelecek

15 Günlük Siyasi Gazete 1-15 ARALIK 1995 SAYI:64 FİYATI: 30.000 TL (KDV DAHİL)

EMPERYALİSTLER VE FAŞİST TC.
HABİTAT II İLE NE YAPMAK İSTİYOR
sayfa 9
TC. ABD SİLAHLARIYLA İNSAN
HAKLARINI İHLAL EDİYOR
sayfa 11
KÜÇÜKÇEKMECE İŞÇİLERİ:
"BİZ KAZANACAĞIZ!"
sayfa 14
İRANLI MÜLTECİLER ANLATIYOR:
YAŞAMLA ÖLÜM ARASINDAKİ SINIR
sayfa 19
DEVİRİM MAHALLESİ HALKI: "GERÇEK
ADALET; HALKIN ADALETİDİR"
sayfa 10
MEVSİMLİK İŞÇİLERE "GÜVENLİK"
sayfa 8
FAŞİST TC'NİN WEİL'İ
sayfa 10
FAŞİZMİ ÖNCE İNSANLIK YARGILADI
sayfa 22

KAYIP POLİTİKASI SÖKMEDİ

Hesabını soracağız!

17 Kasım 1995 günü Jitem tarafından kaçırılan ve üç gün boyunca işkence yapılan Ali İhsan AY.

- DİSK Tekstil-İş 2 No'lu Şube Delegatesi Düzgün TEKİN, kontra çetesi tarafından kaybedilmek isteniyor.
- 10 Kasım 1995 günü Rohe HARMAN, 17 Kasım 1995 günü ise Ali İhsan AY, JİTEM tarafından kaçırılarak işkenceye maruz bırakıldılar.
- Faşist TC'nin emperyalizm icazetli politikaları dün olduğu gibi bugünde sökmeyecek; emekçi halk özgürlük ve demokrasi meşalesini faşizmin burçlarına dikecektir. sayfa 6

Direnış sürüyor

- Buca Cezaevi'nde yaratılmak istenen saldırı ortamı devrimci tutsaklarca boşa çıkarıldı. Ümraniye Tabutluğu tekrar dolduruluyor. Konya, Malatya, Bursa ve Batman cezaevlerinde devrimci tutsaklara yönelik saldırılar gündemde. sayfa 6

kommünistlerin
işkence tedavisi
engelleniyor
sayfa 5

özgür gelecek'ten

İşte Duyarlı Okur !!

Bir yayın organı, tarihsel haklılığa sahipse hiç bir güç onu alt edemez!. O yayın organı bu haklılığını ne kadar bilince çıkartmışsa ve doğrudan ısrarlıysa o kadar da gücünü pratikte görür... Hele bir de, bu yayın organı okurlarının duyarlılığıyla bütünleşmişse, işte kitlelerin elinde bir silah olma işlevini gerçek anlamda o zaman oynayacaktır. O aşamadan sonra, o gazete/dergi, faşizme karşı her satır hesap sorucu, kitleleri aydınlatıcı bir mermi olarak faşizmin yüreğine ve beynine saplanacaktır. Yani, teori/düşünce artık maddi bir güç olarak doğuşacaktır... Gazetemiz, belli eksiklikler olsa da, daha başından beri, MLM geleneğinin temsilcisi olarak bu bütünleşmeyi sağlamış, hep canlı bir güç oluşumunu hedeflemiştir. Yazılanlar soyut teori olmanın ötesine geçmeyi zorlamıştır. Ancak bugün, bunun daha da canlı bir güç olmasının zorunluluğu kendisini dayatmaktadır. Okurlarımız, gazetede yazılanların canlı ve maddi bir güce dönüştürülmesi sürecinde daha da aktif olmak zorundadırlar. Sorun, "biz bunu savunuyoruz"un ötesindedir. Sorun, kolektif anlayışın canlı pratik içerisinde yaşam bulması, kitlelerle kucaklaşmasıdır. Bunu sağlayacak olan da okurlarımızdır. En başta da kolektifin bilincinde olan ve kolektif iradenin zorunluluğunu kavramış olan okurlarımızdır... Bunun yanında duyarlı bir okur olarak da; yaşananları, gördüklerini bir haber olarak ve de yorumlayarak, olanaklıysa fotoğraflayarak da gazetemize iletmesi, olması gerektirir.. Her özgür gelecek okuru, gazetenin doğal muhabiridir!.. Bozkırın iyice kurumuş bir ülkenin dört bir yanına gazetemizin ulaşması ve ülkenin en ücra köşesindeki emekçinin gözü, kulağı ve sesi olması ancak böyle mümkün olacaktır. Gazetemiz MLM'nin bir kıvılcımıdır ve biz onu ülkenin dört bir yanına taşımak zorundayız!

Bu sayımızda doğal muhabirlerimizden gelen üç haberi okuyacaksınız. Faşizmin İstanbul'da yürütmeye göze alamadığı için Trabzon'a aldığı, orada da "İstanbul Valiliğinden izin alınmadığı" gerekçesiyle sürdüremeye soktuğu, Gazi/Devrim mahallesini direniş-katliamı mahkemesi mahallisi; Urfa belediyesi Bucak aşiretiyle elele haberini ve GAP bölgesinde mevsimlik işçilere reva görülen işleme haberini duyarlı okurlarımızın çabası sonucu sizlere sunuyoruz. Haber üzerinde bizim de çalışmamız-düzenlememiz olsa da, haber esas olarak doğal muhabirlerimizin haberidir.

Dikkatli okurlarımızın farkedeceği gibi bir süredir, kültür-sanat sayfasındaki "Değinmeler" köşesini yayınlamıyoruz/yayınlamıyoruz. Zira, yazar arkadaşla sağlıklı bir diyalog içinde eleştiri ve uyarılarımızı yaparak yeniden bir görüşme çabalarımız yarıtsız kaldı. Arkadaş, bizim durumdan memnuniyetsizliğimizi gördüğünden, bizimle görüşerek bir çözüm arayacağına yazılarını önce aksatmaya sonra da kendiliğinden kesmeye yöneldi.

Önceki sayımızda, yine kültür-sanat sf.sındaki "sanat üzerine" başlıklı köşede bir değişiklik yaptık. Köşeyi daha canlı olması, çeşitli kalemlere ve okurlarımızın yazılarını sunabilmeye daha açık olması açısından, bundan böyle "Gökkuşuğu" başlığı altında yayınlayacağız.

Kavganın güncesi ve devrim şehitleri sayfamızın(tarih), yetersizliği nedeniyle, bu sf.nin sayısını iki'ye çıkarttık. Özellikle şehitlerimizle ilgili yazı, resim, anı-anlatı ve materyel sunma noktasında okurlarımızdan ilgi bekliyoruz. Bu sf.nin mutlak ve mutlak şehitlerimize layık olması için böylece bir kolektif sahiplenme gereği zorunludur.

Faşist Diktatörlüğün seçim oyununu bir kez daha sahneye koyma aşamasında, her çevre gibi, SÖZ gazetesi de kendi anlayışı çerçevesinde bir çabaya girdi. Bu süreçte bizden de görüş sordular. Ancak, nasıl bir basincılık anlayışına sahip iseler, bizim değerlendirme ve tavrimiz kendilerinkiyse aynı olmayınca arkadaşlar, sorularına verdiğimiz yanıtı yayınlamadılar. İlginç bir "sol" gazetecilik, ilginç bir demokratik örneği gösterdiler. Bu basit politikacılığı eleştirerek, onlara ilettiğimiz yanıtımızı yayınlıyoruz.

Yeni sayımızda buluşmak üzere,
dostlukla...

Serbest Kürsü

Merhaba Özgür Gelecekteki arkadaşlar

Sizleri bir konuda uyararak daha doğrusu bilgi vermek istiyorum. Bir çok fabrikalarda daha çok büyük fabrikalarda "KALİTE ÇEMBERLERİ" uygulaması gündeme sokulmaya çalışılmış ve hatta bazılarında başlanmış bu uygulamaya. Bu uygulama bir kaç kişiden oluşacak işçi gurupları yani fabrikalardaki işçileri guruplara ayrılarak çalışma yapacak ve bu çalışmada üretimin daha hızlandırılmasına ve daha iyi nasıl olacağına ilişkin patrona öneriler projeler sunmakla görevlendirilecekmiş vb. Bu uygulamanın tehlikeli yönü ise daha yoğun sömürü ve sendikalaşmanın tamamen ortadan kalkması sözkonusu yani bu uygulamanın olduğu iş yerlerinde sendikalaşmak mümkün olmuyor, sendika yetki alamıyor, tamamen örgüt-süzleştirmeye yönelik bu uygulama hakkında bir araştırma yapılırsa iyi olur. KALİTE ÇEMBERLERİ uygulaması hakkında daha önce Özgür Gelecekte yazı çıkmıştı. Sanırım birinci cildin son kısımlarında yer alıyor Sabancının kalite çemberleri başlığını taşıyordu yanılmıyorsam. Araştırılması iyi olur. Bilginiz olması açısından bunları yazıyorum geniş araştırmayı çeşitli fabrikalara giderek öğrenme imkanım olsa ben yapardım ama siz daha kapsamlı araştırma olanağına sahipsiniz. Tabi sendikalara gelip bunlar hakkında araştır-

mada yapabilirsiniz. Ayrıca bir muhabir arkadaşın buraya gelmesi halinde yardımcı olabiliriz.

Çalışmalarınızda başarılar diler ve sizleri selamlarım.

Tuzladan bir Özgür Gelecek okuru

Dostlar merhaba

Derginizi sürekli takip eden bir okurumuz. Son süreçte günceli yakalma yönü olumlu bir gelişme gözle görülür bir boyuta ulaştı. Daha da iyi olacağına inanıyorum.

Ülkede gelişen birçok hareketlilikle birlikte, devrimcilerin kitlelerle bütünleşememenin, onlara önderlik edememenin, onlara ulaşmanın araçlarını esasta yaratamamanın sıkıntılarını çektiği bir süreçte, yayın faaliyetinizin önemi daha da fazlalaşmaktadır. Neyse! Birtakım eleştirilerim var, onlara gelelim; Köşe yazılarında "Ozan Can Bakış"ın ki kitleleri ilgilendiren yazılardan çok "iç" sorunları kapsıyor. Bu bir yana yazılar hep açılımsız "olmalı", "kavramalı" biçiminde gelişiyor ve bitiyor. Diğer sayılara da bir gözattığımızda köşenin aynışmaya doğru gittiğini görüyoruz. "Bulut Çiçek" in yazıları ise son süreçte oldukça iyi. Mesela son sayıda! Küfretmek çok abes gelir bana. Ama hıncımızı, alçaklıklara karşı tepkilerimizi layıkınca dile getirdiğinde "küfür" etmekten çıktığını gördüm bu yazıda. Ve gerçekten de bu tip yazılar bir takım sorunların farkında da olsak, bizi tekrar harekete geçirir bile. Yazıların konusu ne olursa olsun, bunun okuyuculara nasıl kavratılacağı iyi düşünülmeli.

Sürekli genel vurgulanırken özele inmek, onu yakalayıp geneli kavratmak bazen çok daha yararlı ve anlaşılır olabilir.

Bunun dışında son sayınızı daha önce bulamadığım gazete bayilerinde ve birkaç tane yerine birkaç on tane olarak bulabilmek beni sevindirdi. (Tabi hemen toplatılmazsa göze hitap ediyor) Bu çalışma devam etmeli, daha farklı yöntemler de geliştirilmeli. (sokaklarda satma vb)

Yazacak çok şey var. Ama bu köşeyi fazla meşgul etmemek, uzun uzun yazmamak gerekiyor diye düşünüyorum. Ha! Birde okur mektuplarında şu ya da bu konu, ya da haberler yer almaya başladı. Böyle olmamalı. Okurlar dergi ile ilgili görüş ve gözlemlerini

aktarmalıdır. Bunun dışında yaşadığımız şeylerin tüm okurlarca bilinmesini istiyorsak, yeni somut anlaşılır yazılar kaleme almalıyız. Mesela son sayıda bir film anlatılıyor. Bu da olabilir. Ama bu köşeyi yaşadığımızdan çıkardığımız mesajlarla donatmamız daha ilgi çekici bir köşe yaratır diye düşünüyorum. Çalışmalarınızda başarılar diliyorum.

İstanbuldan bir okur.

İşçi-Köylü Düşmanı

İşçinin köylünün düşmanı burjuvaya sesleniyorum. Herşey sizin olabilir. Gazetelere de sahipsiniz. Oradaki yakınlarınızla yakalıklı yapan itirazlarla haber çıkarıyorsunuz. Olabilir, çünkü onlar sizin gibi köpektir. Gazetelerinizin verdiği hediye kampanyasına değinmek istiyorum. Hediye diye renkli burjuva gazetesini yükseltmek ve paraların peşindediniz ve insanların gözlerinde hediyeleri büyütüyorsunuz. Ve vatandaşlarda buna kanıyor. Alıyorlar. Daima zam ve kuponlar çoğalıyor. Çünkü insanlar bıksın ve bıraksın hediyeyi vermeyelim diye ve başka hediye çıkarıp insanları aldatıyorsunuz.

Burda halkımıza sesleniyoruz; bu alçak tezgahlara kanmayın. Devletin köpeklerine para kazandırıyorunuz. Bu gazetelerden birinden örnek veriyorum. Akşam gazetesi, TC'nin köpeği yalalaklık yapan gazetedir. Herhalde hatırlarsınız, umuda doğru başlık altında yazılan çirkefliliklerle burada da insanları aldatıyorlar. Memduh Bayraktaroğlunun "fakirin böylesi sevilirmi?" başlık altında yazdığı İzmir seli felaketi yazısını herhalde okumuşsunuz.

İnsanlara iftirayı atarak ve insanlara hakaret ederek yazı yazıyor. Böyle bir yazıyı solcu demokratik bir gazete, TC'nin hakkında yazsa, böyle durumda gazeteye dava açarlar ve yazıyı sansürdür diyerek yazdırmazlar. Niye devlet aleyhine yazdığımız yazı olmuyor? Halkın duymaması uyanmaması için böyle şeyleri yayınlamamız. Çünkü biz Akşam gazetesi gibi yalalaklık yapmadığımız için. Köpekler Kahrosun, Faşizm Kahrolsun Tutsak olan bedenlerin yanı sıra beyinleride esir almaya çalışan faşist TC. özgürlüğün, temsilcilerini teslim alamayacaktır.

İstanbuldan 12 yaşında Özgür Gelecek okuru Ali

özgür gelecek

25.10.1995

Söz Gazetesine;

VEHBİ ERSAN'IN DİKKATİNE!

Faşizmin seçim oyununu boykot edelim!

Boykot, halkın en demokratik hakkıdır.

Söz gazetesi sosyalistlerin seçimlere karşı olası tavırlarını ifade ederken, üçe ayırıyor. En fazla boykot taktiğine tepki duyduğunu anlıyoruz. Bunu "devrimci lafazanlık" olarak niteliyor.

Aynı şekilde komprador patron-ağa devleti de boykot tavrını kötülüyor. Neden yapıyor; çünkü boykot etmek onların seçim sistemini, yani demokrasicilik oyununu reddetmek oluyor... Onlara göre de, inatçılar soyundan olan biz sosyalistler illa da demokrasinin nimetlerini tepeliyor. illa da düzen dışılığı önemsiyoruz. O nedenle de düzen dışılık anlayışını savunanları esas tehlike görüyor, şiddetli tepki gösteriyorlar.. Oysa ne güzeldir demokrasi içinde yarışma ortamı veriyorladı. İşte birkaç "sol" parti de kurulmuştu.

Öte yandan, demokratik haklara gerçekten ciddi sarılan, düzeni teşhir eden yasal partilerin başına neler geldiğini de biliyoruz. HEP, DEP, HADEP süreci ortadadır. Söz'ün 36. sayı 6. sayfasında yazdığı gibi; "Kürtlere parti dayanmıyor"!

Kuşkusuz devrimci dinamiğin, ama faşist diktatörlüğe kök söktüren yasadışı bir devrimci dinamiğin, belli aşamada parlamento sahasında da faşizme darbeler vurması gündeme gelebilir. O çok özgün koşullardır. Ama bugüne baktığımızda genel olarak görüyoruz ki; hem böylesi koşullar yoktur, hem de düzen içiliğe dönmüş, faşizmi demokratik hak kırımları kazana kazana değiştireceğini sanan anlayışlar bu arenadadır. Bu birinci olarak faşizmle dışedış dövüşmemek, yasadışılığa gösterdiği hisimandan çekinmektir. İkincisi; eğer samimi bir anlayış olarak savunuluyorsa, ciddi bir yanılıdır. Düzenin içten demokratikleşmesi mümkün değildir. Mümkün olmadığı gibi sosyalistlerin istemi burjuva yada Avrupa demokrasisi de değil, gerçek demokrasidir. Yani halk demokrasisidir. Bu yönlü anlayış üçüncü olarak da; halk kitlelerini aldatıcı, oyalayıcı olanaklı olmayan bir rotaya sokarak, enerjilerini düzen çerçevesinde boşuna harcatıcı bir tutumdur. O nedenle de doğru tavır boykottur!

Boykot faşist düzeni kökten reddeden bir yaklaşımdır ve bugün gerekli olan da budur. Faşizme aldatıcı yeni bir umut ve yenilenme fırsatı verilmemelidir.

Seçim, kitlelerin politik alanda en duyarlı oldukları süreç olduğundan da, bu süreçte yapılacak siyasi gerçekleri açıklama kampanyasına faşizmi teşhir etmek, Demokratik Halk Devriminin propagandasını yapmak acil ve önemli bir görevdir..

www.partizanarsiv.net

Düzene taze kan taşımayalım!

IMF ve Dünya Bankası'na verilen sözleri yerine getiremeyen, Kürt sorununu çözemeyen ve bunların yanı sıra enflasyonun yüzde yüzlerin üzerine çıkmasını engelleyemeyen TC iyice tıkanmıştır. İşsizliğin artması, kitlelerin yaşam seviyesinin her geçen gün daha da düşmesi, yargısız infazların, gözaltında kayıpların, katliamların artması ve buna karşılık kitle muhalefetinin yükselmesi karşısında iyice köşeye sıkışan egemenler, nefes alamamak, kitlelerin gözünde teşhir

dirmek için değerlendirmek yükümlülüğü vardır." (Atılım, Sayı 58) Peki, Atılım bu yükümlülüğünü nasıl gerçekleştirecektir? Cevabını yine Atılım'dan alalım: "Bağımsız adaylarla seçim mücadelesine katılmak bu

ken, HADEP ekseninde sol maskeli çeşitli reformist-yasalcı partiler, MHP-DYP ittifakına karşı, "Demokrasiyi, barışı, emeği ve insan haklarını savunanların sesi olacağız" söylemleriyle "Emek ve Barış Cephesi"ni oluşturdular. "Demokrasi", "barış", "emek savunucusu", "Kürt sorununun çözümü" gibi kulağa hoş gelen sözlerin ne anlamda, niçin kullanıldığı, oluşturulan cephenin neye hizmet ettiği görülemezse, seçimlerde bunlara karşı alınacak tavır da yanlış olacaktır.

HADEP, SİP, DDP, BSP'den oluşan "Emek ve Barış Cephesi", MHP-DYP ittifakı ve N.Menzir, M.Ağar, D.Güres, N.Demiral vb. katiller sürüsünün milletvekiliğine adaylıklarını koymasıyla birlikte, ülkede "faşizan gelişmelerin" yaşandığı siyasal tespiti yapmakta ve bu "faşizan gelişmelerin" karşısında durmayı ittifakın bir nedeni olarak göstermektedir. Ülke geçeceğini görmeden, şimdi "faşizan gelişmelerin yaşandığı" tespiti yapmak, parlamentonun gerçek işlevini görmeden devlet yapısına ilerici misyonu yükleyerek kitlelerin bilincini karartmaktadır. Birincisi; Türkiye gibi emperyalizme göbekten bağimli, yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde faşizm bir devlet biçimidir. TC kurulduğu günden itibaren faşisttir. İkincisi; TC devletinin faşist olup olmadığının göstergesi parlamentonun varlığı ya da yokluğu değildir. Parlamento faşizmi maskeleyen işlevi görür. Üçüncüsü; şu ya da bu kişinin parlamentoda yer alması parlamentonun niteliğini değiştirmez.

Bu cephenin, parlamentonun faşist karakterini bir kenara bırakıp bazı militarist şeflerin araya girmesiyle faşizmi özdeşleştirmede düştüğü yanlışlığı kadar, seçimlere hangi amaçlarla girdiklerini de görmek gerekir. Kürt ulusunun bağımsızlığı için uzun yıllar birçok bedeller ödenerek yürütülen silahlı mücadelenin "düzen içi çözüm"ün hizmetine sunulduğu, Kürt Ulusal Kurtuluş Mücadelesi'nin reformist bir rotaya girdiği bu dönemde, HADEP'in seçimlere girmesi de "siyasi çözüm"e hizmet amaçlıdır ve taktik değil, stratejik bir sorundur. Yaşamın her alanında reformlar için mücadele eden, iktidar perspektifinden yoksun olan, silahlı ve illegal mücadeleyi reddeden, yakın gelecekte parlamentoda sosyal demokrat rolüyle yer alacak olan, parlamentonun nimetlerinden yararlanma hevesindeki BKP-DDP ve SİP reformcu-yasalcı niteliklerine uygun olarak, Kürt sorununun çözümünde de "siyasal çözüm"ü savunmaktadır. "Emek ve Barış Cephesi"nin Kürt sorununun "barışçı, demokratik siyasal çözümü" olarak savunduğu şey, emperyalistlerin ve işbirlikçi burjuvazinin Kürt ulusuna vereceği "demokratik" kırıntılarla yetinilmesini, Kürt ulusunun bağımsızlık için silahlı mücadelede ısrarını değil, bu kırıntılar için mücadele etmesini öğütlemektir. Eşitliğin, adaletin olmadığı, bir avuç burjuvazinin ezilen yığınlar üzerindeki egemenliğinin devam ettiği bir sistemde hangi barıştan, demokrasiden söz edilebilir? İEmeğin savunucusu olduklarını iddia eden ya da bunun için ittifaka girenlerin buna uygun hareket etmesi gerekir. Nasıl ki, sosyalist demekle sosyalist olunmazsa, emek savunucusu demekle de emek savunucusu olunmaz. HADEP'in Kürt milliyetçiliği temelinde şekillendiği açıktır. Mücadelesinin esasında emeğin kurtuluşu yoktur. Bugün gelinen aşamada mücadelesinin esasına Kürt ulusunun kısmi bir takım haklar elde etmesi oturmuştur. Proletarya diktatörlüğünün, sosyalizmin adımı dahi ağzına almayan, "öncü partiye değil, kitle partisine ihtiyaç vardır" diyerek proletaryanın kendi iktidarını kurabilmesi için örgütlenmesi gerektiğini, proletaryanın sınıf bilincini örgütü olan KP'nin gere-

kirliğini proletaryanın kendi bağımsız örgütünün yerine ne idüğü belirsiz, şekilsiz "parti" kuran, hatta "oldum olası proletarya diktatörlüğüne inanmadım" şeklindeki ifadeleriyle proletaryaya, devrime inançsızlığını, kinini açıkça kusanların yer aldığı SİP, DDP, BSP ile birlik çalışması yürüten Geleceği Birlikte Kuralım Parti Girişimi ve BSP'nin emeğin savunucuları olmaları beklenemez. Bunlar emeğin değil, burjuva liberalizminin savunucusudurlar. Burjuvazinin savunucusudurlar. Çünkü, işçi sınıfına, emekçi yığınlara burjuvaziye kölece boyun eğmelerini, reformlarla yetinmelerini, proletarya diktatörlüğü, devrim gibi "zararlı" şeylerden uzak durmalarını öğütlemekte idirler. "Emek ve Barış Cephesi" açıktır ki reformcu-yasalcı düzlemde oluşturulmuş bir bloktur. Komünistlerin bu bloku desteklemek gibi bir tavırları söz konusu değildir.

Seçimlerle ilgili tavırda kafa karışıklığına neden olabilecek, "Emek ve Barış Cephesi"nin içinde yer almayan, ancak seçimlere bağımsız adaylarla katılacak olan Emek Partisi Girişimcileri ve Atılım çevresinin seçimlere ilişkin tavırlarını da ortaya koymak gerekir.

Yasal prosedürü tamamlamadığı için zorunluluktan parti olarak değil de bağımsız adaylarla seçime katılacak olan Emek Partisi Girişimcileri, seçim platformlarının "Emperyalizme karşı mücadele, Kürt sorunu, demokratik hak ve siyasi özgürlüklerin kazanımı" üzerinde yükseleceğini, diğer seçim bloklarıyla talepler noktasında aralarında sadece nüans farkları olduğunu, ancak bu blokların içinde yer almalarının nedeninin "sınıfsal kaygı" olduğunu ifade ediyorlar. Evet, Emek Partisi Girişimcileri sınıfsal kaygı duyuyorlar, ama proletaryanın değil, küçük burjuvazinin kaygıları. Tasfiyecilik kulvarına adım adım girmeye başladıkları dönemlerde kendilerine tasfiyecilik belirlemesi yapanlara, suçluluk psikolojisiyle, en iyi savunma; saldırıdır mantığından hareketle "sendikalist, parlamentarist" diye saldırı, illegal mücadeleyi ve silahlı mücadeleyi reddetmediklerini söyleyip, silahlı mücadeleyi yürütenlere ve komünistlere karşı da "gürültü grupları", "kör terör hareketleri" vb. hakaretlerle bulunarak kitlelerle bütünleşememesinin suçunu silahlı mücadeleye, illegal mücadeleye yükleyip, yasal cılığ kutsayan Özgürlük Dünyası çevresinin (Emek Partisi Girişimcileri) geldikleri nokta ortadadır. Yasal olanaklardan yararlanarak kitlelerle bütünleşme adına yasalcılık zemininde ilerleyen EPG'nin var oldukları sendikalarda işçi sınıfının, kamu emekçilerinin mücadelesini meşru zeminde kaydırıp, yasalcılık zeminine sıkıştıran, reformlarla sınırlı tutan sendikalist anlayıp ve pratiği ortadadır. Ainesi iştir kişinin lafa bakılmaz! EPG'nin tavırlarının anlaşılması açısından Lenin'in şu sözleri oldukça anlamlıdır; "Söze geldiği zaman tasfiyeciler, reformculuğu ilke olarak reddediyorlar, ama uygulamada reformculuğa alabildiğine yapışıyorlar. Bir yandan reformların kendileri için her şey, varacakları son amaç demek olmadığı güvencesini veriyorlar, ama öte yandan, Marksistler ne zaman reformculuğun ötesine geçseler, tasfiyeciler onlar saldırıya geçiyor, ya da nefretlerini dile getiriyorlar." (Tasfiyecilik Üzerine. Syf. 345)

Atılım'ın seçimlere ilişkin "devrimci" politikasına gelince... "Mevcut tablo içerisinde, komünistlerin bu anı, (seçim dönemini) içinde barındırdığı bütün olanaklardan yararlanarak, işçi sınıfı ve emekçi milyonların sosyalist bilimi ve örgütlenmesini geliştirmek, faşizme karşı özgürlük mücadelesi cephesine gücün-

yaklaşımın bir ayağını, tarafların çok somut olarak çerçevesini çizdiği, ama her halükarda komünistlerin kendini ifade etmeleri, bağımsızlıklarını korumaları temelinde, güç birliği veya blok oluşturmada da diğer ayağını oluşturur." (Atılım, Sayı 58) Atılım'ın seçimlere ilişkin politikası budur. Seçimleri düzenin teşhiri, ajitasyon/propaganda faaliyeti için kullanacak olan Atılım'ın yapacağı A/P büyük bir olasılıkla burjuva partilerinin, düzenin belirli yönleriyle teşhiriyle sınırlı kalacaktır. Ancak, burada önemli olan yapılacak A/P'nin sınırının dar ya da geniş olması değildir. Asıl önemli olan, Atılım'ın dar grupta kısa vadeli çıkarları uğruna, parlamentonun kitlelerin gözünde teşhir olduğu, kitlelerin çeşitli kesimleri için yavaş yavaş umut olmanın çıktığı bir dönemde, seçimlere girmesi; seçimlerin, parlamentonun kitleler nezdinde meşruluk kazanmasına, parlamentoya olan umutlarının artmasına, kendiliğinden de olsa yükselen mücadelelerin faşist diktatörlüğe karşı yönelmesine değil, tam tersine düzen sınırları içinde boğulmasına hizmet edecek olmasıdır. Atılım'ın seçimler noktasındaki bu tavrının, "Emek ve Barış Cephesi"nin, EPG'cilerinin seçimlerdeki tavırlarından bir farkı yoktur, objektif olarak hizmet edecekleri yer aynıdır.

Atılım, "Emek ve Barış Cephesi"nin reformist niteliğini ortaya koyduktan ve bu niteliklerinden dolayı bu blokun içinde yer almayacaklarını, desteklemeyeceklerini, ancak çeşitli koşullar altında güç ve eylem birliğine gidebileceklerini ifade ediyor. Bu ne perhiz, bu ne lahana turşusu? "Emek ve Barış Cephesi" içinde HADEP'in yer alması Atılım'ın kafasını karıştırmış olacak! Bu blokun "kirli savaşa, faşist diktatörlüğe karşı tavır alışı, blokun en genelinde anti-faşist ve ilerici politik muhtevasını" gösterdiğini, bundan dolayı reformist olmalarına rağmen bu bloka karşı "özel ajitasyon yürütmenin sektör bir politika olacağı"ni söyleyerek, sessiz kalınmasını istiyor. Atılım'ın Kürt Ulusal Kurtuluş mücadelesi karşısındaki tavrını tekrardan açıklamaya gerek yok. Sadece Atılım'ın Kürt kuyruculuğundan koparsa tepe taklak olma korkusu taşıdığını belirtmek yeterli olacaktır. Atılım bu bloka karşı sessiz kalarak, güç ve eylem birliğine giderek destek sunmakta özgürdür. Ancak, komünistler bu bloku, sadece reformist olduğu için değil, seçimlere katıldığı için de teşhir edecektir.

Tekrar vurgulamak gerekiyor ki, bugün seçimlere girmek, egemenlere istedikleri nefes alma, emperyalistlerin politikalarını rahatça uygulama olanağını, kitlelerin parlamentoya olan umutlarını pekiştirmeye, düzene olan öfkelerini düzen içine hapsedmeye hizmet edecektir.

Bugün açısından doğru olan seçimleri boykot etmektir. Bu süreçte seçimlerin, parlamentonun, düzenin geniş teşhiri yapılmalı, düzen partilerinin teşhirinin yanısıra seçime blok halinde ya da tek başına giren reformist, yasalcı partiler de teşhir edilmelidir ve bu teşhir sadece seçim dönemiyle sınırlı kalmamalı, daha sonraki süreçte de yaşamın her alanında, her somut olayda teşhir edilmeli, bu partilere karşı sistemli bir ideolojik-siyasal mücadele yürütülerek aramızdaki fark kalın çizgilerle çizilmelidir. Barışın, özgürlüğün, adaletin, Kürt sorununun çözümünün, emeğin kurtuluşunun bu düzenin sınırları içinde, kısmi reformlarla mümkün olamayacağını, bunların Demokratik Halk İktidarı altında sağlanabileceğini, bunun yolunun da parlamentodan değil, uzun süreli Halk Savaşı'ndan geçeceğini propagandası yapılmalıdır.

Faşist sistemin ruh halini en iyi gözlemleyebileceğimiz odaklardan birisi demirel'dir. Demirel, bu seçimlerde; TC tarihinde ilk kez kış ortasında seçim yapılacağı, bir dizi insanın salt bu nedenle oyunu -istese de kullanamayacağını, ayrıca sürgün edilmiş Kürtlerin oy kullanmalarının engellendiğini bildiği halde; "sol"cu ve Kürt milliyetçisi kesimlerin seçime katılmalarından hoşnuttur, rahatlamıştır. Sisteme, parlamentoya, seçimlere giren ve umudun olduğu değerlendirmesini yapmaktadır. Oysa "solcu" söylemlerine katılacaklara "demokratik" bir ortamın yaratılmayacağı ortadadır. Daha dün, İzmir'de bir bağımsız aday "terörist" diye kamuoyuna lanse edilmiştir. Ama böyle de olsa, Demirel'i rahatlatan tablo; seçime "bütün kesimlerin" katılıyor olması, yani tablonun esas olarak tamamlanmış olmasıdır.

Faşizmin piyonu partilerin, parlamenterlerin; kimin kimle dün neye karar verdiği, yarın ne yapacağı belli değildir. Tam bir parlamenter aday pazarı kurulmuştur. Dün birbirine olmaz nitelemeyi yapanlar, ertesi gün kolkola "vatan kurtarmaya" yürüyorlar. Her şey ikiyüzlülük içinde pazara sunulmuştur. Merkez yoklamalı aday belirlemeler, kadın adaylar üzerinde oynanan aldatıcı oyunlar, polis şeflerinin ve zalim generallerin halka şirin gösterilme çabası ve Aydın Menderes'in "Mezara kadar RP'li" olduğu açıklamaları... Burjuva ahırında tepişmeler had safhadadır. Bütün bunlar halkın gözleri önünde olduğundan, halkta düzen partilerine, seçimlere, parlamentoya güveni ciddi oranda sarsılmıştır. TV programlarında ve sokak röportajlarında, birçok insanın "oy vermeyeceğini", zira, "oy verecek parti olmadığını; hiçbirine güvenmediklerini" söylediği bir süreçte; demirel'i (faşist sistemi) rahatlatıcı davranış "solcu" seçiminin seçime istihla katılmalarından geliyor. Bir dizi oportünist ve reformist aldan/aldatıcı yaklaşımlarla seçimlere katılma yarışını sürdürüyorlar. Düzene taze kan taşıyorlar. Sözde RP tehlikesini gösteren çiller ve değerlerinin oyununa alet oluyorlar. Düzen partileri arasında ittifak yarışı sürer-

Bir faili kontra kaybı daha

Kontra çetesi tarafından 10 Kasım günü kaçırılan Rohe Harman 8 gün boyunca çeşitli işkencelere maruz kaldı. Harman, 19 Kasım günü Çağdaş Özgür Der'de yaptığı basın açıklamasıyla faşizmin iğrenç yüzünü tüm kamuoyuna teşhir etti.

İstanbul/Özgür Gelecek- Kontra Çetesi faşizme kan taşımaya devam ediyor. DİSK Tekstil-İş 2 No'lu Şube Delegeşi Düzgün TEKİN kontra çetesinin elinde ve kaybedilmek isteniyor.

Faşist rejim; çürümüş, yıktılmaya yüz tutmuş düzenini ayakta tutabilmek uğruna, emperyalist savaş stratejileri örgütü Pentagon patentli kirli savaş yöntemlerini emekçi halka ve onun devrimci öncülerine karşı pervasızca uygulamaya devam ediyor.

Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun 20.11.1995 tarihli açıklamasında, 21 Ekim 1995 günü İstanbul/Güneşli'de siyasi şubeye bağlı polisler tarafından kaçırılan Düzgün Tekin'in, ailesinin ve avukatlarının tüm başvurularına rağmen gözaltında olduğunun kabul edilmediği belirtildi.

Açıklamada, Düzgün Tekin'in DİSK Tekstil-İş 2 Nolu Şube Delegeşi olduğu, Trabzon Tekstil direnişinde yer aldığı ve ülkesindeki haksızlıklara karşı koyan onurlu bir insan olduğu vurgulanarak, Tekin'in kaçırılmadan önce kırmızı renkli, 34 F 6676 plakalı bir araçla takip edildiği belirtildi. Öte yandan İHD'nin Kayıplara Karşı Mücadele Ko-

misyonu bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada, kaçırılma olayına tanık olanlar uyarılarak "sessizlikten sıyrılıp tanıklık yapmaya çağırıyoruz" dendi.

Ayrıca, Düzgün Tekin, 18 Kasım 1995 günü Galatasaray Lisesi önünde her hafta cumartesi günleri yapılan aydınlar ve kayıp ailelerinin gerçekleştirdiği oturma eyleminde de tanıtıldı. Düzgün Tekin onurlu bir yaşam mücadelesini desteklediği için kontra çetesinin hedefi oldu. Egemenlerin emekçi halkı susturmak için uyguladığı baskı ve katliam politikalarının bir uzantısı olan gözaltında kaybetmelere karşı mücadele etmek kendisine insanım diyen herkesin kaçınılmaz görevidir. Düzgün Tekin'in kaybedilmesine izin vermeyelim. Her hafta Galatasaray Lisesi önünde yapılan, aydınlar ve kayıp ailelerinin yürüttüğü mücadeleye katılalım, kaybedilen ve kaybedilmek istenen insanlarımızı bulma çabalarna destek verelim. Kayıplar için bir mum da biz yakalım.

Kontra çetesinin yeni mekanı: Cezaevi önleri!

10 Kasım 1995 Cuma günü Sağmalcılar Cezaevi önünden kontra çetesi tarafından kaçırılan Rohe Harman, kaçırıldıktan 8 gün sonra Tekirdağ'ın ara sokaklarından birinde; ve ayrıca yine Sağmalcılar Cezaevi önünden 17 Kasım 1995 günü JİTEM tarafından kaçırılan Ali İhsan Ay 20 Kasım 1995 günü İstanbul Yeşilköy civarında serbest bırakıldılar.

Özgürlüklerine kavuşan Rohe Harman ve Ali İhsan Ay birer basın açıklaması yaparak faşist diktatörlüğün iğrenç niteliğini bir kez daha gözler önüne serdiler.

Rohe Harman: "Teslim Alamazsınız!"

Rohe Harman Çağdaş Özgür Der'de yaptığı basın açıklamasında; 10 Kasım günü görüşe gittiği Sağmalcılar Cezaevi önünden, saat 16.30 sıralarında cezaevi çıkış kapısı önünde hazır durumda bekleyen ve sivil polis olmadıkları her hallerinden belli olan kontra çetesi elemanları tarafından, siyah renkli Kartal marka otomobile zorla bindirilerek kaçırıldığını belirtti. Tahminen üç saatlik bir süre sonrasında götürüldüğü tek katlı bir evde, gözleri bağlı bir halde çıplak soyulduğunu; tecavüz tehditi, fiilist askısı, tazyikli su gibi işkencelere maruz kaldığını ifade etti. Ayrıca, işkenceyi yürütenlerden birisinin "Ben seni iyi tanıyorum, onbeş gündür peşindeyim. Senin Sağmalcılar Cezaevi'ne görüşe gittiğinde kimlik tespiti esnasında verdiğin adresleri öğrendik. Bir kömür deposu çıktı, istersen seni oraya da götürerim." dediğini belirtti.

Rohe Harman, işkence sırasında daha önce de çeşitli kontra eylemlerine katılmış olan Yusuf Geyik (Bozo) adlı itirafçının cezaevine neden gidip geldiği ve bazı eylemler konusunda sorgulamaya çalışıldığını ve alıkonulduğu evin göçmen mahallesi dolaylarında olabileceği ihtimaline de dikkat çekti.

8 gün sonra gece saat 24.00 sıralarında Tekirdağ'ın ara sokaklarından birine bırakıldığını ifade eden Rohe Harman, "Faşist devletin işkencecileri bu tür yöntemlerle beni teslim alamazlar. Faşizmin kaçırıp katletme ve korku salarak sindirme politikalarına karşı tüm devrimci demokrat kamuoyunu duyarlı olmaya çağırıyorum." diyerek sözlerini tamamladı.

JİTEM: Bir kontra istihbarat şebekesi

Jitem-Kontra saldırılarının bir başka hedefi ise Ali İhsan Ay'dı. Halkın Hukuk Bürosu'nun düzenlediği basın açıklamasında konuşan Ali İhsan Ay, 17 Kasım 1995 tarihinde Sağmalcılar Cezaevi önünden bindiği minibüsten Jitem'den olduklarını söyleyen dört kişi tarafından alındığını ve gözleri bağlı bir halde askeriyeye ait bir yere götürüldüğünü, elleri ayakları zincirlenerek hücreye atıldığını belirtti.

Faşist diktatörlüğün eli kanlı cinayet şebekelerinin, kendisini Çorlu yakınlarda bir yere götürüp işkenceye devam ettiklerini anlatan Ay, işkencecilerin itirafçılarından oluştuğunu, ilk götürüldüğü yerde hücrenin önünde iki askerin nöbet tuttuğunu gördüğünü, söz konusu yerin muhtemelen JİTEM karargahı olabileceğini de sözlerine ekledi.

Saldırıları Durmak Bilmiyor

Öte yandan Devrimci Tutsak Aileleri Komiteleri (DEKAK) 23 Kasım 1995 tarihli bir basın açıklamasıyla yine bir cezaevi önünden alınma olayını basına ve kamuoyuna duyurdu.

Açıklamada, Meral Çavundur ve Zülcihan Şahin'in 10 Kasım günü Sağmalcılar Cezaevi'nde ziyaretten çıktıktan sonra Aksaray Terörle Mücadele Şube-

si'ne bağlı polisler tarafından, bindikleri minibüsten tartaklanarak indirildikleri ve dövülerek gözaltına alındıkları belirtildi.

Vatan Caddesi'ndeki işkence merkezine götürülen Çavundur ve Şahin'in 11 gün boyunca işkencede kaldıkları ve sürekli cezaevlerine yönelik ifade vermeye zorlandıkları belirtilen açıklamada, Meral Çavundur ve Zülcihan Şahin'in sorgu sırasında polisler tarafından sürekli Meral'e yönelik olarak, "Zülcihan'a dua et. Yoksa seni de kaybedeceğiz." şeklinde tehdit edildiği vurgulanarak, başlarına gelebilecek olumsuz bir durumdan İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı polislerin sorumlu olacağı belirtildi.

Tüm bu yaşananların temelinde faşist diktatörlüğün; emekçilerin özgürlük ve demokrasi mücadelesini en vahşi yöntemlerle bastırma politikaları yatıyor. Ancak, sorunun bir başka boyutunda TC Devleti'nin kendi militarist

karakterini ifade eden, hepsi bir zincirin halkaları gibi içiçe geçmiş olan ve biri diğerinin tamamlayıcısı işlevini gören; Kontra, Mit, Jitem, Polis ve Askeri Güçleri aracılığıyla, devrimci tutsakların can bedeli direnişler ve süresiz açlık grevleri sonrasında kazandıkları yaşamsal öneme sahip haklarını, kendi kokuşmuş yasalarını da hiçe sayarak bir kez daha gaspetme amacıdır.

Tutsakların görüşüne giden insanları, "Jitem-kontra merkezli saldırılarla kaçırması, yoğun işkencelere tabi tutması ve böylece hem görüşe giden insanları yıldırıma çalışması, hem de cezaevlerini uşak medyası aracılığıyla hedef durumuna getirmesi, faşist diktatörlüğün bu kirli planlarının en canlı örneği ve ispatıdır."

Fakat, faşist TC'nin emperyalizm icazetli politikaları dün olduğu gibi bugün de sökmeyecek ve emekçi halk özgürlük ve demokrasi meşalesini faşizmin burçlarına dikecektir. Gün gelecek faşizmi döktüğü kanda boğacaktır. Çünkü halkın yaraları daha doğurgan.

JİTEM'e dair bir kaç hatırlatma

Teşhir olmuşluğunu gizlemenin bir yolu olarak faşizm, TBMM'de 9.2.1993 tarihinde Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu kurdu. Komisyonun ilk araştırdığı dosyalardan bir tanesi; Hasan Gülünay dosyasıdır. Dosyada, bir başka operasyonda gözaltın alınan Erol Çam'ın Hasan Gülünay'ı gözaltında gördüğüne dair ifadeleri olmasına rağmen, komisyon yaklaşık 3 yıldır olayın "failleri"ni araştırıyor. Hasan Gülünay ve bundan sonra isim bilinmeyen birçok "faili meçhul"leri araştırmayan komisyon, burjuvazi tarafından gündemde tutulan Turan Dursun, Çetin Emeç, Bahriye Üçok cinayetlerinin faillerini yıllardır "araştırmaya" çalışmakta.

Egemenlerin politikaları doğrultusunda hareket eden Komisyonu'nun bağlı olduğu kurum tarafından çoğu zaman çalışmaları

engellenmekte ve kısıtlamalar getirilmekte. Egemenler "faili meçhul" cinayetler konusunda teşhir olmuş yüzünü maskelemek için kurduğu bu Komisyon'un, çalışmalarına kısıtlama getirmesinin nedeni; teşhir olmuş yüzünü nasıl gizleyeceğini bilememesi telâşındadır.

Komisyon, son günlerde özellikle Türkiye Kürdistanı'nda işlenen "faili meçhul" cinayetlerin arkasında bulunan birimlerden olan kontrgerilla ve JİTEM'e ilişkin TBMM'ye verdiği rapora sansür uygulamasıyla tekrar gündeme geldi.

Komisyon'un araştırma raporunda verilen ve DYP'li milletvekillerince sansüre tabi tutulması istenen kısımda "....Bunlar hakkındaki iddialar hiçbir zaman araştırmaya konu olmamaktadır. Bunlar yasal bir davanın konusu değildir. Faşist devletin emelidir. İhtimalen silah taşıma izni ve

rebilmekte, istediği insanı da gizli korucu adı altında görevlendirebilmektedir. Devletin içerisinde bulunduğu izlenim Komisyonumuzca tespit edilen bir takım odakların devlet içerisinde temizlenmesi ve hukuk kurallarının hakim kılınması için otoritenin ele alınması zorunludur..." denilmektedir. DYP'li bazı milletvekilleri raporun bu kısmında yer alan bilgilerin asılsız iddialar olduğunu, devlet içinde bu tür kurumların yer almadığını söylüyorlar.

Kontrgerilla, gibi askeri birimlerin, NATO'ya bağlı bütün ülkelerde bulunduğu bu resmi kayıtlarda açıklanmıştır. Türkiye'nin NATO'ya giriş tarihi 1952, ülkemizde kontrgerillanın "Özel Harp Dairesi" adı altında kuruluşu, 1953'tedir. ABD yetki usulü kontrgerilla birimleriyle birlikte bu tür askeri birimlerin faaliyetleri

rip, ülkedeki emekçi, yoksul halk üzerinde katliam ve zulüm estirmek için kullanıyor.

DYP'li milletvekillerinin komisyonla uyguladıkları sansür, kendi içlerinde çatışmayı dışa vurmanın yanında, kamuoyunu yanıltmak ve insan haklarını koruduklarını göstermek amacıyla kurulan İnsan Haklarından Sorumlu eski Devlet Bakanı Algan Hacaloğlu'nun Adli Tıp Araştırma Raporu'nda yer alan kimliği belirsiz birçok cesedin bulunduğu, bunlara yönelik ailelerin kimlik tespitinde bulunması için herhangi bir araştırmaya izin verilmediği açıklamalarına bile tahammül edemeden bu bilgileri yalanlayarak, bu tür araştırmaların yapılmasını yasaklamıştır.

Komisyonun JİTEM Araştırma Raporu'nda ise; ... JİTEM'i yeterince araştırmadıklarını, fakat bu birim için özellikle Güneydoğu'da faaliyet yürüttüğünü, buradaki faili meçhul birçok cinayette parmağının olduğunu, ayrıca bunlar içinde yer alan itirafçıların yeterince korunmadığını... söylüyorlar.

DYP'li milletvekillerince raporun

Komünistlerden savcılığa suç duyurusu

Haber Merkezi-19 Ekim 1995 te İçerenköy'de bir evde misafir olan Mulla Çakıroğlu, 21 Ekim 1995 de işe gitmek üzere Ümraniye otobüsü durağında bekleyen Cemal Aksu, 25 Ekim 1995 de, Yeni Sahra da yolda yürümekte olan Filiz Gülmez, Alaattin Çelik, İsmail Yılmaz, 26 Ekim 1995 de gece saat 3.00 da evinde bulunan Binnaz Demirbaş,

Terörle Mücadele Grup Cumhuriyet Savcılığı'na Ekiplerince gözaltına alındıktan sonra, götürüldükleri Bayrampaşa Cezaevi'nden Eyüp Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundular. Savcılığa gönderdikleri dilekçelerinde şunları dile getirdiler;

Filiz Gülmez: "Maltepe'deki evime ze gitmek üzereyken, aniden silahlarını çekerek, polis olduklarını söyleyen kişilerce zorla, bir taksiyeye bindirilerek Terörle Mücadele Şubesi'ne getirildim. (...)

Gözaltında tutulduğum 13 günün ilk 4 günü ayakta bekletildim. Uykuyu uyumam kafa, göğüs vb. yerlerime vurularak engellendi. Polislerin çizdikleri senaryodaki rolü kabul etmeyip, sordukları sorulara cevap vermeyince işkenceli sorulara başlandı. Zorla soyundurularak düz ve ters askıya alındım. (...)

Aşağılık polisler tarafından cinsel tacize uğradım. ..Gördüğüm işkencelerden sonra cezaevinde çıktığım doktorca tedavi amacıyla 'Bakırköy Devlet Hastahanesi'ne yapılan sevkim Cezaevi'nin dış güvenlik

sorumluları tarafından keyfi biçimde engellenmiştir. Gördüğüm işkenceler yanında bir de en temel hakkım olan tedavi olma hakkım böylece gaspedilmiştir. Sağlığımda gelişecek her türlü olumsuz durumun suçlusu Cezaevi Dış Güvenlik sorumlularıdır. " dedi.

Alaattin Çelik: "Yenisahra'da yolda yürürken polis ta-

Askıya alındığımda; ayaklarım bir iple birbirine sarmalanmış bir şekilde, aynı anda aşağıya doğru çekiyorlar. Sağ ayak baş parmağıma elektrik kablolu bağlanarak, penisimede bağlanarak aynı işlem, askıdayken manyetodan kısa aralıklarla elektrik veriliyor- du. (...)

Şubede 13 gün tutulduk. Yapılan işkenceleri protesto etmek için, insan onuruna işkenceye ve işkencelere boyun eğmeyeceğimizi göstermek için, açlık grevine gittim. DGM'de Adli Tıp doktoruna gidip, doktora vücudumdaki işkence izlerini gösterdim.. Yapılan işkenceleri, vücudumdaki izleri tespit ederek defterine yazdı. Devlet hastanesine sevkimi yaptı."

14 Kasım 1995

İsmail Yılmaz

bu kısmının da sansürlenmesi gerektiği savunuluyor. Bu tür açıklamaların güvenlik güçlerini yıpratmasını, ayrıca yazının devleti küçük düşürücü bir niteliğe sahip olduğunu, itirafçıların ise devlet tarafından korunması için belli hakların tanıdığını, özellikle cezaevindekilere devlet güçlerine yardımcı olmaları açısından ayrı bir önem verildiği yönünde açıklamalar yapılıyor.

JITEM; Çetin Emre, Celal Zehbi, Musa Anter, Milletvekili Mehmet Sincar ve Türkiye Kürdistan'ında gerçekleşen birçok "faali meçhul" cinayetlerle adını duyurdu. Özel Harp Dairesi'ne (Kontrgerilla'ya) bağlı olarak çalışan birimin, kendi içinde oluşturduğu işleyiş tamamen kornucu ve itirafçılardan oluşmakta. JITEM, bunları kendine ait olan kamplarda yetiştirip, birçok ci-

rafından apar-to-par beyaz minibüs içerisinde konularak minibüs içerisinde yürüküoyun zorla yatırırlar kişür ve hakaretlerle tartaklanmaya başlandı. Daha sonra TMSŞ'e (Terörle Mücadele Şubesi) 5 gün süresince TIM-3 timinin bölümünde, koridorunda, duvar dibinde sürekli uyutulmama ve sürekli tekme-tokatla vurularak rahatsız edilerek tutuldum. Tim-3'ün üst katı sayılacak bir bölümde bu 5 gün süresince çıkartılarak bu bölümde işkenceye tabi tutuldum. Kendim soyunmadığım için zorla yere düşürürerek soymak ve kollarımı arkadan ters bağlayarak bezi andıran bir iple sarıp, bağlayarak, daha sonra bir kalası geçirerek, yükseğe bir yere kaldırıp, havada ayaklarımın yerden kesilmesi biçimde tutularak askıya alındım. (...)

nasıyette kullanıyor. •

Türkiye Kürdistanı'nda son süreçte gelişen Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile birlikte, devlet buradaki "güvenliği" daha da fazla artırdı. Özel Tim, TIT (Türk İntikam Tugayı), Kontrgerilla, JITEM vb. ölüm timlerini koordineli bir şekilde buraya göndererek mücadeleyi bastırmaya çalışmaktadır. Yaşanan tüm bu gerçekler, halkla devlet arasındaki çelişkinin daha da yoğunlaşmasına neden olmaktadır.

Emperyalistlerin denetimindeki bu birimler yalnızca Türkiye'de değil, bizim gibi birçok ülkede faaliyet yürütmekte. Emperyalistler sömürü çarklarını döndürebilmek için, özellikle Ortadoğu'da ve Latin Amerika ülkelerinde bu tür yöntemleri kullanmaktadır.

Uyanış sürüyor

Hasan Ocak, Ayşenur Şimşek ve Rıdvan Karakoç'un gözaltında kaybedilmesiyle birlikte halk da belli bir uyanış başladı. Kayıp ailelerinin bu konudaki mücadelesi her geçen gün ivmeleni ve Türkiye'nin birçok yerinden ses getirmeye başladı. Halkın yükselen tepkisini bastırmaya çalışan egemenler, bu tür (komisyon) aldatmacalara başvuruyor. Burjuvazinin bu tür aldatmacalarını boşa çıkaracak olan ancak komünist ve devrimcilerdir. Halk içerisinde bunun teşhirini yapmalı, her yönüyle bir çıkmaz içinde olan sömürücülerin bütün kurum ve kuruluşlarının sorunlarınıza çözüm olamayacağını, bunların gerçek niteliğini kitlelere kavratmalı, bunun için de tartışmalı ve propaganda çalışmalarına önem vermeliyiz.

Tehditleriniz sökmez

İst.Emn.Gn.Müd. Orhan Taşanlar

Haber merkezi- 24 aralık erken genel seçim startıyla birlikte bir çok üst düzey bürokratin yanısıra, yoksul emekçi halk ve devrimci-demokratlara karşı estirdikleri faşist terörle ünlenen bazı vali ve emniyet müdürlerinin çeşitli burjuva partilerinin adayları olarak Türkiye milletvekilliği için görevlerinden istifasıyla boşalan koltuklara, selefleri olan işkencecileri aratmayacak yeni, halefler atandı. Bu haleflerden biride eski Ankara, yeni İstanbul Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar'dır.

Bu azılı halk düşmanı göreve başladığı 6 ekimden bu yana geçen süredeki icraatlarıyla halk düşmanı yüzünü İzmir'den, Ankara'dan sonra İstanbul'da da açığa vurmakta gecikmedi.

Yaptığı ilk basın toplantısında Menzîr ağabeyinin geleneğini aynen sürdürüleceğini, İstanbul'a "kafa kopartmaya" geldiğini söyleyerek, halka ve devrimcilere kendince "gözdağı" vermeye çalıştı. Devrimci-demokrat çevrelerde tedirginlik yaratmak, estirilecek faşist terörün ilk adımıydı Taşanlar'ın. Egemen sınıflar bu ilk adımda kendi yüreklerinde duydukları ve hiç atamadıkları devrimci komünist korkuyla tedirginliği de bir nebze hafifletmeye dizginlemeye çalışıyorlardı.

Devlet ve emrindeki Taşanlar, bu cesareti nereden buluyorlar da bağıra-çağıra "kafa koparmak" tan söz ediyorlar?

Halkımız, devrimciler-demokratlar ve komünistler bu azılı halk düşmanı faşist cellatlarla ilk defa tanışıyor, onları faşist devlet terörünün olduğu her yerden tanıyorlar, biliyorlar. Onların bu "cesaretinin" bizzat devletin faşist karakterinden kaynaklandığını biliyorlar.

İşte Taşanlar'ın Ankara'da Emniyet Müdürlüğü yaptığı dönemde devlet ve hükümet destekli suç listesinden bir kaç örnek;

-Kendi döneminde Ankara'da yapılan tüm işçi-memur-öğrenci gösterilerinde, bu insanların üzerine ağız salyalı on binlerce polisi saldırtıp toplattı, bir çok insanı gözaltına alıp işkenceden geçirdi.

-İzmir ve Ankara'da sosyalist basın üzerinde sürekli terör estirdi. Muhabirlerini-yazı işleri müdürlerini gözaltına alıp işkence yaptırdı.

-Önce DEP genel merkezini bombalattı, ardından da efendilerinin "PKK"ları parlamentodan atıyoruz" direktifiyle bazı DEP milletvekillerini meclis bahçesinde tekme-tokat zorla gözaltına aldırdı.

-Evlerden, sokaklardan ve hatta memur-işçi mitinglerinde başlarına sendika şapkalı geçirmiş sivil kontralar tarafından yığınca insan kaçırıldı, işkence edilerek ajan olmaları için baskı yapıldı.

-Dönemin SHP milletvekili **Salman Kaya**'yı 1 Mayıs 1994 Tandoğan Meydanı'ndaki mitingte tüm TV kameralarının önünde, yine sivil kontralarına meydan dayayı çektiirdi.

-Halka, işçiye, memura, demokratlara ve devrimcilere o kadar kinliydi ki, bazen kendisi de polislerle birlikte işçi-memur tokatlardı.

-1994'ün 12 Eylül'ünde Ankara'da bir dolmuş durağında bekleyen **Kenan Bilgin** adındaki devrimciyi gözaltına alıp kaybettirdi.

-DHKP-C militanı **Ayşenur Şimşek** kaçırılıp öldürüldü.

-Eski DEP Ankara İl Başkanı Avukat **Faik Candan**'ı kaçırıp katletti. Avukat Candan'ın işkence edilmiş cesedi Bala İlçesi yakınında bulundu.

-Yine, Ankara Batıkent'te üç DHKP-C savaşçısı **Mustafa Selçuk, Seyhan Ay Yıldız ve Şirin Erol** yargısız infaz edildiler.

6 ekimden itibaren İstanbul'un özellikle bazı semt ve mahalleleri polisün üs bölgelerine haline getirilerek, bundan sonra ne tür bir katliama, kontra terörüne girişeceklerinin ilk işaretini verdi devlet. Devrim Mahallesi, Gülsuyu, Ümraniye, 1 Mayıs, Nurtepe, Kağıthane, Okmeydanı cadde ve sokaklarında artık gün, 24 saat kalabalık polis grupları dolaşıyor. Bu mahallelerin Taşanlar ve ekibi tarafından da ilk hedef durumuna gelmelerinin nedeni Devrim Mahallesi katliamıyla başlayan devletin faşist terörüne karşı, bu bölgelerdeki halkın genici-yaşlısıyla, kadın ve erkekleriyle, devrimci ve komünistlerle birlikte barikat direnişi geleneğini başlatmalarının egemenler cephesindeki hazımsızlığındandır.

Bu semtlerin cadde ve sokakları uzun süredir polis ablukası altındadır. Faşist devlet bu bölgelerde yediden yetmişe her yaştan devrimci-demokrat ve öğrencileri, yoksul halktan insanları hiçbir gerekçe olmaksızın gözaltına alıp işkencelerden geçiriyor, hayali senaryolarla hazırlanmış düzmece polis fezlekeleriyle tutuklatıyor.

İstanbul'daki direnişler, barikatlar ve devrimci mücadele egemen güçleri o kadar çok korkutuyor ki, yeni emniyet müdürü artık devrimci tutukluların ziyaretçilerinden bazılarını da **Bayrampaşa Cezaevi** çıkışında gözaltına alıp kaçınıyor, korkutup yıldırılmak istiyor.

Devletin, Menzîr'den sonra yeni bir yüz'le Taşanlar gibi tescilli bir halk düşmanı yapmak istediği baskı ve katliamına karşı devrimciler her zamankinden daha çok uyanık olmalı, faşizme karşı birleşebilecek tüm devrimci-demokrat kesimlerle birlikte tek vücut, tek barikat birleşik devrimci güç oluşturmalıdır. Devletin asolan faşist niteliği, en geniş biçimde yoksul ve emekçi halkımıza teşhir edilmelidir. Semtlerimize, mahallemize, sokağımıza polisin girmesine, denetim yılanıyla insanları tedirgin etmelerine, gözaltına almalarına izin verilmemelidir. Halkın olduğu her alanda, "Polis Defol, Polis Dışarı!" denilip bu halk düşmanları kovulmalıdır.

Faşist devlet ve Orhan Taşanlar'la ekibi şunu taş kafalarına iyice sokmalıdır:

Yoksul emekçi halkımıza, onların evlatları olan devrimci-demokrat ve komünistlere karşı işlenen suçların hiç biri bugüne kadar cezasız kalmadı, kalmaz.

Türkiye tarihi ve çeşitli milliyetlerden halkımız tanıktır; bizlere ancak saklandıkları yerlerde meydan okuyan bu azılı halk düşmanı katiller, yine kendi inlelerinde nasıl cezalandırılırlarsa, diğer katil süürüleride bundan kurtulamayacaklar.

Bu katiller en pervasız hareket eden **Muhsin Bodur**'du. "Buradayım, gelsinler" diyordu, gazete sayfalarında. Komünistler Bodur'a, yaptıklarını cezasını kendi ininde ödettiler.

Aynı akıbetten kurtulanlar, fazla sevinmesinler, onlar da, Menzîrlere de, Kozakçıoğulları da, Ünal Erkanla Mehmet Ağarlarda, ve de "kafa kopartmaya gel-dim" diyen Taşanlarda devrimci adaletin pençesinden kurtulamayacaklardır.

İleri adım

Ozan Can Bakış

Yazarımızın yazısı elimize ulaşamadığından dolayı özür diliyor, yayınlamayız.

TMLGB eylemleri devam ediyor.

■ Haber Merkezi- 14 Kasım günü saat 8:00 sıralarında Merter İncirli E-5 yolu üzerinde bulunan inşa halinde bir binaya, TKP/ML'nin gerçekleştirmiş olduğu 2. Olağanüstü Parti Konferansı selamlamak ve propagandasını yapmak amacıyla, TMLGB militanları tarafından "3 metreye 7 metre" boyutlarında bomba süsü verilmiş ve üzerinde "Şan Olsun 2. Olağanüstü Parti Konferansımıza TKP/ML-TMLGB" yazılı pankart asıldı. Yaklaşık 2 saatlik bir süre asılı kalan pankart sivil ve resmi polislerce indirildi. Öte yandan 2 Kasım günü Soğanlı'da "Yaşasın 2. Olağanüstü Parti Konferansımız!" yazılı pankart asıldı. Pankart yaklaşık 3 saat asılı kaldı. Yine Soğanlı Cumhuriyet, Kocasinan, Barbaros, Bağcılar ve Yenimahalle'de "Herşey Parti İçin, Parti Devrim İçin!", "OPK'ya Selam Savaş Devam!", "Yaşasın Partimiz TKP/ML-TMLGB!" yazılılamaları yapıldı. Ayrıca, OPK'yı selamlamak amacıyla Köy Hizmetlerine ait bir otobüs yakıldı. 27 Kasım'da ise; Eskişehir'in Gültepe, Yıldıztepe, Gündoğdu ve Emek mahallelerinde yukarıda yazılı bulunan sloganlar içeriğinde afişlemeler yapıldı.

Tuzluca'yır'da eylem

■ Ankara/Özgür Gelecek- Ankara'nın Mamak ilçesine bağlı Tuzluca'yır semtinde, Türkiye-İsveç futbol maçından sonra sokaklara dökülerek, bozkurt işaretleriyle gövde gösterisinde bulunan faşist göstericilerle devrimci-demokratlar arasında çatışma yaşandı. Sokakta faşist göstericileri gören devrimci-demokratlar, yolları kapatıp, geçmelerine engel oldular. Faşistler ile halk arasındaki kavgaya müdahale etmek için gelen (daha doğrusu faşistlere desteğe gelen) polisler yaklaşık 500 kişilik halkı görünce müdahale edemedi. Tuzluca'yır yol ağzında toplanan halk daha sonra Natoyolu ve Ege Mahallesi'ne doğru bir yürüyüş gerçekleştirdi. Bu sırada, "Sivas'ın Hesabı Sorulacak!", "Türkiye Faşizme Mezar Olacak!" ve "Hoşt Hoşt Köpekler, Millet Sızden Ne Bekler!" sloganlarını attılar. Olaylar gece 01.00 civarında sona erdi. 1980'lerde Küçük Moskova olarak bilinen Tuzluca'yır, Natoyolu civarları, 12 Eylül AFC'si sonrası büyük bir sessizlik yaşıyordu. En son seçimlerde oyların çalınarak çöplerde bulunması üzerine bir yürüyüş gerçekleştiren Tuzluca'yır halkı yitirdiği kimliğine sahip çıkma yolunda adımlar atmaya başladı.

Saldırıların boşuna, direniş sürüyor

İzmir-İstanbul/Özgür Gelecek- Faşizmin cezaevlerinde bulunan devrimci tutsaklara yönelik saldırıları, provakasyon ortamı yaratma çabaları durmak bilmiyor. Tutsakların bedenlerini ortaya koyarak kazandıkları haklar ellerinden alınmaya çalışılıyor. Bununla da yetinmiyor kan emiciler, tutsakların dışarıyla olan bağlantısını kesmek, ailelerin son süreçte kavgayla elde ettiği kazanımları, moral üstünlüğünü etkisiz hale getirmek için tutsak yakınlarını keyfi gözaltına alarak işkencelerden geçiriyor.

16 Kasım 1995 tarihinde Buca Cezaevi'nde bulunan tutsaklara çeşitli arama ve kontrol gerekçeleriyle saldırı ortamı yaratılmak istendi. L/Blok'ta duvara asılı olan el çizimi resimler askerler tarafından zorla alınmak istendi. Orada bulunan devrimci tutsakların fiili karşı koyması, slogan atması, I ve J Blok'taki devrimci tutsakların da kapıları döverek, slogan atarak L Blok'takilere destek vermesi üzerine faşist cezaevi idaresi emeline ulaşamayarak geri çekilmek zorunda kaldı. Olaylar sırasında Ramazan Yıldırım isimli devrimci tutsak elinden yaralandı.

Provakasyon ortamı yaratma çabaları bununla da kalmadı: 16 Kasım günü I.Blok'a önce asker sokulmak istendi, ardından havalandırmada bulunan devrimci tutsakların içerideki arkadaşlarıyla aralarındaki bağlantıyı kesmek için havalandırmaların kapısı kilitlemek istendi. Fakat tutsakların fiili karşı koymaları ve engellemesiyle karşılaşan askerler amaçlarına ulaşamayarak dışarı çıktılar. Olayların gelişimini tutsakların ağzından aktaralım: "Tutsakların kararlı karşı koymaları askerlerin takviye getirmek için geri çekilmelerine neden oldu. Ondan sonra kasklı, kalkanlı kalaslı askerler içeri girdiler. Tutsakların resimlerin asılı olduğu odada barikat kurdular, ele geçirdikleri bütün

araçlarla kendilerini savundular. Hemen karşıda bulunan I. Blok'taki devrimci tutsakların da barikat kurarak direniş ikinci cepheden omuz vermesi, J Blok'taki arkadaşların da duvarı delerek havalandırmada bulunan arkadaşlarla birleşmesiyle birlikte askerlerle dışarıya çıkışmaya girildi." Evet, tutsaklar her türden örgütler arası farklı kaygı ve anlayışları silecek, yerine düşmanın saldırısına karşı özgür tutsakların ortak direnişini geçirmeleri yaşanan çatışmanın devasa boyuttaki güzelliklerini de beraberinde getirmektedir. Devam edelim, "Sonuçta tutsakların bu direnişleri askerleri adım adım gerilettiler, en sonunda ana maltaya kadar kaçtılar. Kaçarken kalkanları, kaskları, gaz maskeleri, gaz bombaları savaş ganimeti olarak elimize geçti." Saat 16:00'da başlayan çatışma akşam saat 20:00'ye kadar sürdü. Askerlerin tamamen cezaevi dışına çıkması üzerine, Başsavcı, Cezaevi Savcısı ve Cezaevi Müdürü ile tutsakların görüşmesi üzerine, sevk-sürgün ve saldırının olmayacağı, hiç bir hak kısıtlamasına gidilmeyeceği, saldırı askerler hakkında soruşturmanın da açılmasının kabul edilmesiyle birlikte devrimci tutsaklar fiili direnişlerine son verdiler.

16 Kasım direniş dostu-düşmana 47 günlük açlık greviyle elde edilen hakların ne pahasına olursa olsun korunacağını, hiç bir gücün tutsakları teslim almayacağını bir kez daha gösterdi. Faşizmin gücü devrimci tutsakları öldürmeye yetebilir, fakat teslim almaya asla yetmeyecektir. Buca'da yaşanan o destansı direniş bunun kanıtıdır.

Ümraniye Tabutluğu

1300'ü aşkın devrimci tutsakların Ümraniye Tabutluğu'nun kapatılması, sevk, sürgün ve tecrit politikasının son bulması

✓ 16 Kasım 1995 tarihinde Buca Cezaevi'nde bulunan tutsaklara çeşitli arama ve kontrol gerekçeleriyle saldırı ortamı yaratılmak istendi. Fakat tutsakların fiili karşı koymaları ve engellemesiyle karşılaşan askerler amaçlarına ulaşamayarak dışarı çıktılar.

✓ TDKP, TDP, KDH, Direniş Hareketi, Toplumsal Dayanışma Dergisi davası tutuklularından oluşan yaklaşık 43 tutsak halen Ümraniye Tabutluğu'nda bulunuyor. Tutsaklar Sağmalcılar'a sevklerini istedikleri sırada Sağmalcılar Cezaevi'nden 50 devrimci tutsak Ümraniye Tabutluğu'na gönderildi

ve Buca katliamının faillerinden hesap sorulması temel talepleri ekseninde başlattıkları ve 47 gün devam eden açlık grevleri sonucunda çeşitli kazanımlar elde edilmişti.

Taleplerin arasında yer alan Ümraniye Tabutluğu'nun kapatılması olayı kendisini süreç içerisindeki gelişmeler neticesinde cezaevinin hükümlü evi olarak kullanılması ve cezaevi niteliğine uygun olarak iyileştirmelerin sağlanması yönünde sonuçlandı. Ve o dönem Ümraniye Cezaevi'nde bulunan 150 tutuklu Sağmalcılar Cezaevi'ne sevk edildi. Geride ise TDKP, TDP, KDH, Direniş Hareketi, Toplumsal Dayanışma Dergisi davası tutuklularından oluşan yaklaşık 43 tutsak kaldı. Şu günlerde ise devrimci tutsaklar keyfi muamelelerle, fiziki ve psikolojik saldırılara maruz kalmaktalar. Öyle ki daha sevk sırasında jandarmanın saldırısına maruz kalan tutsaklardan 25'i yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

Bütün bu durumları protesto eden tutsaklar; 15 Kasım 1995 tarihinden bu yana karavana almayarak hergün protesto sloganları atarak 15-18 Kasım tarihinde ise kapıları döverek eylemler gerçekleştirdiler.

Tutsakların talebi bir an önce Sağmalcılar Cezaevi'ne sevklerinin yapılması ve saldırıyı yapanların yargılanmasıdır. Bu gelişmeler yaşanırken, egemenler 24 Kasım günü, Sağmalcılar Cezaevi'nde tutuklu bulunan yaklaşık 50 devrimci tutsağı Ümraniye Tabutluğu'na sevketti.

Egemen sınıflar hücre tipi cezaevlerini yaşama geçirmeye çalışıyorlar. Ve böylelikle tutsakları sosyal bir konuma sokarak yaşamla bağlantılarını koparmayı, saldırılar karşısında dirençsiz bırakmayı amaçlıyorlar. Ümraniye Tabutluğu'nda halen köçmüce türü edilen 100 hücre bulunmaktadır. Bu hücreler; güneş ışığının bulunmadığı, kelimenin tam anlamıyla suyun

bile çürüdüğü yerlerdir. Esir düşen devrimciler cezaevine getirildikleri ilk günlerde veya direnişlerde öne çıkan tutsaklar bu tip hücrelere konurlar. Amaç; ya ilk günden korkutmak, sindirmeye çalışmaktır, ya da öne çıkanları direniş kırma amacıyla diğerlerinden tecrit etmektir.

Faşizmin yaşama geçirmeye çalıştığı hücre tipi cezaevi politikası yürütülecek olan toplumsal muhalefetle boşa çıkartılmamalıdır.

Konya Cezaevi

15 Kasım günü Konya Cezaevi'nde jandarma ve gardiyanlar tarafından kadınlar kısmına arama bahanesiyle saldırı düzenlendi. Saldırı esnasında DHKP-C davası tutsaklarından iki kişi yaralandı.

Batman Cezaevi

Batman E tipi Cezaevi'ndeki saldırılar üzerine 200 siyasi tutsak süresiz açlık grevi başlattı.

Sağmalcılar Cezaevi'ndeki devrimci tutsaklar Konya, Malatya, Bursa ve Batman Cezaevleri'ndeki saldırılarını protesto ettiler.

Manisa'nın Kırkağaç Kapalı Cezaevi'nde bulunan TKP/ML ve DHKP/C davası tutsakları 2 Kasım'dan bu yana süresiz açlık grevindeler.

Can bedeli direnişte bir şehit daha

Adana Cezaevi'nde esir bulunan DHKP/C tutsağı Ümit Doğan 24 Kasım günü açlık grevinin neden olduğu rahatsızlıktan dolayı şehit düştü.

İnsan haklarından, demokratikleşmeden dem vuran faşist TC. talepleri çözümlenemeyerek açlık grevinin 45-50'li günlere kadar uzamasına neden olmuştur. Bu kadar uzun süren açlık grevinde, insanların ölmesi veya sakat kalması kaçınılmazdır.

Aleviler faşizmin bir parçası yapılamaz!

Baş tarafı 24. Sayfada

Ancak, Alevi kesiminin devlete yönelen tepkisinin nötrale edilerek düzen içine çekilmesi isteminin kaynaklı, bir süredir uygulanan politikaların üzerinden gündeme getirildiği açıkça görülmektedir. Gerçi, 1996 bütçesinde böyle bir rakam ayrılmıştır Aleviler namına. Özcesi, taahhüt edilen paranın kendisi henüz ortada yok. Bunu vaat edenlerin yeniden hükümete gelip gelmeyeceği de belli değildir. Kısaca bu tam bir hayali rüştür. Buda T.C'nin sahtekarlığının, ikiyüzlülüğünün ayrı bir kanıtıdır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, başını İ. Doğan'ın çektiği ve içinde Alevi işadamların da bulunduğu bir kesim, devlette işbirliği içinde çalışmakta ve 3 trilyonu seçim için büyük bir malzeme olarak kullanmaktadır. Bunun yanında, İ. Doğan'ın; "Alevilere pay ayıran her partiyi destekleriz" sözlerine ve devletin Diyanet İşleri bütçesinden ayıracığı ödeneğe ve yere karşı; "Alevilerin oylarının satılık olmadığı" şeklinde haklı bir tepki de var.

Diyanet İşleri bütçesinden Aleviler için ayrılacak 3 trilyonu ve Diyanet işlerinde yer verilmesinin seçim rüşveti olarak değerlendiren ve bu oyunu boş çıkarmak isteyen kesimlerden bir kısmı, bağımsız milletvekili adayları ile seçimlere katılmayı düşünmektedir.

12 Eylül AFC'si öncesinde CHP Tunceli Milletvekili olan Ali Haydar Veziroğlu'nun başını çektiği "Demokratik Barış Hareketi" son günlerde kamuoyunu oldukça meşgul etmekte. Seçimlere bağımsız adaylar olarak gireceklerini belirten Veziroğlu, hareketin amacını şu şekilde açıkladı: "Biz, kültürel çeşitliliğimizi ulusal bütünlüğümüze yansıtmak, adlarımızı Türkiye soyadında birleştirmek, örgütlü ve demokratik bir toplumla çağdaş bir devlet yaratmak, hiç bir yere, gruba ve toplum kesimine ayrıcalık tanımamak için Demokratik Barış Hareketi adı altında bir araya geldik."

DBH, geçtiğimiz günlerde kamuoyuna yaptığı açıklamada, bağımsız adaylarını açıkladı. Aralarında Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu Genel Başkan Yardımcısı Gülizar Cengiz, Aşık Mahsuni Şerif ve Lütfi Kaleli'ninde bulunduğu 18 bağımsız aday, şu günlerde oldukça hararetle çalışmalar içerde giriliyor. Avrupa Alevi Birlikleri Federasyonu Genel Başkanı Yardımcısı Gülizar Cengiz, DBH'ni şöyle değerlendiriyor: "Avrupa'da yaşayan Aleviler olarak, DBH'ne destek olmak istiyoruz. Amacımız bağımsız adayları desteklemek. DBH'yi Avrupa ve Türkiye'deki Alevi cemaatları büyük ölçüde destekliyor. Cem Vakfı dışında." Bu arada DBH'nin partileşmesi gerekliliğinde tartışılıyor. Öte yandan, cemaat içinde bağımsız

sız kalmayı savunan, partileşmeye karşı çıkan önemli bir kesim, bu partileşmenin ikinci bir "Refah Partisi" yaratacağı değerlendirilmesini yapmakta.

DBH açılışını yaptı

Demokratik Barış Hareketi (DBH) 25 gündür sürdürdüğü çalışmalarına startı, 25 Kasım 1995 tarihinde Ulus'ta bulunan Atatürk Spor Salonu'nda verdi. Yaklaşık 15 bin kişinin bulunduğu salon daha fazla insan alamayınca kalan kişiler dışarda beklemek zorunda kaldı. Yoğun polis kontrolünde geçen toplantı, Nazım Oktay'ın programı okumasıyla başladı.

DBH'nin ilk gündem berî basın yoluyla çıkış sloganı haline getirdiği, "Adlarımız farklı olabilir ama soyadımız Türkiye'dir" sözü kitlenin ayakta alkışlamasına neden oldu. Ardından Aleviler temsilcileri adına Selahattin Özel söz aldı. Özel; "Bu bir Alevi hareketi değildir. İçinde Alevilerinde yer aldığı bir Demokratik Barış Hareketi'dir" dedi. O sırada kitle ayağa kalkarak, "Sivas'ın Hesabı Sorulacak!", "Ali, Ali, Ali!" sloganlarını atmaya başladı. Sistemik olarak ta konuşmaların arasında Nazım Oktay kürsüye gelerek "Adlarımız ayrı olabilir ama soyadımız Türkiye" sloganını okuyordu ve kitle yeniden alkışlamaya başlıyordu.

Toplantının kapanış konuşmasını yapmak üzere kürsüye gelen Geçici Yürütme Kurulu Başkanı Ali Haydar Veziroğlu; "Güzel canlarım benim, güzel canlarım" dedikten sonra pek de akıcı, canlı olmayan konuşmasıyla şöyle dedi: "Ortada bir Türkiye tablosu vardır. Ülkenin gerçeklerine soyut olarak değinmek istiyorum. Bu sorunlar DBH'nin gündemindedir. Ortada bir doğu sorunu vardır. Doğu insanı acılar içinde. Biz DBH olarak, bu insanları ve çektiği acıların yanındayız ve onları kendi tablomuz içinde görüyoruz. Doğu insanı bir yandan PKK menşesi, diğer yandan devletin menşesiyle sıkıştırılmıştır. Ve kaburga kemikleri kırılmıştır. Alevisi, Sünnisi, Laz'ı, Çerkez'i, Türk'ü, Kürt'ü herkes DBH'nin gündeminde ve kucak almıştır. Sadece ve sadece silahlı eylemlerde bulunan PKK örgütü bu tablonun içinde değildir ve kesinlikle de bu tabloya dahil etmiyoruz."

Devletle halk arasındaki ilişkiyi anlatırken de, "Devletle halk, halkla devlet karışık değildir. Devlet halka güvenmiyor. Devletin halka güvenmesini DBH sağlayacaktır. DBH'nin temel ilkesi; barış, huzur, sevgi dolu bir Türkiye'dir." dedi.

Devletin 45 gündür seçimlerle ilgili yasayı çıkartamadığına değinen Veziroğlu DBH'nin 21 gün gibi kısa bir sürede oluşumu tamamladığını ve bir tarih yazdığını belirterek, hükümetin seçimleri kışın,

zemheri ayında yapmasını sorumsuzluk ve bir şeylerden kaçış olarak değerlendirdi. Aleviler konusuna gelince, "Aleviler yıllar boyunca radikal sol hareketleri, aydınları ve demokratları sırtında taşımıştır ama artık sırtı yara-bere içindedir. Şimdi omuzundan bunları indiriyor ama uzaklaş, çek-git demiyor,

yanımda ol, elini uzat diyor. Biz DBH olarak aydınlara, sosyal demokralara ve orta sağ çizgidekilere gelin diyoruz, kucak açıyoruz. Ve biz diyoruz ki, devletin gözü, kulağı kapalıdır ve bu devlet bizim devletimizdir. Ve barış, sevgi dolu bir devlet, Türkiye hedefimizdir. Bugüne kadar barışı sağlamak için hep savaşmak gerekmiştir. Biz, gerçek barışı savunanlar bu anlayışı ortadan kaldıracız" dedi. Konuşmasının "En Büyük Başkan" sloganlarıyla kesilmesi üzerine Veziroğlu en büyüğün kim olduğuna kendisinde karar veremeyerek, "En büyük yüce tanrı, Allah'tır. Sizler yeni büyükler yaratmayın, en büyük sizlersiniz, dedi. Konuşmasını maddi yardımlarından dolayı yurt dışında yaşayan Alevilere teşekkür ederek bitirdi.

Kürsüden inen Veziroğlu, büyük bir izdihamla kitle içinde dolaşarak kitleyi selamladı.

Salonda, yurtdışından gelenlerin çokluğu ve Atatürk'le, Hz. Ali'nin posterlerinin yanyana tutularak basına poz vermeleri dikkat çekiydi. Tam bir şov alanına dönüşen toplantının sonunda yapılan uyarı ise hareketin açıklamalarıyla tam bir bütünlük oluşturuyordu.

"Toplantı sonrası dışarda miting, yasadışı bir birikme ve gösteri yapılmamasını rica ediyoruz."

Çelişkiler, çelişkiler, çelişkiler... Toplantıda söylenen her söz bir sonrakiyle tam bir çelişkiyi ifade ediyordu. Reformist, düzen içi arayışlara hapsolmuş "çözüm önerileri", kendisini en açık ifadeyle ortaya koyuyordu. Daha da ötesi; Halkın devlete ve devletin de halka güvenini sağlayacağını iddia ederek tam bir teslimiyet çizgisine oturuyor. Sanki aradaki güvensizlik; sömürü sisteminden, emperyalizme peş keş çekilmekten ve parçala-yönet tarzından kaynaklı değilmiş te; halkla devletin birbirini yanlış tanımasından kaynaklıymış gibi. Oysa, devletin halka güvenmemesi - zira, onlar halk düşmanı olarak düşmanlarına güvenmemekte haklılar- halkın da faşist devlete güvenmemesi kadar olağan bir şey yoktur. Bu tabloya sahte söylem ve vaadlerle değiştirmek te olanaklı değildir.

Burjuva-feodal sistem öyle veya böyle Alevileri düzenin içerisine çekmek, düzene muhalif konularından çıkararak düzen içi arayışlara hapsedmek istiyor. Şunu iyi görmek gerekir; komprador patronlar ve büyük toprak sahipleri, ezilenler üzerindeki baskı ve zor aracı olan devlet, genel anlamda periyodik aralıklarla seçimlere giderek, parlamentodaki kliklerin hangisinin halkı sömüreğine karar verir. Alevilerin bir kesiminin haklı tepkisinin bir sonucu, halkı seçimlere yöneltmekte, seçimlerden halkın lehine bir sonuç çıkması beklentisine itmektedir. Yüzyıllardır baskı ve katliamlara maruz kalan Aleviler, sistemden, faşist TC'den herhangi bir beklentilerinin olmadığını ve Aleviler üzerinde oynanan son oyunun bilincinde olduklarını ve bu oyuna izin vermeyeceklerini göstermeli, bunun için de seçimleri boykota girmelidirler.

Bugün, Alevilere yönelik baskılar, katliamlar; işçiler, emekçiler, Kürt halkı, öğrenciler ve bütün toplumsal katmanlar üzerindeki baskı ve katliamlardan, bağımsız değildir. Bu anlamda da yapılması gereken; işçiler, emekçiler, Kürt halkı ve bütün toplumsal katmanlar olarak seçimleri boykot ederek, faşist TC devletine artık miadını doldurduğuna göstermektir.

Özgürce

Bulut Çiçek

Komedi Trajedi'ye dönüşmesin

12 Eylül sonrası devrimci saflarda yaygınlaşan kaçınıklık, düzene yamanma bugünkü süreçte tasfiyecilik çeşitlemesiyle kendisini gösteriyor. Devrim adına yola çıkanların hatta bugün bile bu yolda yürüdüğünü iddia edenlerin yaptıklarına baktığımızda, çoğu anlayış ve grup'un nasıl bir tasfiyecilik içinde ya da tasfiyecilikle karşı karşıya olduğunu görüyoruz. TDKP önemli bir örnek tir.

TDKP; gençlik örgütünün itirazına rağmen, bütün olarak açık bir legal tasfiyecilik yaşıyor. Sanki ilk kez kendileri bu batağa saplanmayı devrimcilik adına yutturmaya çalışıyor gibi de utanmazca yapıyor bunu. MK'yı tanımayan, faşizm koşullarında illegalitenin kaçınılmazlığını savunan gençlik örgütlenmelerine **disiplin** dayatıyorlar. Proletaryanın çıkarının legalleşmekte olduğundan ve parça-bütün edebiyatında gençliğin bütüne tabi olması gerektiğinden söz ediyorlar. On yıllarca öncesinin pespaye tezlerini devrimcilik adına yutturmaya çalışıyorlar...

Ama bunun da ötesinde asıl acı gerçek, kendine **daha bir savunulabilir mevzi yaratmak isteyen tasfiyeciliklerin** önemli bir oranda gündeme gelmiş olmasıdır. Bu süreci hemen her devrimci örgütün yaşadığı görülüyor. Örgüt içi eleştiriler düzeyinde sürdürülmesi gereken gerekçelerle, ciddi ciddi (!) örgütler **"bölünmeye"** kalkıyor. Birlik adına, geleceği yaratma adına, ciddi bir çizgi farklılığına dayanmadan **"ayrılıklar"** ilan ediliyor, yaprak dökümleri güçlülüğün emareleri olarak gösteriliyor. Ayrıldıkça, azaldıkça, çoğu bölündükçe **"güçlenen"** örgütler türüyor ama bunlar faşizmi mutlu etmekten de öteye gidemiyorlar. Devrimci tarzda mücadelenin ivmesinde düşüş oluyormuş, kitle hareketlerine katılım sağlanamıyormuş, halkta güvensizlik geliştirmiş ne gam! (Sözde çok gam!) Onlar şu yada bu bahaneyle sarılmışlar ya gerisi önemli değil. Bir küçük grupçuk daha piyasaya çıkıyor, geleceği yaratacağı iddiasını en yüksek perdeden dillendiriyor... Sonrası... varlığı bile gözüküyor...

Son günlerde, **MLKP**'den ayrıldığını iddia edenlerin çağrılarını okudum. Tek gerekçeleri; Birlik Kongresinde, Parti olmak için şu şu kistasları gerekli şartlar olarak saymıştık, bunlar olmadan Parti ilan edildi. Şeklinde. Bunun yanında da bazı örgütsel yaklaşımların eleştirilmesi söz konusudur... Bu yazılar insanda; örgütlü mücadeleden, bunun disiplininden, iç mücadeleden zorluluktan kaçıldığı, muhalif olmanın diyetine katlanmayı göze alamadıkları düşüncesini doğuruyor. Kariyerist duygu ve özelemler kendini ele veriyor.

Düşünüyorum; gerçekten devrim yapmak isteyen birisi, aynı ideolojik-politik hatta olduğu bir örgütten bu gerekçelerle ayrılır mı? Kesinlikle ayrılmaz!...Bu komedidir. İler tutar yanı da yoktur. Ama bu komediyi trajediye de çevirmeden sorunu çözmek gerekiyor.

Faşizmle dişe diş dövüşerek kazanılmış hiç bir değer bu ve benzeri anlayışlara bırakılamayacağı açıktır... Kişiler arasındaki çelişkide bile, yarattığımız değerler çar çur edince muhatabımızın nefesini kesercesine döğüşürken, devrimin değerleri karşısında gevşek davranmak affedilemez bir hata olacaktır. Ama üzülerek belirtmek gerekirken, bu tür durumlar karşısında, devrimci değerler bazında ve halkın güvenini sarsacak düzeyde hatalara düşülerek trajedik durumlar da yaratılıyor. **Savaş suçu işlemlerinin, düşman karşısında zaaf gösterip örgütü riske atmışların, alavere dalaverelerle örgüt olanaklarını eline geçirmişlerin gerekli şekilde cezalandırılmaları dışında** mücadele kaçınıklıkları, ideolojik çürüme ve ayrılmalar karşısında **şiddete** baş vurularak durumun daha da vahim hale getirilmemesi gerekiyor. **MLKP için söylenenler eğer doğrusa; soruyorum; ne demek devrimciliği bırakacaksınız, devrimcilik yapmayacaksınız? Ve ne demek; döverek, yaralayarak baskı yaparak başka bir siyasal örgüt yaratmasını engellemeye çalışmak?.. Sana/devrime karşı işlenmiş suçların hesabını sor, ideolojik çürümesini teşhir et, değerlerini al ama devrimciliği bırak sözünü söyleyemezsin!..Hele de şiddetle bunu sağlayamazsın. Eğer bir örgütten ayrıldığında, ayrı bir yapıya geçtiğinde ya da ayrı bir yapı oluşturduğunda, "sen devrim güçlerine zarar veriyorsun" denerek, şiddetle kişilerin karışısına çıkılıyorsa, bunu kimse devrimcilik adına savunamaz, kabul edilmesini isteyemez.**

Bu tür olguların, içinde bulunduğumuz tasfiyecilik sürecinin, aşağıdan yada yukarıdan gündeme gelişini; tek çaresinin, ciddi ideolojik-siyasi teşhirle kitleler nezdinde tecritini sağlamaktan geçtiğini bilince çıkartmak gerekiyor. Devrimci yapılar ise, bu zor görevi başarmak zorundadırlar.

DBH Geçici Yürütme Kurulu Başkanı A.Haydar Veziroğlu

PES DOĞRUSU! Polisler ana okulunda

Haber Merkezi- Ankara'da atlı polis, okul polisleri derken şimdiler de de "Ana Okulu Polisleri" gündemi işgal etmeye başladı. Olay; bayan polislerin ana okullarında polisleri tanıttıkları eğitimleri vermesinden ibaret. Ankara'nın yeni celladı bay imaj Ramazan Er; özellikle çocuklarda polis sevgisini aşılacak için böyle bir uygulama başlattıklarını söylüyor. Anlaşılan büyüklerden umut kesildi, şimdi sıra çocuklarda. Gerçi diyalektiğin bir kanunu olarak, bugünün çocukları yarının büyükleri olacağı gerçeği pek görülüyor. Burjuva-feodal sistem ne kadar çabalarsa çabalasın faşist yüzünü gizleyemiyor. Bugünün çocukları;

devrimcilerin, komünistlerin faşizmin işkencehanelerinde işkence tezgahlarından geçirilmesi aşamasında şantaj amacıyla kullanılıyor, işkence görüyor. Bugünün çocukları; T.Kürdistanı'nda TC'nin bombalarına, kurşunlarına hedef oluyor. Bugünün çocukları; sistemin çürümüşlüğünden, iğrençliğinden dolayı köprü altlarında tiner çekiyor. Bugünün çocukları; İsmail Oral-Hatice Dilek katlinde olduğu gibi gözlerinin önünde annesinin katledilişini görüyor. Şimdi sormak gerekiyor, böyle bir düzen içerisinde, böylesine iğrençlikler yumağında hangi yöntem, hangi uygulama polisleri şirin gösterebilir, hangi maske yapılanların yüzünü örtebilir? Elbetteki hiç bir şey! Faşizmin koruyuculuğunu, bekçiliğini yapan bir kurum olan polis teşkilatı günden güne kitleler nezdinde teşhir oluyor. Ana okullarında da çocukların eline vereceğiz bir-iki şeker sizleri kurtarmayacak, aksine o çocuklar büyüdüklerinde sizlerin faşist politikalarına hayır diyecek ve sizlerin sonu olacaktır. Zira, haksızlığın olduğu bir yerde isyan etmek meşrudur. Bir yandan kafa kopartan İstanbul Emniyet Müdürü Orhan Taşanlar, diğer yandan ana okulu polisleri yaratarak polisi şirin gösterme çabası güden Ankara Emniyet Müdürü Ramazan Er. Ne diyelim faşizmin ikiyüzlülüğü!

Urfa Belediyesi Bucak aşiretiyle elele

✓ **Urfa Belediyesi'nde çalışmakta olan işçilerden bir kısım işçi örgütlü buldukları Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş Sendikası'ndan ayrılarak DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'na üye oldular.**

✓ **Urfa Belediyesi daha önce de 557 işçinin işten atılmasına sahne olmuştu. Aynı zamanda, Urfa Belediye Başkanı Ahmet Bahçivan'ın belediyeye ait işyerlerini, Urfa'nın daha çok Siverek bölgesinde etkili olan koruyucu başları Bucak aşiretleri ile işbirliğine girerek kendi adamlarına peşkeş çektiğide öğrenildi.**

✓ **Komprador patronların ve büyük toprak sahiplerinin sömürsü, faşizan uygulamaları kendini yaşamın her alanında gösteriyor.**

Urfa/Özgür Gelecek- Urfa Belediyesi'nde çalışmakta olan işçilerden bir kısım işçi, örgütlü buldukları Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş Sendikası'ndan ayrılarak DİSK'e bağlı Genel-İş Sendikası'na üye oldular. Bu arada Urfa Belediyesi kapsamında Hak-İş ve DİSK'in yetki yarışı halen devam ediyor. Şu anda sendika temsil yetkisi Hak-İş'e bağlı Hizmet-İş Sendikası'nın elinde.

Hizmet-İş yönetiminin islami motiflerle bezenmiş gerici, yoz sendika anlayışının Urfa Belediyesi nezdinde taraftar bulmasıyla ortaya çıkan ittifak sonucu Genel-İş'e üye olan işçiler, cezalandırma mantığı güdülerken Mezarlıklar Mü-

dürlüğü'ne atandılar. Sürgün edilen işçilerin bilgisayar mühendisliği, makina operatörlüğü vb. gibi dallarda nitelikleri olan uzmanlaşmış kişiler olduğu bilinmektedir.

Urfa Belediyesi, daha önce de 557 işçinin işten atılmasına sahne olmuştu. Aynı zamanda, Urfa Belediye Başkanı Ahmet Bahçivan'ın belediyeye ait işyerlerini, Urfa'nın daha çok Siverek bölgesinde etkili olan korucu başları Bucak aşiretiyle işbirliğine girerek kendi adamlarına peşkeş çektiğide öğrenildi. Komprador patronların ve büyük toprak sahiplerinin sömürsü, faşizan uygulamaları kendini yaşamın her alanında gösteriyor. İşte, Bucak aşireti; bir yandan faşist

TC ile birlikte T.Kürdistanı'nda ulusal bağımsızlık mücadelesi veren gerillalara karşı savaşıyor, Kürt halkını katliamlarla, işkencelerle, köylerini yakıp-yıkarak zorla göç ettiriyor, diğer yandan TC'nin bürokratları ile sınıf karakteri gereği işbirliği yaparak işçilerin işten atılmasına, sendika terahilerinin belediyeye endeksli sendikalar olmasına yardımcı oluyor.

Genel-İş Başkanı Emin Çelik, konu ile ilgili olarak yaptığı açıklamada şunları söyledi: "Hizmet-İş ne zamana kadar yalanlarla, aldatmacayla ve tek güvencesi olan işverene dayalı baskılarla yaşamını devam ettirecektir? İşçinin size vereceği dersi unutmayın, so-

nunuz yakındır. Çünkü dünya insanları, baskıya karşı direnmiş ve mutlak zafer elde etmiştir. İşvereni ve Hizmet-İş'i baskıya en şiddetli şekilde uyguladığı için ve vicdanlarından uzak olduklarından dolayı kınıyorum."

Onlar birer kağıttan kaplan, senin devasa yaratıcı ve kahredici gücün karşısında acizleşen, günden güne yüreklerine korku yayılan zavallılar. Sen dünyayı değiştirecek olan güce, cesarete ve yüreğe sahipsin.

Egemen sınıfların yapmaya çalıştığı kendilerine en uygun, işçileri denetim altında tutabilecek, sistemin ideolojisi içerisinde eriyebilecek bir sendika anlayışını hayata geçirmektedir. İşte bundandır Hizmet-İş'e tanınan olanaklar, işte bundandır başka bir sendikaya üye olmak isteyen işçilere yönelik baskılar, tehditler.

Buna hayır demek, gerçek sınıf sendikacılığını yaratmak ve üretimden gelen gücün en büyük silah olduğunu bilerek hareket etmek bizlerin elindedir. Gücümüzü, enerjimizi doğru hedefe yönelmek ise ancak ve ancak MLM ideolojisiyle donanmamızdan geçer.

Mevsimlik işçilere "güvenlik"

Malatya/Özgür Gelecek- Güneydoğu Anadolu Projesi (GAP) üzerine çokça şeyler yazıldı, söylendi. Fakat şurası oldukça netti: GAP kapsamındaki illerde yaşayan insanların yüzde 45'inin hiç toprağı yok, yüzde 40'ının ise çok az toprağı var. Özcesi, Harran'a akacak sudan yararlanacak olan sadece yüzde 15'lik bir kesim mevcut. Bu kesim ise malum; birçok köyü elinde bulunduran ve kendileri ya da temsilcileri mecliste sandalyede oturan ağalar ve patronlar. Öte yandan GAP, birçok iş-

size umut kapısı olarak gösterildi. Şimdilerde ise olayın bir başka boyutu yaşanıyor Harran Ovası'nda. Sulamaya açılan 30.000 dekarlık topraklarda ekim ve hasat için gelen mevsimlik işçiler ilk muamele olarak fişlendiler. Nasıl mı? Harran Kaymakamlığı, faşizmin kolluk kuvvetleri ve bölge muhtarları aracılığıyla; işçi olarak gelen insanların kimlikleri, ikametgahları vs. alınarak. Bahane hazır; "güvenliğiniz için". Tam çelişkiler yumağı. Sen hem insanları yerinden yurtdandan zorla göç ettir-

✓ **Harran Ovası'nda sulamaya açılan 30.000 dekarlık topraklarda ekim ve hasat için gelen mevsimlik işçiler ilk muamele olarak fişlendiler. Nasıl mı? Harran Kaymakamlığı, faşizmin kolluk kuvvetleri ve bölge muhtarları aracılığıyla; işçi olarak gelen insanların kimlikleri, ikametgahları vs. alınarak. Bahane hazır; "güvenliğiniz için".**

✓ **Neyin güvenliği, kime karşı? Mesele gayet açık. Amaçları; özellikle Kürt kökenli olan mevsimlik işçileri denetlemek, kontrol altında tutmak ve en ufak bir hak arayışlarında kolaylıkla bertaraf edebilmek.**

başından aşağıya hergün bombalar yağdır, köylerini yak-yık ve arkasından çalışmak için geldiği bölgede "güvenlik" adına fişle. Neyin güvenliği, kime karşı? Mesele gayet açık. Amaçları; özellikle Kürt kökenli olan mevsimlik işçileri denetlemek, kontrol altında tutmak ve en ufak bir hak arayışlarında kolaylıkla bertaraf edebilmek.

Her türlü anti-demokratik uygulamalara -bu ne adına olursa olsun- karşı çıkalım. Ezilmek istenen, yok sayılan bizlerin onurudur. Onurumuza sahip çıkalım. Bilelim ki, ege-

men sınıfların amaçları bizlerin güvenliğini sağlamak değil, sadece ve sadece kontrolleri altında tutmaktır. Bu toprakların gerçek sahipleri bizleriz. Alinterimizle, emeğimizle yeşerteceğimiz güzellikler emperyalizme, komprador kapitalizme ve büyük toprak sahiplerine peşkeş çekilmek isteniyor. Toprağımıza, alinterimize, emeğimize sahip çıkmak ise bizlerin vereceği Halk Savaşı'yla mümkündür. Zira, savaşımız kendi iktidaramızı kurmaya, özel mülkiyeti ortadan kaldırmaya, insanın insan gibi yaşadığı, özcesi; özgür geleceğimizi inşa etmeye yöneliktir.

Gerçek adalet halkın adaletidir

Trabzon/Özgür Gelecek- 12 Mart 1995 tarihinde faşizmin kolkuvvetleri Devrim (Gazi) Mahallesi'nde bir katliam gerçekleştirdi. Katliamda yaklaşık 30 kişi hayatını kaybetti. Devrim Mahallesi halkı, barikatlarda yeşerttiği kavgayı direniş sonrasında da (Newroz, 1 Mayıs, Şehitlerin Can Yemeği, haklarında açılan davalara kitlesel katılım vb. eylemliliklerle) sahiplendi. Halkın destansı direnişi karşısında acizleşen ve iyiden iyie teşhir olan egemen sınıflar "namusu kurtarma" belasına çeşitli yol ve yöntemlere başvurular. Neler yapmadılar ki? "İşte provakatorler" diyerek bir halkı suçlu göstermeye çalıştılar, "vatan hainliğiyle" yargılamaya kalktılar. Şimdiler de ise, mahalle halkı üzerinde terör estirerek sindirmeye, yenilgilerinin acısını çıkartmaya

çalışıyorlar. Kamuoyunda teşhir olan halk düşmanları en son çare gördükleri; göstermelik soruşturmalar açarak, mahkemeler oluşturular. Sonu başından belli olan duruşmalar formalitelerden öte hiç bir anlam ifade etmiyordu. Zira, bu devlet "sorumlular yargılanacaktır" söylemiyle başlattıkları her mahkeme sonucunda gerçek suçluları değil, mazlumları cezalandırmıştır. İşte Tuzla Katliamı, İsmail Oral-Hatice Dilek katliamı.

Devrim Mahallesi katliamında halkın üzerine ateş açarak 7 kişinin ölümüne sebep olan 20 polisin "yargılanması"na Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde 15 Kasım 1995 tarihinde başlandı. Aslında "yargılama" başladı demek pek mümkün görünmüyor. Çünkü, mahkeme başlanılmadan bitirildi.

Devrim Mahallesi katliamı son-

✓ **Devrim Mahallesi katliamında halkın üzerine ateş açarak 7 kişinin ölümüne sebep olan 20 polisin "yargılanması"na Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde 15 Kasım 1995 tarihinde başlandı. Aslında "yargılama" başladı demek pek mümkün görünmüyor. Çünkü, mahkeme başlanılmadan bitirildi.**

rası yapılan soruşturma neticesinde balistik incelemeler sonucu toplam yedi kişinin (Zeynep Poyraz, Fevzi Tunç, Mehmet Gündüz, Reis Kopal, Ali Yıldırım, Dilek Sevinç ve Fadime Bingöl) ölümünden 20 polisin sorumlu olduğu tespit edilmişti. Balistik incelemeler sonucu Adem Albayrak adlı halk düşmanının altı kişinin ölümünden sorumlu olduğu belirlendi. ÇHD (Çağdaş Hukukçular Derneği), Halkın Hukuk Bürosu ve bölgedeki bir avukatın katılımıyla Gazi Hukuk Komisyonu oluşturulmuş ve olayın sorumlularıyla ilgili takibat yapılması için girişimlerde bulunulmuştu. Eyüp Savcılığı'na yürütülen soruşturma sonucunda Eyüp Ağır Ceza Mahkemesi'nde 20 polis hakkında adam öldürmek suçundan dolayı dava açılmıştı. Eyüp Ağır Ceza Mahkemesi "Gü-

venlik" gerekçesiyle dosyayı Yargıtay'a gönderdi. Müşteki vekilleri ve komisyon üyesi avukatlar bu karara itiraz ettiyse de itiraz reddedildi. Yargıtay ise dosyayı Trabzon'a gönderdi, "yargılama" Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi'nde başladı (daha doğrusu başlamadan durma kararı verildi.)

14 Kasım 1995 tarihinde, Devrim Mahallesi'nden iki otobüs (Şehit düşenlerin yakınları ve avukatları taşıyan) Trabzon'a hareket etti. Trabzon girişinde yola yığınak yapan düzen koruyucuları polisler, gelen otobüsleri durdurarak "güvenlik" gerekçesiyle yolcuları Adliye binasına kadar götürdü. Adliye çevresinde yapılan polis yığınağı oldukça dikkat çekiciydi. Devrim Mahallesi halkı Trabzon'a gelişlerinden itibaren devamlı "Katil Polis, Katil Devlet!", "Gazi Halkı Burada, Katiller Nerede!", "Gazi'nin Hesabı Sorulacak!" sloganlarını haykırarak devletin faşist yüzünü teşhir ettiler. Analar polislerin her önünden geçişlerinde, "Kahrolsun Faşist Diktatörlük!" şeklinde slogan atıyorlardı. Duruşmaya İstanbul, Ankara ve İzmir'den yaklaşık 32 avukat katıldı. Mahkeme başkanı duruşmayı açtı, duruşma zaptına avukatların, müstekilerin isimlerini yazdıktan sonra, iddia makamına (Savcıya) söz verdi. Savcı beyanında polislerin idari bir görev gereği olaya müdahale ettiklerini, bu nedenle Memurun Muhafemat-ı Kanunu'na göre dosyanın İstanbul Valiliği'ne gönderilerek yargılama için izin alınması gerektiğini belirtti. Bunun üzerine mahkeme başkanı

avukatlara hiç söz hakkı vermeden duruşmanın bittiğini belirterek karar yazdırmaya başladı. Avukatlar bu duruma müdahale ederek kendilerine de söz hakkı verilmesini istediler. Mahkeme başkanının tutumunun usul yasına aykır olduğunu, duruşma başladıktan sonra nasıl iddia makamına söz verilmişse avukatlara da verilmesi gerektiğini söylediler. Mahkeme başkanı bir duruşmanın olmadığını, hatta davanın açılmamış olduğunu söyledi. Avukatlar: "Dava açılmadı ise neden bize davetiye çıkartarak duruşmaya çağırдыңız, sanık ve tanık ifadelerinin alınması için talimatlar yazдыңız, burada da duruşmayı başlattınız, savcıya söz hakkı verdiniz, bu beyanlarımızı zapta geçin" dediler. Mahkeme başkanı, avukatları "polis zoruyla dışarı attırırım" diyerek tehdit etti. Bu arada Devrim Mahallesi direnişinde şehit düşen Zeynep Poyraz'ın babası Cemal Poyraz öfkeyle haykırarak, "Bizi hesaplaşmaya göndermeyin, hesaplaşırız" dedi. Kitle hep birlikte alkışlar ve sloganlar atarak olayı protesto etti.

Duruşma sonucu bir değerlendime yapan avukatlar bir tutanak tutarak, mahkeme başkanını Savcılar ve Hakimler Yüksek Kurulu'na şikayet etmeye karar verdiler. Mahkemenin verdiği durma kararına karşı Yargıtay'a temyiz başvurusu yaptılar. Ayrıca, daha sonraki aşamada mahkeme heyetini reddetme kararı aldılar.

Gerçek adalet halkın adaletidir. Bu halk, halk düşmanlarına hakettiği cezayı verecektir. Er ya da geç...

Faşist TC'nin Weil'i

Şahin Öztürk, çocuklarını kurtarmaya çalışırken kirli suların ve çamurdan mikrop kaparak öldü.

İzmir/Özgür Gelecek- İzmir'de yaşanan ve 59 kişinin ölümüne neden olan sel felaketinin ardından şimdi de salgın hastalıklar can almaya başladı. Fare sidiğinden bulaşan Weil hastalığına yakalanan Şahin Öztürk yaşamını yitirdi. Hastalığa yol açan bakteri, farelerin idrarından yiyeceklere, şebeke suyundan da insanlara geçiyor.

Felaketin ardından bölgeye gelen TC bürokratları bol vaatlerle bulunarak gerekli yardımların yapılacağını söylemişlerdi. Oysa ki yaşananlar, bunun tam tersi geliştirdi. Ne vaadedilen yardımlar geldi, ne de söylenenler yapıldı. Halk, çamur ve pislik içerisinde yaşamaya mahkum edildi. Devlete yönelik tepki ve kin; bölgeye gelen faşizmin

uşaklarının taşa tutulmasıyla dile getirildi. Ve faşist politikalarıyla kitleler nezdinde gündem güne teşhir olan egemenler; Devrim (Gazi) Mahallesi örneğinde olduğu gibi, "İşte taşa tuturanlar, provakatorler" diyerek bir halkı "suçlu" göstermeye çalıştı, keyfi gözaltılar ve tutuklamalar gerçekleştirdi.

Çamurun ve pisliğin doğal bir sonucu olarak ortaya çıkan fareler ise yaşanansistem kaynaklı felaketin bir başka yüzünü ifade ediyordu. Semt sakinleri, logar ve mazgal ağızlarından her dakika kedi büyüklüğünde farelerin çıktığını belirterek, "Çok hızlı hareket ediyor ve sıkışıkları zaman da saldırıyorlar. Zehirlerden etkilenmiyorlar. Hava soğudukça da evlere yayılıyorlar" dediler. Şahin Öztürk'ün ölümünün ardından bölge karantinaya alındıysa da bu pek işe yaramadı. Daha etkin çözümlerin getirilmesi gerekiyor. Bu da en başta bölgenin çamur ve pis sudan arındırılmasıyla mümkün. Bölge halkı felaket gününden itibaren; devrimci-demokrat üniversite gençliği, sosyalist basın okulları ve halkın gerçek dostlarının kendi olanaklarıyla yaratmaya çalıştığı yardım kampanyalarıyla (alanın temizlenmesi, giyecek, yiyecek yardımı, sığınacak yer temini vb.) ayakta durmaya çalışıyor.

Bu arada salgın hastalıklardan dolayı ölen Şahin Öztürk'ün akrabalarından Timur Adak'la kısa bir röportaj yaptık.

Özgür Gelecek: Şahin'in ölümü nasıl oldu, kısaca anlatır mısınız?

nız?

Timur Adak- Şahin, demokrat, iyi niyetli, dürüst bir insandı. İnsanlık uğruna mücadele edenlerin terörist olduğunu söylüyorlar. Halbuki gerçek terörist; halka zulüm eden, halkı sömüren devlettir. Halktan vergi alarak, aldıkları paraları silaha çevirerek halka yönelenler teröristtir. Bizler sürekli böyle hakımızı aramadan sakin durursak, hükümete gelenlerde sürekli vurur.

Şahin'im felakette üç çocuğunu kurtardı, kendisini kurtaramadı. Sel döneminde suyun, çamurun içinde koşuştururken kapıldığı hastalıklardan etkilenerek 4 gün içinde öldü.

Ö.G- Şahin'in hastalığı döneminde devletten herhangi bir destek gördünüz mü?

T.A- Devletten aldığımız tek yardım sadece, hastanede yatak parası almamalarıydı. Diğer tüm ilaç paralarının hepsini biz kendimiz verdik. Kaymakamlık 300 kg kömür verdi. Devlet bizim devletimiz değil ki.

Ö.G- Peki, bütün bu olaylardan sonra devletten beklentileriniz veya kamuoyuna duyurmak istediğiniz bir mesajınız var mı?

T.A- Bizim devletten istediğimiz veya bir beklentimiz yoktur. Fakat ezilen emekçi kardeşlerimizden beklentilerimiz vardır. Bize sahip çıksınlar ve ileriki süreçte tekrar böyle bir durumla karşılaşmamaları için haklarını arasınlar.

Bu arada Şahin Öztürk'ün eşi Nuray Öztürk'ün de bu felakette hayatını kaybetmesi'nin misafirhanesine da-

vet etti. Mekana misafirhane demek pek mümkün değil. Zira, sağlıksız koşullar, yatacak yer ve yiyecek sıkıntısı bizlere misafirhaneden çok cezaevini anımsattı. Nuray hanım oldukça sıkıntılı bir şekilde, "Sabah 7'de kahvaltı veriyorlar. Herhangi bir nedenle kahvaltıyı kaçırmanın halinde, o gün karnımızı olmayan paramızla doyurmak zorunda kalıyoruz. Hürriyet gazetesi devletten hergün 3 milyon lira aldığımızı yazdı. Tamamen yalan. Yok öyle birşey. 4 kasımdan bu yana kelimemizin tam anlamıyla işkence çekiyoruz." dedi.

Evet, çocuklarını kurtarmaya çalışırken pis suların ve çamurdan mikrop kaparak ölen bir baba, o gündün bu yana çocuklarıyla yaşam mücadelesi veren bir anne. Ve gözleri kör, kulakları sağır bir dev-

let. Timur Adak'ın dediği gibi, bu devlet bizim devletimiz değil ki. Bu öyle bir devlet ki, hem insanları yerinden yurdundan zorla göç ettiriyor, hemde metropollerdeki sağlıksız gecekonduarda yaşamaya zorladığı halkın başına gelen sel, deprem, salgın hastalık vb. durumlarda "takdir-i ilahi" diyerek kendini aklamaya çalışıyor.

Bizler; kendi iktidarımızı yaratmak durumundayız. Türk, Kürt ve çeşitli milliyetlerden oluşan emekçi halkımız, yaşananların bir kader olmadığını görmelidir. Düşmanımızın kim olduğunu iyi kavramak ve iktidar yolunda en önemli gücün örgütlenmek olduğunu bilmek bizlerin atacağı en büyük adımdır. Kavgada atılacak bu büyük adımdan sonrası ise mücadelenin ön saflarıdır.

Sistem kaynaklı felaketin mağdurları yaralarını devletin içi boş söylemleriyle değil, halkın gerçek dostları olan gerçekleştirdiği yardım kampanyalarıyla sarmaya çalışıyor. Okurlarımız PARTİZAN gömleleriyle halka yardımcı olurken.

KOMÜNİST ENTERNASYONAL 3. KONGRESİ

Kadınlar arasında komünist

8 Temmuz 1921

Moskova'daki 2.Uluslararası Komünist Kadınlar Konferansı açıklar:

Kapitalist iktisadin ve burjuva sisteminin çökmesi, tüm dünyada toplumsal devrimin gelişmesi ile birlikte, hala bu sistemin yükünü çeken ülkelerdeki proletaryanın siyasi iktidarı kazanmak ve kendi diktatörlüğünü kurmak için devrimci mücadeleye girişmesini ivedilikle gerekli kılmaktadır. Bu ancak, en geniş emekçi kadın kitleleri bu mücadeleye bilinçli ve kararlı bir şekilde katıldıklarında ve özveride bulunmaya hazır olduklarında başarılabılır.

Proletaryanın halihazırda devlet iktidarını kazanmış ve Sovyet sistemini getirerek diktatörlüğünü kurmuş olduğu Sovyet Rusya gibi ülkelerde, geniş emekçi kadın kitleleri yeni bir toplum için mücadele ve onun inşasının kendilerini de ilgilendirdiğine kesinlikle ve sarsılmaz bir şekilde kanaat getirmektedir. Ulusal ve dünya karşı-devrimine karşı mücadele ve Komünist bir sistemin örgütlenmesi yerine getirilemez.

Bu nedenle, Moskova'da gerçekleşmekte olan İkinci Uluslararası Komünist Kadınlar Konferansı, tüm ülkelerdeki Komünist Partilerini, 3.Enternasyonal'in (tespitlerini) ve kararını hayata geçirmeye, geniş emekçi kadın kitlelerinin devrimci mücadeleye ve devrimci inşaa için örgütlenmesini ciddi bir biçimde ele almaya, kadın proletarya arasında Komünist fikirleri yaymak için propaganda ve ajitasyon yapmaya ve bu kadınların Komünist Partisine çekmeye, böylece onların aktifleşme ve mücadele etme arzu ve yeteneğini derinleştirmeye ve geliştirmeye çağırır.

3.Enternasyonal içindeki her Parti, Parti Komitelerine bağlı seksiyonlar, kadınlar arasında çalışma için seksiyonlar örgütlemelidir, bu seksiyonların başında bir Komite üyesi bulunmalıdır. Kadınlar arasında çalışma seksiyonları, Komünist Partileri içinde özel (ayrı-ÇN) örgütler değildir, onların rolü özdür- en geniş emekçi kadın kitlelerini proletarya diktatörlüğü ve Komünist bir toplum için mücadele etmek üzere seferber etmek ve eğitmek. Kadınlar arasında çalışma seksiyonları, tüm çalışmalarını Partinin önderliği altında yaparlar, fakat onların çalışma biçimi ve yöntemleri, kadının aile ve toplum içindeki konumunun özgüllüklerine kendini uydurabilmeleri için yerince esnek olmalıdır. Bu seksiyonların çalışmaları, konferans tarafından kabul edilen tezlerde ayrıntılı bir biçimde anlatılmaktadır.

Kadınlar arasında çalışma seksiyonları, daima şu ikili görevinin bilincinde olmalıdır:

1- Kadın proleter kitleler arasında yüksek bir sınıf bilinci ve devrimci sınıf mücadelesinde, tüm aşağılanan ve ezilenlerin burjuvaziye karşı mücadelesine ve komünizm için mücadeleye katılmak için sağlam bir inanç uyandırmak;

2- Proletarya devriminin zaferinden sonra onları Komünist bir toplumu inşa etmek için gerekli olan ortak çalışmaya bilinçli ve kararlı bir şekilde katmak.

Kadınlar arasında çalışma seksiyonları, işlerinin salt sözlü ve yazılı ajitasyon ve propagandanın ibaret olmadığını akıllarından çıkarmamalıdır. Onların esas kaygısı, eylem yoluyla ajitasyondur -ki bu onların elindeki en etkili yöntemdir- ve tüm kapitalist ülkelerde devrimci proletaryanın tüm eylem ve mücadelelerine, grevlere, sokak gösterilerine ve silahlı ayaklanmaya aktif bir şekilde katılmak için onları yüreklendirmek. Sovyet ülkelerinde ise Komünist inşanın tüm alanlarında emekçi kadınlara aktif bir rol vermektir. (...)

TEMEL İLKELER

1. Komünist Enternasyonal'in 3.Kongresi, Komünist Kadınların Enternasyonal Konferansı ile birlikte, Batının ve Doğunun Komünist Partilerinin kadın proletarya arasındaki çalışmalarının güçlendirilmesinin, geniş kadın işçi kitlelerinin komünizm ruhuyla eğitim-

mesinin ve Sovyet iktidarı uğruna mücadeleye ya da Sovyet Cumhuriyetinin inşasına kazanılmasının gerekliliğini dile getiren 1. ve 2. Kongrenin kararlarını bir kez daha doğrular.

Bütün dünyada işçi sınıfının, dolayısıyla kadın işçilerin de önüne proletarya diktatörlüğü özsel sorunu dikiliyor.

Kapitalist iktisat sistemi bir çıkmaza girmiştir, kapitalizm çerçevesi içinde üretici güçlerin gelişmesi için artık yer yok. Emekçilerin yoksullaşması, burjuvazinin üretimi yenilemekteki güçsüzlüğü, spekülasyonun yüksek düzeyi, üretimin çökmesi, işsizlik, fiyat çalkalanmaları, ücretlerin fiyatlara göre oranlılığı -bütün bunlar kaçınılmaz olarak bütün ülkelerde sınıf mücadelesinin keskinleşmesine yol açmaktadır. Bu mücadele içinde üretimin yönetimi, önderliği, örgütlenmesi ve sistemi sorunu ve bu önderliğin kapitalizm ve özel mülkiyet temelleri üzerinde bir avuç burjuva ve sömürücü tarafından mı, yoksa komünist temeller üzerinde üretici sınıf tarafından mı ele geçirileceği açıklığa kavuşacaktır. Yeni, gelişen sınıf, üreticiler sınıfı, ekonomik gelişme yasalarına göre, yeni ekonomi biçimleri yaratmak için üretim aygıtını kendi eline almalıdır. Ancak bu şekilde, kapitalist üretim biçiminin anarşisinden dolayı şimdiki kadar engellenen üretici güçlerin en üst düzeye geliştirilmesi olanaklıdır.

İktidar burjuva sınıfının elinde olduğu sürece, proletarya üretim sürecini geliştirecek durumda değildir. İktidar sermayenin elinde olduğu sürece, bir burjuva ülkesinde, herhangi bir demokratik ya da sözümona sosyalist hükümetin hiçbir reformu, hiçbir önemi, durumu kurtaracak ve kapitalist iktisat sisteminin çöküşünden kaynaklanan; kadın ve erkek işçilerin ağır, dayanılmaz acılarını hafifletecek durumda değildir. Yalnızca, iktidarın proletarya tarafından ele geçirilmesi, üretici sınıfa üretim aletlerine el koyma ve ekonomik gelişmeyi emekçilerin çıkarları doğrultusunda geliştirme olanağını verir. Proletaryanın çürümüş kapitalist dünyaya karşı kaçınılmaz belirleyici savaşının saatini hızlandırmak için, işçi sınıfı sıkı ve acımasız bir şekilde 3. Enternasyonal tarafından saptanan taktiğe sarılmalıdır. Her iki cinsiyetten proletaryanın çalışmaya yöntemleri ve mücadele çizgisinde belirleyici olan ilk hedef, proletaryanın işçi diktatörlüğüdür.

Komünist Enternasyonal'in 3. Kongresi, bütün kapitalist ülkelerde proletaryanın önünde proletarya diktatörlüğü için mücadeleden durduğu ve diktatörlüğün halihazırda işçilerin elinde olduğu ülkelerde ise Komünizmin inşasının ilk görev olduğu ilkesinden yola çıkmaktadır. Komünist enternasyonal 3. Kongresi, proleter ve yarı-proleter geniş kadın kitlelerinin aktif katılımı olmadan, ne iktidarın ele geçirilmesinin ne de komünizmin gerçekleştirilmesinin mümkün olmadığını tespit eder.

Diğer taraftan Kongre tüm kadınların diktatör, kadınların kölelikten kurtulmasını ve eşitliğini hedefleyen tüm çabaların, onların desteği olmaksızın mümkün olmadığı gerçeğine çeker.

2- Tam da bu günümüzde işçi sınıfının çıkarları, komünizm için mücadele eden proletaryanın saflarına özellikle ivedilikle kadınların çekilmesini gerektirmektedir. Bu, ekonomik yıkımın şehir ve kır yoksulları açısından gittikçe daha tavin edici ve dayanılmaz hale geldiği ve kapitalist ülkelerde işçi sınıfı için toplumsal devrimin gerçekleştirilmesini gittikçe kaçınılmaz kıldığı, Sovyet Rusya'da ise işçilerin halk ekonomisini yeni komünist temeller üzerinde inşa etme görevinin olduğu şartlarda daha da gereklidir. Her iki görevin çözümü de, kadınlar ne kadar aktif, bilinçli ve istekli katılırlarsa, bir o kadar kolaylaşacaktır.

3- Komünist Partiler, iktidarın ele geçiril-

mesi sorununun ortaya çıktığı her yerde, hareketin içine çekilmemiş olan, kapitalist dünyaya görüşünün, kilisenin ve burjuva önyargılarının etkisinden koparılmamış olan ve şu ya da bu şekilde komünizmin yüce özgürlük hareketiyle birleştirilmeyen işçi kadınların, ev kadınlarının, memur ve köylü kadın kitlelerinin devrim için büyük tehlikesini doğru bir şekilde değerlendirmek zorundadırlar. Batının ve Doğunun hareketin içine çekilmemiş kadın kitleleri kayıtsız-koşulsuz sermayenin bir nesnesini oluştururlar. Sınıf bilinci olmayan kadın kitlelerinin çok üzücü bir rol oynadıkları Macar devriminin deneyimi, toplumsal devrim yolunda ilerleyen bütün ülkelerin proleterlerine bir uyarı olmalıdır.

Öte yandan Sovyet Cumhuriyeti'nin pratiği, hem cumhuriyetin savunulması ve hem de Sovyet inşasının tüm alanlarında kadın işçi ve köylülerin katılımının ne denli önemli olduğunu göstermiştir. İşçi ve köylü kadınların cephe gerisinin savunulmasının örgütlenmesinde, asker kaçıklığına karşı mücadelede ve karşı-devrimin her biçimine, sabotaja vb. karşı mücadelede oynadıkları rolün önemi, olgularla ispatlanmıştır. Proleter cumhuriyetin deneyiminden tüm diğer ülkelerin proleterleri yararlanmalıdır. Bunlardan Komünist Partileri için şu görevler çıkmaktadır: Parti içinde etkin ve özel yöntemlerle partinin ve komünizmin ülkedeki kadın yığınlarını üzerindeki etkisini genişletmek -öyle yöntemler ki, kadınları kapitalist dünya görüşünün ve uzlaşmacı partilerin etkisinden kurtarmayı, onları gerçek kadın savaşçılar olarak eğitmeyi ve böylece onların gerçek kurtuluşuna kavuşmasını olanaklı kılın.

4- Komünist Enternasyonal 3.Kongresi, Batının ve Doğunun Komünist Partilerine, kadın proletarya arasındaki çalışmayı güçlendirmeyi hararetle tavsiye eder ve aynı zamanda bütün dünyanın kadın işçilerine, kölelikten ve baskıdan kurtuluşlarının ancak komünizmin zaferi ile olanaklı olacağına dikkatlerini çeker. Komünizmin kadına verebileceği, kapitalist kadın hareketi asla ona veremez. Kapitalist ülkelerde sermayenin ve özel mülkiyetin iktidarı sürdüğü sürece, kadının erkeğe bağımlılıktan kurtuluşu ancak kendi mülkiyeti, kendi kazancı üzerinde tasarrufla bulunma ve erkekle eşit olarak çocukların kaderini tayin hakkına sahip olma hakkının ötesine geçemez. Parlamentarizmin hakimiyeti altında feministlerin, oy hakkını kadınları kapsayacak şekilde genişletme çabası, kadınların gerçek eşitliğe kavuşması sorununu, özellikle de mülksüz sınıfların kadınlarının gerçek eşitliğe kavuşması sorununu çözmez. Bunun böyle olduğunu, son yıllarda burjuvazinin cinsiyetlerin siyasi eşitliğini resmen uygulamaya soktuğu kapitalist ülkelerdeki işçilerin deneyimleriyle sabittir. Oy hakkı, kadının aileye ve topluma prangalanmasının asıl nedenlerini yıkmaz. Çözülmez evlilik yerine resmi evlilik geçirmesi, kapitalist ülkelerde kadın proleterlerin kapitalistlere ve erkek besleyiciye ekonomik olarak bağımlı oldukları koşullarda, ananın ve çocuğun korunmasının ve toplumsal eğitimin yokluğu koşullarında, kadının evlilik açısından durumunu düzeltmez ve cinsiyetleri arasındaki karşılıklı ilişkiler sorununu çözmez.

Kadının yalnızca formel değil, gerçek eşitliği ancak komünizmde mümkündür, yani ancak kadın emekçi kitleler, üretim araçlarının mülkiyetine, dağıtım ve yönetime katıldıkları ve emekçi toplumun tüm diğer üyeleri gibi aynı şekilde çalışma yükümlülüğünü yerine getirecek duruma geldiklerine; başka bir deyişle, ancak kapitalist üretim sistemi yıkılıp yerine Komünist iktisat tarzı geçirildiğinde mümkündür. Yalnızca Komünizm, kadının doğal fonksiyonu olan anaçlığın, onun toplumsal yükümlülükleriyle çatışmadığı ve ve-

nelin yararına yaratıcı çalışmasını engellemediği, tersine emekçi kollektifin yaşam ve görevleriyle sıkı ve kopmaz bir bağ içinde olan, kişiliğin çok yönlü armonik gelişmesini teşvik ettiği koşulları yaratır.

Komünizm ama aynı zamanda tüm proletaryanın hedefidir, dolayısıyla kadın ve erkek işçilerin savaşı, her iki tarafın çıkarı için ortaklaşa ve beraberlik içinde yürütülmelidir.

5-Komünist Enternasyonal 3.Kongresi, "özel kadın sorunu" olmadığını ve kadın işçilerin kapitalist feministlerle her türlü birlikte yürümesinin proletaryanın gücünün zayıflamasına yol açacağı yolundaki devrimci Marksizmin ilkesel önermesini vurgular, diğer taraftan ama, işçi kadınların sosyal uzlaşmacıların ve oportünistlerin haince taktiklerine vereceği her desteğin aynı şekilde proletaryanın gücünü zayıflatacağını, toplumsal devrimi erteleyeceğini ve komünizmin zaferini, dolayısıyla kadınların kurtuluş saatini geciktireceğini de vurgular.

Komünizm, değişik sınıflardan kadınların birleşik çabalarıyla değil, yalnızca tüm sömürülenlerin birleşik mücadelesiyle mümkündür.

Proleter kadın kitleleri kendi çıkarları gereği, Komünist Partilerin devrimci taktiklerini desteklemek, kitle hareketlerine ve ulusal ve uluslararası ölçekte aldığı biçimleriyle iç savaşa aktif ve dolaysız katılmakla yükümlüdürler.

6- Kadının çifte baskıya (kapitalizm ve aile yaşamına bağlılık) karşı mücadelesi, gelişmesinin önümüzdeki aşamasında enternasyonal bir karakter almalı ve 3.Enternasyonal'in bayrağı altında her iki cinsiyetten proletaryanın diktatörlük ve Sovyet inşası için mücadelesine dönüşmelidir.

7- Komünist Enternasyonal 3.Kongresi, kadın işçileri kapitalist feministlerle herhangi bir işbirliğine ve uzlaşmaya karşı uyarır; aynı zamanda proleter kadınların dikkatini, 2.Enternasyonal'i veya ona yakın oportünist eğilimli unsurları kendine zarar vermeden destekleyebileceği yolundaki her türlü hayalin harekete muazzam bir zarar vereceğine çeker. Kadınlar şunu sürekli gözönünde bulundurmalarıdır: Kadının köleliğinin kökü kapitalist yapıdadır, köleliği sona erdirmek için yeni bir toplum biçimine geçilmek zorunludur.

2. ve 2.5'uncu Enternasyonal'in ve benzeri grupların desteklenmesi, toplumsal devrimin gelişmesini ve dolayısıyla yeni toplum biçimlerinin getirilmesini engellemektedir. Geniş kadın kitleleri 2. ve 2.5'uncu Enternasyonal'e ne kadar kararlı sırt çevirirlerse, toplumsal devrimin zaferi bir o kadar sağlamlaşır. Komünist Enternasyonal'in devrimci taktiklerinden ürkenlerin tümünü mahkum etmek ve böylelerinin amansızca saflardan atılmasını talep etmek kadın komünistlerin görevidir.

Kadınlar hatırlamalıdır ki, 2.Enternasyonal, görevi kadınların tüm yönüyle kurtuluşu için mücadele etmek olan bir organ yaratmak çabasında bile bulunmadı. Sosyalist Kadınların Uluslararası Birliği, gerçekleştirebildiği ölçüde, 2.Enternasyonal'in çerçevesi dışında işçi kadınların kendi teşvikleriyle oluştu.

3.Enternasyonal, daha 1919'daki 1.Kongresinde, kadınların diktatörlük uğrunda mücadeleye çekilmesi sorunundaki tavrını somut olarak formüle etti. 1.Kongre vesilesiyle ilk Komünist Kadınlar Konferansı toplandı ve 1920 yılında Komünist Enternasyonal Yürütme Komitesinde daimi temsilciliği olan kadınlar arasında çalışma için Enternasyonal Sekreterlik kuruldu. Bütün ülkelerin sınıf bilinçli kadın işçilerinin görevi, 2. ve 2.5'uncu Enternasyonal'den mutlaka kopmak ve Komünist Enternasyonal'in devrimci tutumunu güçlü bir şekilde desteklemektir.

8- Komünist Enternasyonal'in desteklenmesi, işçi, köylü ve memur kadınların kendi ülkelerinin Komünist Partilerine girmeleriyle

Çalışmanın yöntemi, biçimi

kanıtlanmalıdır. 2. ve 3. Enternasyonal arasındaki mücadeleden henüz sona ermemiş olduğu ülkelerde ve Partilerde işçi kadınların görevi, Komünist Enternasyonal'den yana tavır alan sözkonusu parti veya grubu desteklemek ve bütün sallananlara veya apaçık hain unsurlara karşı, herhangi bir otoriteye bakmaksızın amansız bir mücadele yürütmektir. Gerçek kurtuluşları için mücadele eden sınıf bilinçli proleter kadınlar, Komünist Enternasyonal dışında duran partilerde kalmamalıdır. Her kim ki, 3. Enternasyonal'e karşıdır, o kadınların kurtuluşunun düşmanıdır. Batının ve Doğunun azımkar Emekçi kadınlarının tek yeri vardır: Komünist Enternasyonal'in bayrağının altı, yani ülkelerinin Komünist Partisininin safları. Emekçi kadınların her sallanması, kendilerine sosyalist diyen uzlaşmacı partilere ve onların önderlerine karşı mücadeleden her kaçınma, proletaryanın mücadelesine kötü etki yapar, başarısını tehlikeye sokar. Çünkü bu mücadele açık ve amansız bir ulusal ve uluslararası iç savaş karakterine bürünmüştür.

Kadınlar Arasında Çalışmanın Yöntem ve Biçimleri

Yukarıda açıklanan tüm ilkelerden yola çıkarak Komünist Enternasyonal 3.Kongresi, bütün ülkelerin Komünist Partilerinin kadın proletarya arasındaki çalışmasını şu temel üzerinde yürütmeleri gerektiğini tespit eder:

1- Kadınlar, Partinin ve tüm sınıf örgütlerinin (sendikalar, kooperatifler, fabrika ihtiyar heyeti vs.) eşit üyeleri olarak görülmelidir. 2- Kadınları aktif bir şekilde proletaryanın mücadelesinin tüm alanlarına (proletaryanın askeri öz savunması dışlanmaksızın), yeni toplumsal temellerin inşasına ve üretimin ve yaşamın komünist temel üzerinde örgütlenmesine çekilmesinin gerekliliği kabul edilmelidir. 3- Annelik fonksiyonunu toplumsal fonksiyon olarak tanımak ve kadını anne olarak koruyan önlemlerin alınması ve uygulanması için çalışmak.

Komünist Enternasyonal 3.Kongresi, parti içinde, sendikalarda özel, ayrı kadın birliklerinin oluşturulmasına ya da daha başka özel kadın örgütlerine kesinlikle karşı olduğunu belirtir, buna rağmen ama Komünist Partileri tarafından kadınlar arasında özel çalışma yöntemlerinin kullanılmasının gerekliliğini kabul eder ve bu nedenle bütün Komünist Partiler içinde bu çalışmanın yürütülmesi için **özel organlar yaratılmasının amaca uygun olduğunu** tespit eder. Burada Kongreye aşağıdaki şu fikirler yol göstermektedir:

a) Bir yandan kadının kapitalist ülkelerde boyunduruk altında olması, diğer yandan kapitalizmden komünizme geçişi yaşayan Sovyet ülkelerinde kadının zor durumu kendini hissettirmektedir. b) Kadının eskiden beri toplumsal yaşamdan uzak tutulmasıyla ve aileye zincirlenmiş olmasıyla açıklanan, kadın kitlelerinin edilgenliğinin ve siyasi geriliğinin tespit edilmesi gerektiği.

c) Doğanın kadına yüklediği özel fonksiyonların (annelik) ve bundan kaynaklanan özgüllüklerin, genel çıkarı için kadının sıhhatinin ve gücünün daha çok korunmasını gerektirdiği. Bu düşüncelerden yola çıkarak Kongre, kadınlar arasında çalışmanın yürütülmesi için **özel organlar yaratılmasının amaca uygun olduğunu tespit eder.** Böylece organlar, Partinin Merkez Komitesinden şehir semt komitesine veya yöre parti komitesine kadar bütün parti komitelerinde örgütlenmesi gereken seksiyonlar ve komisyonlardır. Bu karar, Komünist Enternasyonal mensubu tüm Partiler için bağlayıcıdır.

Komünist Enternasyonal 3.Kongresi, bu seksiyonların ve komisyonların görevlerinin şunlardan oluştuğuna dikkat çeker:

1- Geniş kadın kitlelerini komünizm ruhuyla eğitmek ve Komünist Partisi saflarına sokmak.

2- Kadının toplumsal konumuyla bağlantılı olan önyargılara karşı mücadele etmek ve erkek ve kadın işçilerde her iki cinsiyetten proletaryanın çıkarlarının ortak olduğu bilincini güçlendirmek.

3- İşçi kadınların iradesini kuvvetlendirmek, onları kapitalist ülkelerde iç savaşın bütün biçim ve çeşitleri içine çekmek, kadınları kitle eylemlerine ve kapitalist sömürüye (evsizlik, pahalılık, işsizlik, çocukların sefaleti) karşı mücadeleye çekerek uyandırmak, Sovyet Cumhuriyetlerinde ise aynı hedefe kadınların komünist iktisat ve yaşam tarzının kuruluşuna çekerek varmak.

4- Hak eşitliğiyle ve bir anne olarak kadının korunması ile doğrudan ilgili sorunları ortaya atmak, Partinin ve (Sovyet ülkelerinde) yasal organların dikkatini bu sorunlara yöneltmek.

5- Geleniğin, burjuva alışkanlıkların ve dinin gücüne karşı planlı bir mücadele vermek ve bu yolla cinsiyetler arasında, emekçi insanlığın fiziki ve ahlaki sağlamlaşmasını güvenceleyecek durumda olan daha sağlıklı ve daha armonik ilişkiler yaratmak.

Parti komiteleri komisyonların çalışmalarını dolaysız yönetmek zorundadır ve onlardan sorumludur. Her komisyonun tepe noktasında bir komite üyesi bulunmalıdır. Olanaklar ölçüsünde birden fazla komünist bu komisyonların üyesi olmalıdır.

Komisyonlar, bağımsız bir şekilde, önlerine çıkan ihtiyaçlara göre tüm önlemleri almalıdırlar; bunları Sovyet ülkelerinde ilgili iktisadi ya da siyasi organlar (Sovyetler, Komiserlikler, Komisyonlar, sendikalar vb.) aracılığıyla, kapitalist ülkelerde ise proletaryanın ilgili organlarının (sendikalar, konseyler vs.) yardımıyla gerçekleştirmeye çalışmalıdırlar. **Komünist Partilerin illegal ya da yarı-legal oldukları ülkelerde, kadınlar arasındaki çalışma için illegal bir aygıt kurulmalıdır. Bu aygıt, Partinin illegal aygıtına tabi olmalı ve ona uyarlanmalıdır. Legal örgütlerde olduğu gibi illegal örgütlerde de her yerel, bölge ya da Merkez Komitesinde, kadınlar arasındaki illegal propaganda çalışmasının yönetilmesinden sorumlu bir kadın yoldaş temsil edilmelidir.**

Bugünkü dönemde sendika ve üretim birlikleri, bunların yanında kooperatifler, Komünist Partilerinin kadınlar arasındaki çalışmasının başlıca temelini oluştururlar. Bu hem sermayenin devrilmesi mücadelesinin henüz verilmekte olduğu ülkeler, hem de emekçi Sovyet Cumhuriyetleri için geçerlidir. Partinin tümü tamına gerçekleştirmesi gereken kadının tam kurtuluşu ve eşitliğiyle ilgili tüm girişimlerde, kadınlar arasındaki çalışma, parti hareketi ile örgütün birlikteliği ruhu içinde, komisyonların bağımsız inisiyatifinin tanınması ruhu içinde yürütülmelidir vs. Çalışmada paralellik değil, bakış Partinin çalışmasının kadınların yaratıcı öz çalışması ve inisiyatifleriyle tamamlanması.

Sovyet Ülkelerinde Partinin Kadınlar Arasında Çalışması

Bir emekçi Sovyet Cumhuriyetinde kadın seksiyonlarının görevi, geniş kadın kitlelerini komünizm ruhu ile eğitmek ve onları Komünist Partisine kazanmaktır. Kadınları komünizmin inşasına çekerek, onları Komünist Enternasyonal'in slogan muhafızları olarak eğitmek için (kadınların -CN) etkinliğini ve

kendi başına çalışmasını uyandırmak ve yükseltmek zorundadırlar. Kadın seksiyonları tüm araçlarla kadınları Sovyet inşasının -savunmadan başlayarak Cumhuriyetin çok yönlü ekonomik planlarına çekilmeye kadar tüm alanlarına çekmeye çabalamalıdırlar.

Kadın seksiyonları Sovyet Cumhuriyetinde, işçi ve köylü kadınların halk iktisadının inşası ve örgütlenmesine çekilmesinden sözeden ve üretimin örgütlenmesi, denetimi ve yönetimi ile ilgili tüm organlara kadınların katılımının sağlanmasını bekleyen 8.Sovyet Kongresinin kararlarının uygulanmasına dikkat etmelidirler.

Kadın seksiyonları, temsilcileri ve Parti organları vasıtasıyla yeni yasa taleplerinin hazırlanmasına katılmalı ve kadınların ekonomik kurtuluşu için değişikliğe uğraması gerekenlerin değiştirilmesi uğrunda çalışmalıdır. Seksiyonlar özellikle kadın ve çocuk emeğini koruyan yasaların hazırlanmasında inisiyatif göstermelidir.

Kadın seksiyonları, mümkün olduğunca çok sayıda işçi ve köylü kadının sovyet seçimleri kampanyasına çekilmesi için ve işçi ve köylü kadınların da Sovyet ve yürütme komitelerinin üyesi olmaları için uğraşmakla yükümlüdürler.

Kadın seksiyonları, Partinin başlattığı tüm politik ve ekonomik kampanyaların hızla yürütülmesini sağlamalıdırlar.

Kadın emeğinin kalitesini sendikal eğitimi atılarak yükseltmek ve işçi ve köylü kadınların ilgili eğitim kurumlarına girebilmelerini sağlamak kadın seksiyonlarının görevidir.

Kadın seksiyonları, kadınların tek tek işlemlerdeki iş güvenliği komisyonuna girmesini sağlamalı ve kadın ve çocuk koruma yardımcı komisyonlarının çalışmasının teşvik edilmesine özen göstermelidir.

Kadın seksiyonları, yaşam tarzını yeni komünist temeller üzerine yerleştiren, kadınlar için geçiş döneminin zorluğunu hafifleten, onların maddi bağımsızlığını destekleyen, evin ve ailenin kölesini yeni yaşam tarzının özgür yaratıcısı yapan tüm toplumsal kuruluşlar ağının (kamuya ait yetim evleri, çamaşırhaneler, onarım atölyeleri, komün evleri, toplumsal eğitim kurumları vs.) genişletilmesi için çalışmalıdır. Kadın seksiyonları, sendika konfederasyonlarının kadın üyelerinin komünizm ruhuyla eğitilmesini sağlamalıdır, bunun için sendikalarda komünist fraksiyonun kadınlar arasında çalışma örgütünün yardımı almalıdır.

Kadın seksiyonları, kadın fabrika işçilerinin fabrika delege toplantılarına katılmalarını sağlamalıdır. Kadın delegelerin -pratisyenlerin- çeşitli işler için (konseylerde, halk iktisadi alanında, sendika fedarasyonlarında) planlı bir şekilde dağılımını gerçekleştirmekle yükümlüdür.

Kapitalist Ülkelerde

Kadınlar arasında çalışma komisyonlarının önündeki görevler nesnel duruma belirlenir. Bir yandan dünya ekonomisinin çökmesi, işsizliğin korkunç derecede artması (bu kendini özellikle kadın emeğine talebin azalmasında göstermektedir) fuhuşun ve pahalılığın artması, tehdit eden yeni emperyalist savaşlar; diğer yanda işçilerin sonu gelmeyen ekonomik grevleri, proletaryanın tekrar sılahlı ayaklanma denemeleri ve gittikçe yoğunlaşan dünya çapında içsavaş atmosferi, tüm bunlar kaçınılmaz toplumsal dünya devriminin başlangıcıdır.

Kadın işçi komisyonları proletaryanın mücadele görevlerini vurgulamalı, Komünist Partisinin tüm şiarlarını savunmalı ve kadınların komünistlerin burjuvaziyeye ve sosyal hayvanlara karşı devrimci eylemlerine katılmaya çekmelidir.

Komisyonlar yalnızca kadınların eşit hak ve yükümlülüklerle sahip üyeler olarak Partiyeye, sendikalara, kooperatiflere ve diğer sınıf örgütlerine alınmasını -kadın işçilerin dışlanmasına veya ayırımına karşı çıkarak- sağlamakla kalmamalı, aynı zamanda kadın işçilerin eşit haklara sahip birlikte çalışanlar olarak partilerin, sendikaların ve kooperatiflerin yönetici organlarına alınmaları için de çalışmalıdır.

Komisyonlar, kadın proletaryanın ve köylülüğün geniş katmanlarını parlamento ve tüm toplumsal kuruluşlara seçimler sırasında haklarını Komünist Partisinin çıkarları doğrultusunda kullanmaları için çalışmalıdır. Bunu yaparken aynı zamanda bu hakların gerek kapitalist sömürüyü ortadan kaldırmaya ya hafifletmeye bakımından, gerekse kadınların kurtuluşu bakımından sınırlı olduğunu göstermeli ve parlamentarizmin karşısına Sovyet sistemini koymalıdır.

Komisyonlar ayrıca kadın işçilerin, memurların ve köylülerin işçi temsilciliklerinin devrimci, ekonomik ve politik konseylerinin seçimlerine en enerjik ve bilinçli şekilde katılmalarını sağlamalıdır. Bunu yaparken, ev kadınlarının politik etkinliğini uyandırmaya ve özellikle köylü kadınlar arasında konsey düşüncesini propaganda etmeye çaba göstermelidirler. **Eşit işe eşit ücret** ilkesinin gerçekleştirilmesi, komisyonların özel bir görevidir. Kadın ve erkek işçileri parasız ve herkese açık kurslarla bu kampanyaya kazanmak, kısacası kadının daha yüksek bir şekilde değerlendirilmesini kendine görev edinmek komisyonların görevidir.

Komisyonlar, komünist kadınların, içlerinde seçim hukukuna göre kadınların yeri ve oy hakkı olan yasama, komünal ve tüm diğer toplumsal organlara girerek buralarda partilerinin devrimci politikasını sürdürmelerini sağlamaya çalışmalıdır.

Komünist kadınlar, burjuva devletinin yasama, komünal ve diğer kurumlarındaki çalışmalarında Partilerinin temel ilkelerine ve taktiklerine sıkı sıkıya bağlı kalmalıdır. Onların esas görevi, burjuva düzeni içinde reformlar elde etmek değildir ve olamaz, tersine kadınların durumundan ve taleplerinden yararlanarak kadınlar taleplerinin gerçekleştirilmesi ve çıkarlarının korunması için devrimci mücadele yolunu, proletarya diktatörlüğünün kurulması uğrunda mücadele yolunu göstermektedir.

Komisyonlar, parlamentodaki ve belediyelerdeki fraksiyonla sıkı ilişki içinde olmalı ve kadınları ilgilendiren tüm önerileri vs. birlikte görüşmelidir.

Komisyonlar kadınlara aynı ev ekonomilerinin geriliğini ve gereksizliğini, kapitalist eğitim sisteminin eksikliğini kavratmalı ve işçi kadınların dikkatini Parti tarafından önerilen ve desteklenen işçi bütçelerinin iyileştirilmesinin pratik sorunlarına çekmelidir. Komisyonlar sendikaların kadın üyelerini Komünist Partisine çekmek için herşeyi yapmalıdır; bu amaçla sendika fraksiyonu, Partinin ve yerel seksiyonların önderliğinde kadınlar arasında çalışma yapacak olan örgütçüler tespit etmelidir.

Kadın ajitasyon komisyonları propaganda- larını kooperatifler içindeki proleter kadınların komünizm düşüncesini yaymaya ve yönetime girerek kooperatiflerin yönetiminde etki kazanmaya yönlendirmelidir, çünkü bu örgütler dağıtım örgütleri olarak devrim sırasında ve sonrasında çok büyük öneme sahiptir.

Komisyonların tüm çalışmaları, toplumsal devrimi hızlandıran, kitlelerin devrimci eylemini geliştirmeyi hedeflemelidir.

Ekonomik Bakımdan Geri Kalmış Ülkelerde (Doğu'da) Devam edecek

Küçükçekmece işçileri: "Biz Kazanacağız!"

Küçükçekmece Belediyesi direnişçileri Yol Yapım ve Tamirat Atölyesi Lokali'nde direnişlerine devam ediyorlar.

İstanbul/Özgür Gelecek- DİSK'e bağlı Genel-İş 9 nolu Şubede örgütlü işçilerin, Küçükçekmece Belediye Başkanı Nurettin Şen ve tayfası tarafından gaspedilmiş olan haklarını almak amacıyla başlattıkları greve polis saldırıda bulundu.

Küçükçekmece Belediyesi'nde çalışan ve DİSK Genel-İş 9 nolu şubede örgütlü olan işçiler işverenin; 94 yılından bu yana biriken toplu sözleşmeden doğan farklar ve ikramiyelerin ödenmesi noktasında defalarca

görüşmelerine rağmen olumlu bir girişimde bulunmaması üzerine, 23 Ekim 1995 tarihinde grev kararı almışlardı. İşçilerin direnişini kırmak için her yolu deneyen belediye yönetimi, son olarakta işçilerin grev öncesi kullandıkları, grev sonrasında denetimleri altında tuttukları iş makinalarını almak amacıyla polis desteğinde 25 Kasım 1995 tarihinde saldırıda bulundu, lokale yığınak yapan polis işçilerden makinaları, işten çıkarılmış olan fakat girmek

amacıyla direnişte bulunana işçilerin lokali terketmelerini, ayrıca saldırıyı izlemek amacıyla binada bulunan Kızıl Bayrak gazetesini terketmelerini, aksi halde göz altına alınacaklarını belirtti. Sendika yöneticileri ile belediye nin görüşmeleri sonrasında işveren, işçilerin kararlılığı karşısında geri adım atmak zorunda kaldı ve makinaları almak vazgeçti. Ancak polis, binayı terketmeyen Kızıl Bayrak muhabirleri ve Suzan Geridönmez, Safer Korkmaz ve Gülcan Öztürk'ü gözaltına aldı.

Grevci işçilerden **Kenan ÇEÇİ**, direniş süreci içerisinde 124 işçinin, direnişle herhangi bir bağları olmadığı halde işveren tarafından çıkışının verildiğini belirtti. İşverenin direnişlerini kırmak amacıyla son onbeş-yirmi günden beri basın aracılığıyla eylemin niteliği hakkında yalan yanlış bilgilerle donatılmış bir karalama kam-

panyası başlattığını belirtti. Ayrıca **Çeçi**, işverenin bununla da kalmadığı, yine grevi kırmak amacıyla ilçedeki çöpleri taşeron bir firmaya havale ettiğini, ancak bu firmanın tamamen göstermelik bir çalışma içerisinde olduğunu, çünkü ilçedeki günlük çöp miktarının 800-900 ton olmasına rağmen taşeron firmanın günde ancak 60-70 ton çöp toplayabildiğini belirtti. Kenan Çeçi konuşmasına işverenin bu saldırıları karşısında sendika olarak basın toplantıları yaptıklarını, halkı bilgilendirmeye yönelik bildiri dağıttıklarını, pankart asma ve afişleme yaptıklarını, bölge muhtarlarıyla görüşmelerini, derneklere gidip grevleri hakkında bilgi verdiklerini, bunların yanı sıra Küçükçekmece FM radyosunda düzenlenen bir tartışma programına katıldıklarını ve telefonla tartışmaya katılan insanların tamamına yakınının grevlerini destekleyici yönde görüş belirttiklerini ifade etti.

Belediye içerisindeki yolsuzluklara da dikkat çeken işçiler sendikadan yaptığı tespitler sonrasında Belediye'nin on aylık toplam girdisinin **850 milyar** civarında olduğunu ve bu rakam ile Büyükşehir Belediyesi'nden sonra ikinci sırada oldu-

ğu halde yalnızca **500 milyar** liranın hesabının verilebildiğini, geri kalan **350 milyar** liranın nerelerde kullanıldığı konusunda işveren ise meçhul olduğunu söyleyerek halktan alınan vergilerin birilerine peşkeş çekildiğini belirttiler. Ayrıca "temiz toplum, temiz yönetim" sloganıyla iş başına gelen bir yönetimin, rüşvet aldığı adli makamlarca belgelenmiş, bu konuda suç üstü yapılmış ve hapis de dahil olmak üzere çeşitli cezalara çarpıtılmış bazı kişilerin hala yönetimin üst düzeylerinde görev alabildikleri belirtildi. Bu çelişkili durumun belediye başkanlığının gerçek niteliğini gözler önüne serdiği vurgulandı.

Direnişçi işçilerden **Baki Fırat** ise işçilerin geçmişteki eylem tecrübelerinden ders alarak grevin gidişatını olumsuz yönde etkileyecek pozisyonlara girmediklerini ancak kamu iş yerlerinin politik içeriğinden dolayı tek tük yanlış yönelimlerin olduğunu fakat bunların da şu anki süreci etkileyecek önemde olmadığını belirtti.

Direnişlerinin tamamen haklı bir zeminde olduğunu belirten işçiler Küçükçekmece Belediyesi'nin tüm bu saldırılarına karşın grevlerini, gaspedilmiş haklarını alıncaya kadar sürdürmeye kararlı olduklarını belirttiler.

Köylü askerle çatıştı

Aşağı Dereköy'lüler, yıkım için gelen dozerlerin etrafını traktörleriyle sararak trafiği kapattılar. Sapanca Gölü kenarındaki kaçak villaları yıkmaya gücü yetmeyen devlet, yoksul halkın oturduğu gecekonduları yıkmaya çalışıyor. Ama artık kolay değil mazlumların canını acıtmak. Zira, halkımız devletin faşist yapısını yaşadıklarıyla açıkça görüyor. İşte Aşağı Dereköy'lüler ellerinde sopa, yüreklerinde öfke, faşizmin kolluk kuvvetlerine haykırıyor; "Evimizi başımıza yıkamazsınız, gücünüz buna yetmez!"

Altı Nokta Körler Derneğine engel

İstanbul/Özgür Gelecek- 25 Kasım- 16 Aralık tarihleri arasında gerçekleştirilmesi planlanan "Altı Nokta Körler Derneği 2. Kültür ve Sanat Şenliği", İstanbul Valiliği tarafından seçim yasakları gerekçe gösterilerek yasaklandı. Yollarda MHP bayraklarıyla süslenmiş arabalarıyla, konvoy halinde trafiği alt-üst edenlere, maça "seviniyoruz" diye MHP bayraklarıyla sağa sola saldıranlara hiç bir

şey söylemeyen devlet; günlük yaşama, kent yaşamına, sosyal yaşama aktif ve üretken tarzda katılmak isteyen, bunun için de önlerindeki engelleri kaldırmak için örgütlenen görme özürlülerin organize ettiği kültür şenliğini keyfi olarak engelledi. Altı Nokta Körler Derneği 28 Kasım günü İstanbul şubelerinde yaptıkları basın açıklamasıyla bu tutumu kınadılar.

"Sendika Hakkımız Engellenemez!"

✓ **DİSK'e bağlı Nakliyat-İş sendikası'nın örgütlü bulunduğu Gerçek İnşaat ve Nakliyat Firması'nda çalışan 23 sendikalı işçi, bundan yaklaşık 1 ay önce işten çıkarıldı. 13 Kasım günü de 12 sendikalı işçi işten çıkarıldı.**

İzmir/Özgür Gelecek- DİSK'e bağlı Nakliyat-İş Sendikası'nın örgütlü bulunduğu Gerçek İnşaat ve Nakliyat Firması'nda çalışan 23 sendikalı işçi, bundan yaklaşık 1 ay önce işten çıkarıldı.

10 Kasım günü mahkeme kararı gereği işyerinde yapılan tespitten ardından, patron lehine tensikata (düzenleme) başlandı. Keza, TC'nin adaleti her zaman olduğu gibi sömürülenlerin değil, sömürülenlerin çıkarları doğrultusunda çalıştırılmıştı. Bu kendi yasalarını, kendi hukuklarını ayaklar altına alarak çiğneme pa-hasına olsa bile.

Öte yandan toplam 120 işçinin çalıştığı firma, esasta **Çimento Fabrikası'nın** taşeronluğunu yapmaktadır. Çünkü, asil işlevi Çimento Fabrikası'na hammadde taşımaktır. **13 Kasım günü** işyeri önünde yapılan basın açıklamasına Nakliyat-İş Başkanı, Tüm Sosyal-Sen Başkanı ve Tüm

Maliye-Sen'liler de katıldı. Açıklama sırasında sıkça "**Sendika Hakkımız Engellenemez!**", "İşçi Kıyımına Son!" şeklinde sloganlar atıldı. Ayrıca,

a) Sendikanın tanınıp, sözleşmenin imzalanması,
b) Atılan işçilerin işe alınması,

talepleri dile getirildi. Taleplerin kabul edilmesine kadar direnişlerine devam edeceklerini belirten işçi ve sendika temsilcileri, "**Yaşasın İşçilerin Birliği!**" şeklinde slogan atarak basın açıklamasını bitirdiler.

14 Kasım günü ise 12 sendikalı işçi daha işten atıldı.

Oldukça sağlıksız koşullarda, günde istisnasız 10 saat çalışmak zorunda kalan işçiler akıttıkları alıntıları karşılığında ise 7 milyon civarında bir ücret alıyorlar. Direnişlerine halen devam eden işçiler 22 Kasım günü anlamlı bir ziyarete ev sahipliği yaptılar, Genel-İş 4 nolu sendika üyeleri, Urla Belediyesi çalışanları direnişteki sınıf kardeşlerine gıda maddesi yardımıyla bulunarak desteklerini sundular. Direnişçi işçilerin eylemlerindeki sıkıntıları (maddi-manevi) dönem dönem sorunlar yaşatabilmektedir. Bu tür dönemlerde ve her direniş eyleminde yapılması gereken sınıf kardeşlerimize desteğimizi sunmak önemlidir. Zira, bu destek aynı zamanda direnişçi işçilere büyük bir moral ve

güç sağlayacaktır.

İşten atmalarda patronlar tarafından güdülen amacın sadece ekonomik nedenlerden kaynaklanmadığı açıktır. Zira, bir yandan 7 milyon alan sendikalı işçileri işten atarken, diğer yandan 15 milyon ücretle sendikası işçi alımları gerçekleştirilmektedir. Emekçilerin örgütlü gücünden korkan patronlar, saldırılarını özellikle bu yönde yapıyorlar. Örgüt-süz dağınmış durumda olan bir kitle kolaylıkla etkisiz hale getirilerek, kendi güdümlerinde denetim halinde tutulabilir. Biz emekçiler ise oynanan bu kirli oyunun farkına varmak, mücadelemizi özellikle örgütlü bir güç olma temelinde sürdürmek zorundayız. Yaratacağımız örgütlü gücümüz de, ekonomik taleplerden de öte sorunun kaynağı olan sisteme yönelik gelişmelidir. Hedefimiz iktidar, silahımız ise; üretimin gelen yapımcı gücümüz olmalıdır.

✓ **İşten atmalarda patronlar tarafından güdülen amacın sadece ekonomik nedenlerden kaynaklanmadığı açıktır. Zira, bir yandan 7 milyon TL alan sendikalı işçileri işten atarken, diğer yandan 15 milyon TL ücretle sendikası işçi alımları gerçekleştiriliyor.**

Aşkın en hası, kafa ve gönül birlikteliğinde yaşanır

Önümüzde biraz acemice yazılmış bayan yoldaşın bir yazısı duruyor. Tekrar tekrar okuyorum. Her satırında, her sözcüğünde onu anlamaya, duygularını paylaşmaya özen gösteriyorum. Yazısında, kendini, geçmişini, evliliğini sorgulayan ve bundan sonra neler yapabilirim diye çaba gösteren bir ruh hali var. Ve bugün sorularının cevabını istediği insan artık YOK. Faşizm onu elinden aldı. Bu nedenle sorularının cevabını kendisi vermeye çalışıyor. "Keşke yaşarken bu soruları soracak ilişkimiz olsaydı" diye hayıflanıyor.

17'sinde başlayan sıradan bir evlilik ve peşpeşe doğan çocuklar. **Biri kavganın göbeğinde, diğeri ev kadını.**

Ve soruyor, "İnsan aynı duyguları, aynı düşünceleri paylaşmadığı bir insanı sevebilir mi? Sadece kendi halinde dürüst bir insan olmak sevme için yeterli olabilir mi?" diye. Ve yine kendi cevap veriyor, "Devrimci düşüncelerle dolu bir kişilik, aynı yürek, aynı sevda olmayınca aşkın bir anlamı kalmaz. Geçen süre içerisinde düşünüyorum da acaba eşimin bana olan sevgisi ne derecedeydi? Oysa onun kalbi bir başka atıyordu. Çoşkuyla bir başkaydı. Yoldaşlarından ayrılmış evelde geldiğinde farklı bir ortamda yaşıyordu. Sıradan bir aile ilişkisi. Bazen eşimin bana olan sevgisinden şüphe duyardım. Acaba yoldaşlarını mı çok seviyor, aile ikinci planda mı kalıyor? Gerçekten de bu çelişkileri yaşarken kendime baskı yapıyordum. Gereksiz insan olarak görüyordum kendimi, sadece tüketici konumdasın. Bazen yoldaşı geldiği zaman kıskanırdım. Onunla sohbet ettiği gibi benimle etmezdi. Sıradan, günlük olağan şeylerden konuşurduk ve bütün bunları yaşarken kendimi cahil bulup ona itici gelebilirim endişesini yaşırdım. Onun mücadelesi önünde hiçbir zaman engel olmadım. Ama eşimin beni değiştirip dönüşümüne diye bir derdi olsaydı, kendime böylesine baskı yapmaz, saçma

sapan şeyler düşünmezdim. Onlarla oturup sohbet eder, konuşulanlardan birşeyler öğrenmeye çalışırdım."

O, faşizmin eşini elinden almasında sudan çıkmış balığa döndü. Önünde dört küçük çocuğuyla birlikte koca bir yaşam duruyordu. Ve şimdiye kadar sıradan bir ev kadını olarak yaşamıştı. Başa gelen çekilirdi misali daldı yaşamın içine, tuttu kavganın ucundan. Eşinin hesabını sorarken devleti tanıdı, kendini tanıma çalıştı, neleri yapıp, neleri yapamayacağını, nelere karar vermesi gerektiğini sorgulamaya başladı, daha da sorgulayacağından gayri.

Kavga neferi oldukça daha çok saygı duydu eşine, halk için ölmü göze almanın soyluluğuna inandı, ama içten içe de sitem etti. Ona devrimciliği kavratma ve mücadele çekme noktasında çaba göstermedi diye. Ve bugün yüreği yaşamamış ama yaşanmış o güzelim duyguların, kavgada birlikte olmanın, aynı idealleri paylaşmanın özlemi, hasreti ve isyanıyla kabarıyor. "Ve ben şimdi sen oldum/benim bilinçlenmem için benim ölmen gerekmezdi/ çünkü ben her zaman vardım / faşizm her zaman var."

O şimdi bir yandan devrimci olmanın mutluluğunu yaşarken, bir yandan da tüm bunları eşiyile yaşamamanın hüznüyle doluyor. Ve yeni yaşamını şöyle dile getiriyor: "Yaşadığının farkına varmak/ öyle güzeldir ki yaşamın tadı/kardeşçe, dostça, yoldaşça yaşamak/ bir lokma ekmeğini/ ve cebindeki son kuruşa kadar paylaşmak. /Konuş-

mak, sohbet etmek, öyle güzeldir ki/taki şafak sökene dek./ Bir yanında yoldaşın/ bir yanında mücadelen, partin/ ve bir yanında/ uğruna ölüme gidip geldiğin halkın var. /Yaşadığının farkına varmak/budur işte."

Bugün ayrı dünyaların insanları olarak sürdürülen ne de çok evlilik var. Bu durum her iki taraf için de kabul edilmese dezümlün öbür adıdır. Diyalektik olarak ölümden sonra ikinci bir kez daha dünyaya gelmeyeceğiz. Bu yaşam bizim. Çok önemli ve kısa. **Sıradan bir birliktelik suç, hem de katmerli bir suçtur.** Bu hem aşkın güzelliğine ihanettir, hem de sosyalist kimlikle bağdaşmaz. Tabi ki, bunda dönüşmek istemeyen kadınların, ya da dönüşümünde katkıda bulunmak istemeyen, ayakbağı olmaması yeterlidir diyen erkeklerin suçu vardır.

Sevmanın hası kafa ve gönül birlikteliğinde yaşanır diyoruz. **Kafa birlikteliği;** ortak düşünceye ortak ideallere sahip olmak. **Gönül birlikteliği** ise; karşıdakinin fizi-

ğinden, davranışlarından, insan ilişkilerinden etkilenmek. Karşılıklı hoşlanma, duygu akımı ve birbirini arzulamadır, varlığından haz almaktır. Bu noktada biri soldan diğeri sağdan iki yanlı yaklaşım vardır. Birincisi; önemli olan kafa birlikteliğidir deyip, aşkın gerektirdiği özel yanı reddeder. Bu tür anlayışla evlilik yapıp, sonra bunalmı geçiren nice birliktelikler oldu. Ayrıca, kafa birlikteliğinde olduğumuz yüzlerce insan vardır ama biz yalnızca birini seçiyoruz. Diğer yanlı ise gönül birlikteliği yeter deyip, aşkı salt fiziksel hoşlanmaya indirgeyen küçük burjuva anlayıştır. böylesi birlikteliklerde sağlıklı değildir. Birbirini anlamamayı, fiziksel ve düşünsel olarak bütünleşmemeyi beraberinde getirir. Böylesi bir bütünleşmenin olmadığı bir birlikteliğin insana katacağı değer ya da vereceği fazlaca bir şey yoktur.

Ve her halükarda kavganın orta yerinde aşkı, sevdayı, dostluğu ortak idealleri, ortak coşkuyu, ortak sevinci ve acıları birlikte yaşaya-

Omuz Omuz,

Ali Yoldaşcan

Beyin, işlevini görmeli

Kadınlar cins olarak dört bir yandan kuşatılmış durumda.. Burjuva kadınlar da **ikincil** cins durumunda ve aşağıları konumunda. Ama onlar ezen sınıfın üyeleri olduklarından, ezilme duygularını ancak, kendi adlarıyla değil de bilmem kimin eşi olarak anıldıklarında hissediyorlar ve bunu sömürü sistemine dayamak gibi bir niyet de taşıyorlar. Bazı erkeklerin özelliğine ya da toplumsal gerçeklerden ve çelişkilerden bağımsız soyut erkek kültürüne bağlıyorlar. Ezen-sömüren sınıfsal konumları ağır bastığından da, **ikincil cins** olmayı görmezden geliyor, eşitliği sağladıklarını sanıyorlar. Tıpkı "erkekler" yada **devrimci** olduğunda sorunu hallettiğini sananlar gibi. Burjuva kadınlar en iyisiyle; didinin da didisi çelişkilerle uğraşıp sözde kadın erkek eşitliğinden yana olmuş oluyorlar... Bizi bu, tavşanın suyunun suyu konular ilgilendirmiyor! Ama gerçek kadın sorununu, o devasa sorunu gizlediği için başka boyutuyla da fazlasıyla ilgilendiriyor. Tıpkı devrimcilik adına kadın sorununu es geçmek gibi.

Bugün egemen sınıflar, kendi sınıfların kadınlarla erkeklerin (aşında sömürü sisteminin) çelişkisini bu sınırdan tutarken, partileri aracılığıyla da kadınlar üzerinde oyunlar oynuyor. Temelde feministlerden farklı bir yan taşımaya da, parti çalışması olarak daha derli toplu, daha halkçı bir görüntü ve sunulan özel olanaklarla, kadınlar üzerinde etkili oluyorlar. Demagogik söylemlerle taban kazanabiliyorlar. Egemen sınıf temsilcilerinin hepsi; dinsel motifli ağır basan, günümüzdeki gerçeklere göre değil de, yüzyıllar öncesi yazılı kitaplarına göre hareketini düzenleyen dogmatikler bile, devasa kadın sorununu ve kadın kitlelerinin saflarına kazanmak için beyinlerini kullanıyorlar. Refah Partisi bile "**Hanım Komisyonu**" aracılığıyla çalışmalarla gidiyor, kadınlara yönelik özel propaganda çalışmaları yürütüyor.

Aynı özel çalışmayı sendikalar da yapıyor... Bugüne kadar ne düzen partilerinde ne de sendikalarda örgütlenmiş kadınların kendi örgütlerinden ayrı bir rotada hareket ettikleri de görülmedi. Üstelik de, o partilerde demagogik bir sahiplenme ve düzenli gizleyerek sadece **kadın olma** bağıyla bağlandıkları halde. Keza sendikalarda, her ne kadar kadın olma bağının yanında **emekçi olma** olsa da, orada da sınıf sendikacılığı yapılmadığı sürece aldatılmakla yüz yüze kaldıkları halde kadınlar örgütleri çerçevesinde hareket ediyorlar. Aynı şey, kadınlar içinde komünist çalışma yapan KP için de geçerlidir.

Son yıllarda devrimcilerin, bu devasa sorunu görmezden gelen tutumdan vazgeçmeleri iyi bir gelişmedir. Daha doğrusu, sözde gördüğünü söyleyen ama pratikte, emekçi kadınlara yönelik ciddi olarak bir yayın bile çıkartmayan, bir dernek kurmayan, özel ajitasyon/propaganda çalışması yürütmeyen, bunun için bir iş çalışma, özel görev hücrəsi oluşturulmaktan korkan yaklaşımdan uzaklaşmış iyidir.

Birçok etkinlikte devrimci-demokrat kadınları örgütlü bir şekilde görüyoruz. Düzenin uygulamalarına, kadın sorunundaki iki yüzlülüğüne, cezai direnişlerini ve kayıplarını sahiplenmede, kadınlarla ilgili uluslararası günlerde etkinlikler yapıyor. Genel ve kadına yönelik özel Devrimci-demokrat siyasetlerin atıldığı bu çalışmanın giderek emekçi kadın kütlesinde etkili olduğunu, devrimci saflara kadınların kazanılması için olanak sağladığını, kadın erkek yoldaşlığının sınırsızca yaşadığını görmek ve sahiplenmek gerekiyor. Gözleri kapatmak değil açmak, yaşanmış devrimci deneylerden yararlanmak, ustalardan ve kadın sorunu üzerinde çalışmış önderlerin deneyimlerinden öğrenmek gerekiyor. Kısacası beyne işlev yüklemek gerekiyor..

Şiddetin kaynağı sömürü sistemidir

25 Kasım 1960 yılında Domini Cumhuriyetinde, Trujillo rejimi döneminde Sosyal Değişim Hareketi üyesi üç kadının, arabalarının zorla indirilerek tecavüz edilip öldürülmesiyle doğan Dayanışma Günü, daha sonra, uluslararası niteliğe buründürülerek; "**Dünyada Kadınlara Yönelik Şiddete Karşı Dayanışma Günü**" olarak ilan edildi.

Bu tür günler, siyasal gerçekleri açıklama ve sisteme muhalefeti daha üst boyutta örgütlemek için birer vesile olmalıdır. Ama ne yazık ki, ülkemiz gerçekliğinde bir basın açıklamasıyla protesto etmenin ötesinde fazlaca birşey yapılamıyor. Feministlerin politik gücü fazla birşey yapmaya müsait değil. Ayrıca, sisteme bağlanmayan bir şiddetin protestosu da ayakları havada gerçekleşen olayları fazlaca da yandaş bulması mümkün değildir. Devrimci ve sosyalistler ise, genelde kötü hastalıkları nedeniyle, biraz da demokratik kadın hareketini ör-

gütlemdeki zayıflıktan dolayı "**Şiddet sistemden kaynaklanıyor, sistem değişmeden bir şey değişmez**" genellemesiyle es geçmektedirler.

Evet, bugün sistem her saat, her an her eylemiyle şiddet üretiyor. Şiddetle sistemini ayakta tutmaya çalışıyor. Uşak medyası aracılığıyla insanlar arasındaki şiddeti körüklüyor. İnsanlar her türlü çıkmazını şiddetle aşmaya çalışıyor. Karşıdakine şiddet uygulama gücünü kendinde bulamayan, bu defa kendine şiddet uygulamaya başlıyor. Yaşanan cinnette, eşini kurşunlayamayan, bıçaklayamayan ya da baltayla kafasını koparamayan kadın, kendi intihar ediyor. Bazende ölüme çocuklarıyla birlikte gidiyor.

Özellikle kadın ve çocuklara yönelik şiddet, devasa toplumsal bir yara niteliğindedir. Ve emekçiler arasında oldukça yaygındır. Bu durum, çocukların ailelerine tepki duymasına ya da kadın ve erkek birbiri düşman olmasına neden olmaktadır. Emekçilerin böylesi bir

durumda olmasından da en çok sınıf mücadelesi zarar görmektedir.

Egemenlerin şiddetine karşı devrimci şiddetle karşılık verme noktasında ne kadar net isek; emekçilerin kendi aralarındaki şiddete karşı durma noktasında da o kadar net olmalıyız. Ve bunu, günlük yaşamın bir parçası olarak görmeliyiz.

Devrim kitlelerin eseri olacaktır. Kitleleşmeyi önüne hedef olarak koymayan, bu noktada çaba sarfetmeyen her kişi yada siyasal anlayış, özünde reformisttir. Kitleleşmenin yolu da, kitlenin günlük yaşamında yer edinir, onu derinden etkiler, mutsuz eden, güç durumda bırakan her olgu-

ya karşı ilgi duymaktan, politika üretmekten, kısa ve uzun vadeli çözüm noktasında onları ikna etmekten geçer.

Yoksulluğun, cehaletin, burjuva-feodal değer yargılarının kuşatılmışlığından kaynaklanan emekçiler arası şiddet, ancak proleter kültürün onlara kavratılmasıyla ve sınıf mücadelesine çekilmeleriyle azalacaktır. Son bulması ise sistem meselesidir. Sloganımız, düşmana karşı devrimci şiddet; halk arasında ise, sevgi, saygı, dostluk ve dayanışma olmalıdır. Yaratacağımız kültürle ve bu için takipçisi olunmasıyla emekçilerin birbirine şiddet uygulamalarında saydıkları ortam yaratmalıyız.

Gökkuşuğu

Meral Güneş

Örnek bir çalışma

Simdi hala faaliyetlerine devam ediyorlar mı bilemiyorum ama faaliyetlerinin varlığından haberdar olduğumda yüreğim sevinçle dolmuş, gözlerime ışıltılar gelip yerleşmişti ve gün geçtikçe bilinçlenen, kendi davasına sahip çıkan onurlu, mağrur ve faşizme karşı meydan okuyan bir halkın dalga dalga çoğalması hayali, beynimde yankılanmıştı. Her yerde bu çalışmadan söz eder olmuştum. Küçük ama umut verici bir çalışmaydı. **Değişim Tiyatro Topluluğu**

"Değişmeyen tek şey değişimdir" bilinciyle yola çıkan bir grup genç, ilk etkinliklerini, kendilerinin yazdığı "**Suçlu Seçimi**" isimli oyunları Lüleburgaz'ın Umurca köyünün bir kahvesinde gerçekleştirmişti. Ayrıca Sivas katliamının neden ve sonuçlarını köylülere anlatmış, kahve sahibinden gençler için kitaplık sözü olarak bir başka köyde bir başka etkinlik için oradan ayrılmışlardı.

Mao derki "**Hiçbir şey zor değildir bu dünyada, eğer engelleri fethetme cesaretin varsa**". Gençlerimizin, emekçi halkımızın her biri, bir cihan parçası olmaya adaydır. Yeterki emeğimizin, yaratıcılığımızın farkına varalım. Egemenlerin kendi sömürülerinin devamı için bizi alıklaştıran, bizi zavallı çaresiz, edilgen konuma sokan, bizi bize yabancılaştıran politikasının farkına varıp ona karşı meydan okuyalım. Ve bunu yaratmada burjuva-feodal kültüre karşı, proletaryanın kültürünün önemini görelim.

Değişim Tiyatro Topluluğu küçük ama önemli bir çalışma. Bu tür çalışmaları mümkün olduğu kadar yaygınlaştırmalıyız. Unutmayalım ki büyük şeyler küçük şeylerin toplamından başka bir şey değildir. Ve büyük zaferler, küçük ama kalıcı, ama gittikçe çoğalan zaferlerin bileşkesidir.

Söyleşi

Şiir ve sanat üzerine

26 Kasım günü Tunceliler Kültür Ve Dayanışma Derneği'nde şair A.Can Akyol ve Özgün E. Bulut'un katıldığı **Şiir ve Sanat Üzerine** isimli bir söyleşi yapıldı. Söyleşiyi yaklaşık 500 kişi izledi. Söyleşide ilk sözü alan A.Can Akyol şiirlerin doğayı, insanları ve duyguları içiçeleştirip birleştiren bir olgu olduğunu söyledi. Şiirlerin insanları sevindiren, coşturan, duygulandıran, hüznülendiren ve aynı zamanda düşündürülen bir olgu olduğunu belirten Akyol, bir şiir yazmak için o olayı ve o duyguyu yaşamak gerektiğini söyledi.

Akyol'dan sora söz alan Özgün E. Bulut, kendisinin şiir yazmaya başladığında öncelikle kendi memleketi olan Dersim'le ilgili şiir yazmaya başladığını ve bunu yaparken bazılarının kendisini şovenist olarak değerlendirdiğini belirtti. Bir şairin öncelikle kendi coğrafyasını bilmesi ve onu tanıması gerektiğini belirten Bulut "**Eğer bir şair kendi bölgesi ve yaşamını dile getirmeyip, farklı bölgeleri dile getirmeye çalışıyorsa ona derler ki; 'bir dur bakalım, ön-**

ce kendi coğrafyanı ve yaşamını dile getir sonra bize doğru gel' derler. Onun içindir ki, ben ve Akyol yakında Dersim'le ilgili bütün şairlerin şiirlerini bir araya getirecek bir şiir antolojisi çıkaracağız" dedi.

İzleyicilerden birinin "**Şairler neden halka inmiyor?**" şeklindeki sorusu üzerine A. Can Akyol, kendilerini göstererek "**Biz iniyoruz**" dedi. Halkın gelişen toplumsal tepkisini dile getiren ve halkın bulunduğu bütün eylemlerde kendilerinin de yer aldığını, kendilerini halktan üstün tutmadıklarını söyleyen A.Can Akyol, halkın okumayı sevmeyişini, kitapların satılmadığını, yayınevlerinin ekonomik olarak zor durumda olduğunu, bu yüzden birçok kitabevinin kapandığını söyledi. Bir soru üzerine Özgün E. Bulut, sanatın gitgide geriye gittiğini, tıkanma noktasına geldiğini ve onun önünü açacak herhangi bir yapı göremediğini, insanların kültürel olarak yozlaştırıldığını söyledi.

İzleyicilerin, "**Sanatçıların örgütlü olması gerekiyor mu?**" şeklindeki sorusuna

A.Can Akyol yanıt verdi. Akyol "**Tabi ki örgütlü olması gerekiyor. En kötü örgütlülük bile örgütsüzlükten iyidir. Ancak sanatçıların örgütlenebileceği bir parti yok. Partiler sanatçıların önünü tıkmıyor. Bir sanatçının önü açık olmalı ve geniş düşünüp özgürce yazmalı. Ne yazık ki böyle bir yapı yok**" dedi. Bunun üzerine izleyicilerden biri, "**Komünist partileri sanatçıları özgür bırakır ve**

onun önünü tıkmaz." deyince A.Can Akyol, Sovyetler Birliği'nde Stalin'in bile sanatın önünü tıkadığını ileri sürdü. Bunun üzerine yine izleyicilerden biri söz alarak, söyleşiye katılan şairleri de dahil ederek, genelde sanatçıların sosyalist basını izlemediğini, izliyor olsalardı komünistlerin ve komünist partilerin sanata ve sanatçıya bakış açılarını en azından oradan öğrenebileceklerini söyledi.

Erenus'a hapis cezası

Sadece düşüncelerinden dolayı cezaevlerine kapatılan yazar, çizer ve sanatçı kervanına Bilgesu Erenus'ta katıldı.

Erenus 1993 yılında Lüleburgaz'da cam işçileriyle dayanışma gecesinde annelere hitaben "**Sizlere yalvarıyo-**

rum. Çocuklarınızı askere, savaşa göndermeyin" şeklindeki sözlerinden dolayı, "Halkı askerlikten soğutma yolunda telkinde bulunduğu "geçekçesiyle Genelkurmay Askeri Mahkemesi tarafından 2 ay hapse mahkum edildi. Genelkurmay Askeri Mahkemesi'nin bu kararı askeri yargıtay 1. Dairesi'nde onaylandı. Erenus İnfaz Yasası hükümlerine göre 24 gün hapis yatacak.

Erenus'un yanıtı ise "yaptıklarımın, söylediklerimden hiç pişman değilim Bir sanatçı için savaş suçuna ortak olmamak kaygısıyla hapse girmek, Çankaya protokolünün resepsiyonuna girmekten çok daha iyidir." şeklinde oldu

Teneke

Roman

Toros Yayınları

Yaşar Kemal

Ayşenur Ertuğrul

Resul efendi Anadolu'nun Çukurova bölgesinde ki Kaymakam vekilidir. Kasabada kaymakam olmadığından, kaymakamlık sıfatını üstlenmiştir. Ama Resul efendi, bu durumdan hoşnut değildir. Çünkü kasabada çeltikçilik yapan toprak ağaları, piriç ekme mevsimi geldiği için Resul efendiyi ekim yapma ruhsatı vermesi için sıkıştırılmaktadır. Dürüst ve namuslu bir insan olan Resul efendi ise piriç ekimiyle başlayan sıtma hastalığını ve her yıl olduğu gibi bu yılda sıtmadan ölecek olan çocukları ve yaşlıları düşündükçe, vicdanen rahatsızlık duyup, kendini sıkıştıran ağalardan köşe bucak kaçmaktadır. Onlara karşı radikal bir tavır da almaz. Çünkü ağalar güçlüdür ve devlet kurumlarıyla içiçe geçmiştir ağalık. Emekliliğine de az kalmıştır. Onlara karşı olup ta emekliliğini tehlikeye atmak istemez. Yani bir yerde vicdanı, diğer yanda ise geleceği vardır. O da çareyi mümkün olduğunca ağalarla yüzyüze gelmemede bulmuştur.

Bir müddet sonra ilçe ve yeni

Ne Okuyalım?

bir kaymakamın atanacağı öğrenilir, Fikret İrmaklı. Okuldan yeni mezun olmuş ve ilk kaymakamlık görevini yapacaktır. Fikret İrmaklı. Bunu duyan Resul efendi ve ağalar çok sevinçlidir Resul efendi artık ağaların baskısından kurtulacağı, ağalar ise diğer kaymakamlarda olduğu gibi bu kaymakama da paranın gücüyle kendilerine bağlayıp, çeltik tarlalarının sınırlarını genişletip, rahatlıkla ekim

için ruhsat alabileceklerdir.

Fikret İrmaklı saf ve devletin adaletine inanan dürüst bir gençtir. Gerçi arkadaşlarının Anadolu'da görev yapma konusunda anlattıkları, şeylerden biraz ürkmüştür ama görev yapma aşkıyla doludur. En çok ürktükleri ise yöre eşrafı ve toprak ağalarıdır. Kaymakam trenden iner inmez ağaların ve yöre halkının büyük ilgisi ve güler yüzüyle karşılanır. Ağalar onun her ihtiyacını karşılamıştır. Onun için yeni bir ev yaptırmış evin içini en güzel şekilde döşemişlerdir. Kaymakam istemeyen bir yöre halkı bekleyen Fikret İrmaklı, bu muazzam ilgiyi ve sevgiyi görünce bütün korkularını atar.

Gelişinden iki üç gün sonra ağalar tatlı dilleriyle, herşeyi güllük gülistanlık gösteren sözleriyle, yerleşim bölgesi olan köylerine piriç ekme sınırları içinde, boş arazi göstererek ekim için ruhsatlarını alırlar. Kaymakama sıtma hastalığı, köylerin çamur ve bataklik içinde kaldığından hiç söz edilmez. Ama kaymakamın saf ve dürüst bir insan olduğunu, ve oyuna geldiğini gören Resul efendinin içi rahat değildir. Bir gün dayanamaz ve bütün olup bitenleri, çeltik ekimiyle başlayan halkın mağduriyetini kaymakama anlatır. Kaymakam yıkılmıştır. Ve hemen ağaları makamından kovarak, bir daha kapısına gelmemelerini ve ekim yapamayacaklarını söyler. Çeltik mevsimi geçmektedir ve bu yıl ekim yapamazlar sa mahvolacaklarını bilen ağa-

lar, Ankara'ya kaymakam hakkında asılsız iddialarla dolu dilekçeler göndermeye başlarlar. Ve kaymakamın ekim yapamazsınız diye karşı koymasına rağmen, kaymakamdan habersiz topraklara su bırakırlar. Ve köyler su altında kalarak bataklık haline dönüşür. Ve köylüler bu durum karşısında kaymakamlığa yürürler.

Kitabın sonunu merak ediyorsanız alıp okumanız gerekiyor. Çünkü kitabın içerik katan bölüm asıl kitabın sonu.

Toprak ağalığının devletle içiçe geçmişliğini, Türkiye Cumhuriyeti yasalarının kimler için çalıştığı, ezen-ezilen, sömüren-sömürülen çelişmesini ve devletin bu çelişki içinde kimlerden yana saf tuttuğunu yalın ve güzel bir dille ortaya koyuyor. Kitabın dili hakkında ise söylenecek çok şey yok. Yaşar Kemal'in halktan kopuk olmayan, sürükleyici ve yalın dilini her kitapseverin bildiğini sanıyoruz.

Ayrıca kitabın son bölümünde, roman tiyatro şeklinde bir kez daha verilmiş. Amatör veya profesyonel tiyatro çalışması yapan ve yapmak isteyenlere de iyi bir kaynak oluşturmuş bu tür bir çalışma.

Rahatlıkla alınıp okunacak ve içinden bir çok şey çıkarılacak bir kitap Yaşar Kemal'in Teneke'si. Ve mücadelenin hangi zaman, hangi yer, hangi konum da olursa olsun vazgeçilemeyecek vazgeçilmemesi gerektiğini de birkez daha kafalarımıza yerleştiriyor.

YASAR
KEMAL
Teneke

Şimdi de Brecht'e saldırılıyor

Dünya çapında tanınmış Marksist kişiliklere yönelik gerici saldırılar devam ediyor. Gerici yazar John Fuegi'nin, iftiralarla dolu bir Brecht biyografisini kaleme alması üzerine, Brecht'in kızı Barbara Brecht-Schall dava açtı.

Fuegi'nin yazdığı biyografide, Brecht'in "Yahudi düşmanı", "Sovyet ajanı", "ahlak düşkünü" ve "Barbara Brecht-Schall'ın Brecht'in kızı olmadığı" yönlü iftiralarda bulunuluyor. Barbara ise, kitabın yazarı Fuegi ve yayıncısına karşı dava açarak, sözkonusu şahısların İnsan Hakları Sözleşmesi'ni ve kişilik haklarını ihlal ettiğini duyurdu.

Biyografi'de tiyatro ustası hakkında "Brecht'in karısı bir Yahudiydi ve bu yüzden Nazi zulmünden kaçarak ABD'ye sığındı" denilerek, Brecht'in sırf eşi Yahudi olduğu için kaçtığı ön plana çıkarılıyor. Oysa Brecht, eşinin dini durumunun yanısıra ve öncelikle de Marksist olduğu için Nazilerin hışmına uğramıştı. 1933

yılında, Amerika'ya değil ama SSCB'ye gidip, burada Das Wort adlı Nazi karşıtı bir dergi çıkarmıştı. Daha sonra ABD'ye giden Brecht, ancak 1948'de ülkesine geri dönebilmişti. Oysa Fuegi bilerek yazarın Marksist kişiliğini gözlerden gizlemeye çalışıyor. Brecht'i karalamaya yönelik bir diğer iddia ise O'nun Sovyet

ajanı olduğu.

Brecht, kapitalist sistemin ve bu sistemin yarattığı kişilik ve ilişkileri betimledi, eleştirdi. Dünyanın sosyalist tarzda dönüştürülmesi gerektiğini vurguladı. Bunlar da O'nun "Sovyet ajanı" olmasına yetti!

Fuegi'nin iftiraları bu kadarla da kalmıyor. "Brecht'in birçok metresi vardı." diye yazıyor Fuegi, ve ekliyor: "Bunlara oyunlarında rol vermesinin yanı sıra evinde hizmetçi, aşçı gibi görevlerde tutmaktaydı."

Böylece, Fuegi; "Mao sapıktı", "Stalin psikopattı" türünden soytarıklara bir yenisini ekleyerek dünya küfür edebiyatına katkıda bulunuyor.

Bu iddialar bize de hiç yabancı değil. Nazım Hikmet, Sabahattin Ali, Yılmaz Güney gibi sanatçılar da "vatan hainliği", "ecnebi devletlerin ajanları", "Rus uşakları" olmakla suçlandılar.

Bu arada, Fuegi'nin kitabını inceleyen Brecht uzmanlarının, kitapta yüzlerce yanlış olduğunu saptadıklarını da belirtelim.

Okumuş bir işçinin soruları

Yedi kapılı Thebe'i kim yaptı? Kitaplarda kralların adı yalnız. Krallar mı taşıdı kocaman taşları?

Yıkılıp durmuş Babil, kim yapmış Babil'i her kez? - Hangi evinde oturmuş işçiler altınlara boğulan Lima'nın? N'olmuş duvarcılar Çin Seddi bitince?

Yüce Roma'da hep utku anıtları

kim dikmiş ola bunları? Kimleri yenmiş de Sezar kazanmış utkuları?

Yok muymuş oturacak yer saraydan başka

dillere destan kocaman Bizans'ta?

Atlantid'de masallar ülkesinde hatta,

Boğulurken insanlar geceleyn kudurgan denizde imdat istemişlerdi hani kölelerinden.

Genç İskender almış

Hindistan'ı

Tek başına mı almıştı?

Sezar yenmiş Galyalıları

Bir açısında mı yoktu yanında?

Ağlamış İspanyalı Filip

batınca Armada

Ağlayan olmadı mı başka?

Kazanmış Büyük Friedrich

Yediyıl Savaşı'nı

Bir o mu kazanmış?

Her yanda bir utku

Kim pişirdi utku aşını?

Her on yılda bir büyük adam

Borcu kim ödedi?

Öykü öykü üstüne

Soru soru üstüne.

Brecht

İlkezi Kitabevi kundaklandı

Konya'da bulunan İlkezi Kitabevi 18 kasım günü sabaha karşı kundaklandı. Mustafa ve Müzeyyen Karacıftı'ya ait olan kitabevinde kundaklama sonucu çıkan yangında ölen ya da yaralanan olmazken, zararın yaklaşık 700 milyon lira civarında olduğu tahmin ediliyor. Kundaklama olayı gerçekleştiikten sonra kitabevi sahibi Mustafa Karacıftı bir süre gözaltında tutulduktan sonra serbest bırakıldı. Geçtiğimiz aylarda ölen yazar Aziz Nesin, kundaklanan kitabevinde, 7 Nisan 1995 günü kitaplarını imzalamıştı. Kitabevi sahibi Karacıftı, Aziz Nesin'i Konya'ya getirdikleri için işyerinin kundaklandığını söyledi.

Aziz Nesin'in vasiyeti açıklandı

Geçen Temmuz ayında yitirdiğimiz yazar Aziz Nesin'in vasiyetnamesi 21 kasım günü açıklandı. Vasiyetname okunurken Aziz Nesin'in çocukları Ali, Ahmet ve Ateş Nesin ile birlikte Nesin Vakfı'nı temsil eden avukat Armağan Onar ve Oya Nesin'in avukatı Şefik Gazioğlu hazır bulundular. Açılan vasiyetnamede Nesin, bütün taşınır ve taşınmaz mal varlığını Nesin Vakfı'na bağışlamış. Kitaplarının telif haklarıyla oğulları Ahmet ve Ateş Nesin'e birer ev alınmasını, içki koleksiyonunun satılıp paranın vakfa verilmesini, 30 dönüm büyüklüğündeki vakıf arsasına kitaplık, fizik-kimya laboratuvarı, Nesin Vakfı Galerisi ve Matematik Enstitüsü kurulmasını istemiş. Nesin ayrıca Nesin Vakfını Koruma ve Yaşatma Derneği kurulmasını istemiş. "Baba Oğul Mektuplaşmaları, Aziz Nesin-Ali Nesin" ve "Vicdan Nerede?" isimli henüz yayınlanmamış kitaplarının yayınlanacağı yayınevinin seçimine de vakıf yönetim kuruluna vermiş. Aziz Nesin'in kızı Oya Nesin'in avukatı Şefik Gazioğlu vasiyetnameye itiraz edeceklerini, Oya Nesin'in mağdur edildiğini belirtti.

Evrensel'le Dayanışma Şenliği

25 Kasım pazar günü Ankara Yükseliş koleji'nde Evrensel gazetesi ile dayanışma şenliği yapıldı. Yaklaşık 7 bin kişinin izlediği şenliğe, Haluk Gerger, Fikret Başkaya, Aydın Çubukçu ve Tümtis Genel Başkanı Sabri Topçu konuşmacı olarak katıldılar. Yazar Haluk Gerger'in "Biz sınıfsız toplumun, devrimin sosyalizmin ve komünizmin propagandasını yapmaya devam edeceğiz. Selam olsun hain pusularda yitip giden basın emekçilerine, selam olsun gerçeğe" şeklindeki sözleri şenlikler ve alkışlarla karşılandı. Geceye Grup Dalga ve Mogollar ezgileriyle katıldılar. Gecede Devrimci Halk Güçleri imzalı "Düzgün Tekin Kaybedilmek isteniyor. İzin vermeyeceğiz" yazılı pankartın yanısıra Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya ve Deniz Gezmişin posterleri taşınırken kitlenin "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!", "Gençler Dağlara Partizan İktidara!", "Yaşasın Devrim ve Sosyalizm!", "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya!" şeklinde sloganlar attığı gözlemlendi.

Asıl adı Eugen olan Bertolt Brecht, 10 Şubat 1898'de Augsburg'da doğdu.

Şiir, oyun yazarı, tiyatro kuram ve yönetimi ustasıdır.

Başarılı oyunlarından başka, kuramsal yazıları ve uygulamada getirdiği yeniliklerle 20. yüzyıl epik tiyatro anlayışında devrim yarattı.

Çağdaş, siyasal ve maddeci tiyatronun önde gelen temsilcilerindendi.

Hitler'in iktidara gelmesi üzerine, faşizme karşı kararlı tavır koydu. 1933 yılında, Nazilerin yoğun baskısı yüzünden ülkesini terketmek zorunda kaldı.

1950'de Berlin Sanatlar Akademisi üyesi, 1953'de PEN Merkezi Başkanı olan Brecht, 1955'de SSCB Stalin Barış Ödülü'nü aldı. 1956'de, Galile adlı oyunun provalarını sürdürdüğü sırada damar tıkanıklığından öldü. Berlin'de Doretheen Mezarlığı'na gömüldü.

İmranlı Kültür Derneği Dayanışma Şenliği

Ankara/Özgür Gelecek- İmranlı Kültür Derneği'nin dayanışma amacıyla düzenlemiş olduğu "Ve Diriliş..." adlı şölen 19 Kasım 1995 Pazar günü Ankara Yükseliş Koleji'nde yapıldı.

Saat 14:00'de başlayan şölene sanatçı olarak Arif Sağ, Grup Munzur, Nilüfer Akbal ve yöresel sanatçılar ile İmranlı Derneği Semah Ekibi katıldı. Şölenin başında sahneye çıkan yöresel sanatçılar zaten durgun ve cansız olan kitleyi daha da cansızlaştırdı. Kitle programı izlemekten ziyade, kendi aralarında konuşmayı tercih ederek, sadece cılız alkışlarla yetindi. Türkülerin aralarında ise şöleni sunan sunucular şiirlerle kitleyi coşturmaya çalıştı.

Yapılan konuşmaların odak noktası ise demokratiklik, insanlık ve devrimci-demokratlara sahip çıkmaydı.

Bu arada "Sivas'ın Hesabı Sorulacak!", "Sivas'ın Katili Patron-Ağa devleti!" sloganı atan bir grup izleyici, görevlilerden birinin yanlarına gelerek "daha seviyeli slogan-

lar atın" uyarısına maruz kaldı. Şölene konuk olarak katılan Mamak Belediye Başkanı İsmail Değerli ve Çankaya Belediye Başkanı Doğan Taşdelen alkışlarla karşılandı.

Kitle üzerindeki ölü toprağını ancak Nilüfer Akbal sahneye çıkınca atabildi. Kürtçe ezgilerle coşan kitle ayağa kalkıp, mumlar yaktı. Ve salonun arkasındaki boş bölümde de halaylar çekmeye başladı.

Nilüfer Akbal'dan sonra sahneye çıkan Grup Munzur'la kitle artık tamamen coşmuştu. Munzur'un söylediği ilk ezgi "İbrahim Yoldaş"tı. O sırada kitle ayağa kalkarak saygı duruşunda bulundu. Parçanın sonunda ise "Ağa-Patron Devletini Yıkacağız, Halk İktidarını Kuracağız!" sloganını bir grup atmaya başladı. Kitlenin yoğun ilgisini çeken slogan yine kitle tarafından alkışlarla karşılandı.

Şölen boyunca "Biz, Biz İşçinin Köylünün Yiğit Sesiyiz, Namluya Sürülmüş Halk Mermisiyiz!", "Yaşasın Devrim, Yaşasın Sosyalizm!", "İbo, Haydar, Zulfikar, Namludadır İktidar!" sloganları

kitlenin alkışlarıyla karşılandı.

Şölenin olumsuzluklarından birisi de devrimci-demokratlara sahip çıkılması yönünde konuşmalar yapılırken, sosyalist basının dağıtılmasına izin verilmemesiydi. YDG dağıtmaya çalışan bir öğrenciyi dernek yönetiminden birisi kolundan tutup, polise vermeye çalıştı. Fakat daha sonra yapılan tartışmalarla, göstermiş olduğu davranışın yanısıra, olaylar yatıştırdı. Halkın gö-

zü, kulağı, sesi olan sosyalist basına böyle bir uygulama getirmek, onu sahiplenmek değil, aksine TC ege-menleriyle aynı batağa düşülmesi demektir. Halkın yanında olduğunu söyleyenlerin, halkın sesi olan sosyalist basına böyle davranmaları, kimin ne kadar yanında olduğunu göstergesidir.

Şölen daha sonra Arif Sağ'ın sahneye çıkıp kitleyi yönlendirmeye çalıştığı ve sloganlar söylediği gözlemlendi.

* New Orleans'ta inanılmaz olay, 24 kişinin katili polis hala görevde.

"O da bişeymiş, burası Türkiye, onbinlerin katilleri politikacı oldu. * Demirel kayıpların bulunması için, kayıp ailelerine söz verdi. Aileler, daha önce faili meçhuller için kendisinin verdiği-Fırat kıyısında kaybolan kuzunuzu gelin bana sorun. Sözünü kendisine hatırlatılması üzerine, Demirel'se konuya ilişkin her zamanki gibi " demekle yitindi.

* 24 Kasım Dünya öğretmenler günü ve 20 Kasım Dünya Çocuk hakları Bildirgesinin 36.yıl dönümü egemenlerce medyanın da katılımıyla kutlandı.

"Dayak gözaltı, sürgün, işkence, tecavüz, açlık ve sefalet derken, Devletimiz (!..) Bir parmakbal çalmadan duramadı haydi gözünüz aydın artık sizinde bir haftanız gününüz var"

WEİL KISA SÜREDE ÖLDÜRÜR

Binlerce çocuğun gözaltına alındığı, Cezaevlerinde süründürüldüğü, işkence hanelerden geçirilip tecavüz edildiği, Dıpçık gölge Sizde açlığa

mahkum edildiği Ülkemizde 20 Kasım Dünya Çocuk Hakları Bildirgesinin 36.yıldönümünü yine Egemenler kutladı...

Çeşitli kaynaklardan elde ettiğimiz verilere göre, bu tehlikeli hastalığın tanımını, kısaca şöyle sıralayabiliriz. Emperyalizme bağımlı olarak, sömürüye dayalı burjuva bir sistemdir. Eğitimde eşitsizlik, işsizlik, en sıradan ekonomik ve demokratik bir talebin bile kanla bastırılıyor olması. Ulusların kendi kaderini tayin etme hakkına düşmanlığın hat safhada olması. Köylerin yakılıp, insanların metropollerde açlık ve sefalet'e mahkum edilmesi.

Teşvik primum, kredi ve özelleştirme adı altında, ülkenin yer altı ve yer üstü kaynaklarının talan edilmes.

VE HASTALIKTAN KORUNMANIN YOLLARI

* Sizlere bu koşulları müstehak gören tüm yasal partileri red ederek boykot etmek.

* Üretimden gelen gücünü kullanarak bu hastalığın temel taşlarına yüklenmek.

* Düşünce özgürlüğünün yaşam bulması için herkesin sesini çıkartabilmesi.

* İnsanca yaşam için, ekonomik olanaklar için örgütlü mücadele etmek.

* Ve en önemlisi de, kurtuluş için tüm bunların yaşam bulacağı bir sistemi kurma çaba ve mücalesininden geçer.

Izmir'de fare saldırısı

Bizim

Ölümlerle yaşam arasındaki sınır

Ankara/Özgür Gelecek- BSP Genel Merkezi'nin kapısını açıp içeri girince ilk dikkati çeken İranlı mültecilerin gülen gözlerle her birinin ayrı ayrı "hoşgeldiniz" demesi. Sıcak, sınımsız insanlar. Çocuklar oradan oraya koşuşturup duruyorlar. Bina oldukça büyük bir yer ama mülteciler sığmıyor-sığamıyorlar. Toplam sayıları 162. Yer yatakları, yorgan ve yastıklar toplanarak denk haline getirilip, odaların köşesine serpiştirilmiş. Salonunda yerlere halı ve kilimler serilmiş. Bürodan çok bir ev havası var içeride. Gerçi ne kadar ev havası verilirse verilsin bir cezaevi onlar için BSP binası. Bütün günlerini (tam 113 gündür) bu ev görünümü cezaevinde geçiriyorlar. Dışarı çıkamıyorlar çünkü çıktıkları anda polis enselerinde bitiyor ve doğru sınır dışı edilerek İran'a gönderiliyorlar. Ve sonuç hepimizin televizyonda ve basında izlediği o malum son...

Özgürlük uğruna İran rejiminden kaçıp, umutlarını da beraber taşıyarak Türkiye'ye sığınan mülteciler, Türkiye'de bir binanın sadece 6. katında özgürler. Röportaj yapmak için gittiğimiz ilk gün röportajı yapamıyoruz. Çünkü alış veriş yapmak için dışarıya çıkan iki mülteci polis tarafından gözaltına alınıp sınır dışı edilmek için sınırda bekletiliyorlardı. Olayla ilgili olarak BSP binasında yoğun bir telefon trafiği vardı. İHD, İçişleri Bakanlığı, avukatlar, basın sürrekli arıyor, ölüme gönderilmek istenen arkadaşlarını kurtarmak için çırpınıyorlardı. Bu yoğunluğa birde kendimizi eklemek istemediğimiz için ertesi gün röportaj yapmaya gittik. Ertesi gün yine o sıcak bakışlar ve içtenlikle karşılandık. Mülteciler kendi aralarında bir komite oluşturmuşlar. Tercüman aracılığıyla sohbet başladık. Türkiye'ye neden geldiklerini sordu-

ğumuzda sitemler başladı hemen.

"Biz Kürt'üz" dediler. "Rejim hiçbirseyi (kendi rejiminden başka) sevmediği gibi, biz Kürtleri de sevmiyor" dediler. "İran'da katliamlar var, doğmamış bebekler annelerinin henüz karnındayken öldürülüyor. Öğrenci çocuklarımız roketlerle imha ediliyor. Dilimizi, kültürümüzü kullanmak yasak. Kürt kültürünü uyguladığımız anda en hafif ceza olan işkenceden başlayarak idama kadar giden cezalara maruz kalıyoruz" dediler. "Hepinizin kimliği Kürt mü?" diye sordüğümüzde kendisinin sosyalist olduğunu söyleyen mültecilerden biri cevaplıyor. "Şu anda İran'da büyük çaplı hiçbir sosyalist hareket yok. Olanlar ise çok küçük bir yapıya sahip." Rejimin çok sıkı olduğunu, her yere ajanlarını, muhbirleri yerleştirdiğini ve bir iğne bile yere düşse hükümetin hemen haberi olduğunu belirterek devam ediyor:

"Oradaki halk sindirilmiş bir durumda. İçten içe çok yüksek bir muhalefet var ama rejimin korkusu yüzünden düşünceler kitleselleşemiyor. Sadece üç-beş kişi kendi aralarında konuşabiliyor. Ve özellikle çocukların yanında hiçbir şey konuşmuyoruz. Çünkü rejim ilkokuldan başlayarak denetlemeye. Öğretmenler tamamen rejim yanlısı ve muhbir. Çocuklara kompozisyon ödevlerinde babalarının ne iş yaptığını, en yakın arkadaşlarını, annelerinin kimlerle arkadaşlık yaptığını, eve kimlerin gelip gittiğini yazdırıyorlar. Diyelim ki aileden birilerinin rejime karşı muhalefet yürüttüğü anlaşılırsa, en küçük çocuktan, en yaşlımıza kadar herkesi işkenceden geçiriyor. Ve halk rejimi desteklemese bile korkudan sesini çıkaramı-

yor."

O sırada çocuklar içeri girip çıkıyor. Kendi aralarında konuşup, gülüşüyorlar. Babaları onları dışarı çıkarıyor ama yeniden girmelerini önleyemiyorlar. Karşı duvarda karakalem çizilmiş bir erkek resmi var. Ve altında terörist diye yazıyor. Kim olduğunu şöyle açıklıyorlar. "Bu adam bir İran ajanı. Geçen aylarda, doğuda Türk topraklarında kalan ve oturma izni alan bir arkadaşımızı, ülkenize girerek öldürdü. Ve yakalanamadı." Bu şekilde öldürülen arkadaşlarınız var mı?" diye sordüğümüzde, tam 17 arkadaşlarının dış ülkelerde olduğu halde ülkeye giren ajanlar tarafından öldürüldüğünü söylüyorlar. Yani İran sınırlarından çıksalar bile ölümün sınırlarından çıkmaları hayli zor.

Çayımız geliyor, tarçın kokulu sıcak bir çay. Çayımızı içerken neden İran'da kalıp mücadeleyi seçmediklerini sordüğümüzde, biraz buruk ve yüzlerinde acıyla şöyle cevap veriyorlar.

"Biz orada artık teşhir olduk. Herşeyimiz, her adımımız biliniyordu. Bizim orada mücadele etme koşulumuz kalmamıştı" diyorlar ve ekliyorlar. "Biz her zaman barışçı ve siyasi çözümlerle rejime gittik. Ama onlar bizim barış çağrımıza roketler, toplar ve katliamlarla cevap verdi. Biz kan dökülmesini istemiyorduk, istemiyoruz. Ama rejimin bize şiddetle yönelmesi bizi cevap vermeye, en azından savunmaya zorladı. Mücadele koşulları kalmayınca, çocuklarımız için ülkeyi terk etmek zorunda kaldık."

Türkiye'yi nasıl gördüklerini ve İran rejimiyle karşılaştıklarını istiyoruz. "Bizce Türkiye daha demokratik bir ülke" diyorlar. Rejimle karşılaşma bile yapamayız. "Peki o zaman neden arkadaşlarınızı geri

✓ **BSP Genel Merkezi'nin kapısını açıp içeri girince ilk dikkati çeken İranlı mültecilerin gülen gözlerle her birinin ayrı ayrı "hoşgeldiniz" demesi. Sıcak, sınımsız insanlar. Çocuklar oradan oraya koşuşturup duruyorlar. Bina oldukça büyük bir yer ama mülteciler sığmıyor-sığamıyorlar. Toplam sayıları 162. Yer yatakları, yorgan ve yastıklar toplanarak denk haline getirilip, odaların köşesine serpiştirilmiş. Salonunda yerlere halı ve kilimler serilmiş. Bürodan çok bir ev havası var içeride. Gerçi ne kadar ev havası verilirse verilsin bir cezaevi onlar için BSP binası. Bütün günlerini (tam 113 gündür) bu ev görünümü cezaevinde geçiriyorlar. Dışarı çıkamıyorlar çünkü çıktıkları anda polis enselerinde bitiyor ve doğru sınır dışı edilerek İran'a gönderiliyorlar.**

gönderiyorlar? sorumuza biraz düşünerek "Türkiye-İran anlaşması var. Anlaşmayı uygulamak zorundalar" diyorlar. Şu anda Türk hükümetiyle yüz yüze olan ve Türk egemenlerinden istemleri, beklentileri onların gerçek düşüncelerini ortaya koyamayacağını bildiğimizden daha fazla üstelemiyoruz.

Oturma eylemlerine devam edip-emecekleri sorumuza ise yüzleri aydınlanarak "sonuna kadar" diyorlar. "Geri dönmeyiz ve dönmek için sonuna kadar mücadele edeceğiz." diyerek Türk hükümetinden beklentilerini anlatıyorlar.

"Türkiye bizim iltica talebimizi kabul edip, bizi 3. bir dünya ülkesine göndermeli." Son kez birşeyler söylemek istediklerini belirterek seslerinin tüm kamuoyunda duyulmasını, bütün kitle örgütleri, partiler, gazeteciler ve halkın kendilerine sahip çıkarak, hükümet üzerinde kendi iltica taleplerinin kabul edilmesi noktasında etkili bir güç haline gelmesini istiyorlar ve "Biz barış istiyoruz, herşeyden önce, Kürt, sosyalist veya herneyse bunlardan önce insanız" diyorlar. Ve herkesin kendilerini önce insan olarak görmelerini istiyorlar.

Röportajdan sonra teybimizi kapatıp, sohbe koyuluyoruz. Resim çekmek istediğimizi söylediğimizde, komiteden biri bizimle gelerek bize yardımcı oluyor. Yemek yerken resimlerini çekiyoruz ve hemen sofralarına davet ediyorlar. O sırada çocuklar ellerinde dövizlerle koşarak geliyorlar diğer salondan. "Bizi de çeksene abla" diyorlar. Onlarında resimlerini çekiyoruz. Ve küçük bir kız çocuğu yanımıza gelerek "Eğer anne-babalarımız açlık grevi yaparlarsa, bizde katılacağız" diyor. Ayrılrken "Yeniden gelin" diyorlar, "Sohbet etmek, konuşmak için biz gelebiliriz" diyorlar. Mutlaka geleceğimizi söyleyerek ayrılıyor. Dışarı çıkınca günler boyu kapalı kalmanın ne derece zor olduğunu, dışarıdaki temiz ve soğuk havayı içimize çekince anlıyoruz. Zor gerçekten, çok zor tutsaklık diyoruz.

Ama bedenlen özgürken, düşüncenin tutsak olması kadar kötü değil.

Ve bedenlen tutsakken, özgür düşünmekte çok güzel. ■

BSP Genel Merkezi'nde bulunan İranlı mülteciler 27 Kasım 1995 günü açlık grevine başladılar.

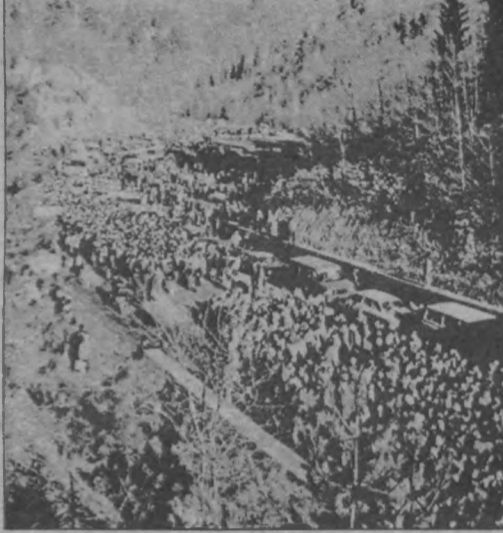
Kavganın Günceesi

Zonguldak isyanı

1 Aralık 1990'da Genel Maden-İş'e bağlı 42 bin maden işçisinin Zonguldak'ta başlatmış oldukları grev ülke tarihinde 12 Eylül AFC'sinden sonra en kitlesel grev olma özelliğine sahiptir. Bu grev Körfez Krizi'ne denk düşmektedir. İsyân sadece maden işçisinin değil, tüm Zonguldak halkının ve işçi sınıfının direnişi olmuştur. İşçisiyle, köylüsüyle, memuruyla, öğrencisiyle, mühendisiyle, avukatıyla, gazetecisiyle, sanatçısıyla direnişe kan veren halk, bu başkaldırının sadece ekonomik talepli değil, sisteme olan kinlerini kustukları an olduğunu dile getirmiştir. Bir ay boyunca süren çeşitli eylemlerle egemenleri titretmeyi başarmış olan maden işçisi, önünde hiçbir engel tanııyordu. Eylemdeki kararlılıklarını, sarı sendika ağaları farklı yönelime sokmaya çalışmışsa da maden işçileri bu oyuna gelmemişlerdir. Ankara yürüyüşüyle eylemine boyut kazandırmış-

tir. Maden işçisi Ankara yürüyüşü kararını alınca kamoyundan ve Zonguldak halından hak ettiği desteği alarak 100 binlere varan insan seliyle uzun yürüyüşüne başladı.

Zonguldaktan 70 km yürüyen işçiler hava koşullarının kış olmasından dolayı küçük bir kasaba olan Mengen'de konaklamaya karar verdiler. Yöre halkının büyük desteğini gören işçiler. Mesajlarını sloganlarıyla haykırıyorlardı. E-5 karayoluna doğru harekete geçen işçiler 12 km yol aldıktan sonra Deller köprüsünde önlerine çıkan jandarma ve çevik kuvvetin barika-

tı ile karşılaştı. İşçiler burada 10 km'lik bir alana yayıldılar. O dönemin Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı İmren Aykut "yürüyüşe son verilirse, antlaşma görüşmelerine başlanacağını açıkladı. Bu talep reddedildi.

Bunun üzerine dondurucu soğuğa rağmen geceyi bekle-

yerek geçirdiler. İşçiler ısrarla "Yolumuz Ankara Hedefimiz Çankaya" sloganlarıyla barikatı aşmanın bedeli olarak 200 insanın gözaltına alınmak suretiyle kaybetmişti bunun üzerine gerilim bir üst düzeye sıçradı. Genel Maden-İş yöneticileri Ankara'ya çağrıldı. "Umut" havası suni olarak yatıştırılmaya çalışıldı.

113 km yol alan işçiler E-5 karayoluna 8 km kala tekrar jandarma ve çevik kuvvetin barikatlarıyla karşı karşıya geldi. Burada iki gece geçirdikten sonra hükümetin, "işçilerin, taleplerinin görüşüleceği yönünde bir anlaşma olabileceği" açıklaması üzerine geri dönmeyi kabul ettiler. Görüşmeler sürdü. 27 ocakta tüm grevlerin Bakanlar kurulunca ertelenmesi kararı alındı. 69 gün süren görüşmeler sonucunda YHK (Yüksek Hakem Kurulu) dayatmasıyla toplu iş sözleşmeleri sendika ağalarınca karara bağlanarak bitirdi.

kısa..kısa..kısa..kısa

⊗ Brest-Litovsk Antlaşması

Birinci dünya savaşı sonrası ittifak devletleri ile Ukrayna Cumhuriyeti ve Sovyetler arasında gerçekleşen antlaşmada daha önce Rus çarlığına bağlı olan Polonya Baltık toprakları ve Ukrayna'da, bağımsız devletler kurulması vardı. Antlaşma Sovyetler kongresince onaylandı.

⊗ SSCB Kongresinde J.V. STALİN

ARALIK 1936'da yapılan SSCB'nin Olağanüstü sekizinci Kongresinde Stalin yoldaş şöyle konuşuyordu. "Mücadelenin arkada bırakılmış yolu ve katlanılanların bir sonucu olarak zaferimizin meyvelerinden söz eden bir anayasaya sahip olmak hoş ve sevindiricidir. Bu kendi gücüne inancı sağlamlaştırmakta ve komünizmin yeni zaferleri için yeni mücadelelere seferber etmektedir" dedi. Satlinin öne sürdüğü anayasal değişiklikler kabul edildi.

⊗ İşçi köylü ayaklanması

Aralık 1925'de Endonezya'nın çeşitli bölgelerinde grevler yükseliyordu. Birbirinden kopuk aynı zamanda eş güdümlü yoksul işçi köylü eylemleri, örgütlenme zayıflıklarına rağmen ülkeyi sarıyordu. Gelişmeler iki ay boyunca devam etti. Sumatra bölgesinde gündeme gelen ayaklanma Hollanda birliklerinin isyanı bastırmasıyla son buldu.

⊗ Sergey M. KİROV

Asıl adı Sergey Mironoviç Kostrikoy, Bolşevik etkinlikleri yüzünden birçok kez çarlık yönetimince tutuklandı. Azerbaycan parti örgütüne sekreter olarak atandı. Daha sonra Transkafkasya Sovyet Federe Sosyalist Cumhuriyetinin kurulmasında rol oynadı. 1 Aralık 1924'de Leningrat'da emperyalizmin ajanları tarafından öldürüldü

Dünya İnsan Hakları Günü

İnsan Hakları; Bireylerin salt insan olmakla kazandıkları haklar değildir. İnsanların, insan olarak taşıdıkları değerlerin sömürü, baskı, kıyım ve her türden doğal güç karşısında korunması isteğine dayanır.

İnsan hakları temelde devlet gücünün sınırları; hem yasal hem ahlaksal düzenlemelerin kapsamına girer; hem olanı, hemde olması gerekeni dile getirir. Özünde genel ve evrensel niteliklidir; bütün insanların hatıta bazı durumlarda henüz doğmamış olanların her yerde sahip olması gereken haklar vardır.

İnsan hakları kavramı, gündelik dile ancak II. Dünya Savaşından ve 1945'te Birleşmiş Milletler'in kurulmasından sonra girdi. İnsan hakları bir defada oluşup bitmek yerine, günümüze değin başlıca üç aşamada gelişti.

Birinci aşama 17-18 yüzyıllarda İngiliz, Amerikan ve Fransız devrimlerinin klasik hak ve özgürlükleri getirmesidir. Kapitalizmin yükselişine denk düşen ve burjuvazinin ta-

leplerini dile getiren bu "birinci kuşak" İnsan hakları karşısında devletin görevi, genellikle "karışmama" ya da seyirci kalmayla

sınırlanmıştır. İnsan hakları konusunda diğer ülkelerde olduğu gibi Amerika kıtasında da sözde adımlar atıldı. Amerika İnsan Hakları Komisyonu'nun yürüttüğü hazırlık çalışmalarında 22 Kasım 1969'da Kosta Rica'nın başkenti San Jose'de Amerika İnsan Hakları Sözleşmesini imzaladı.

Ayrıca Birleşmiş Milletler

İnsan Hakları Komisyonu'nca haziran 1948'de genel kurulun Paris'teki oturumunda çekimser kalan altı sosyalist ülke

ile Suudi Arabistan ve Güney Afrika Birliği dışındaki ülkelerin oylarıyla İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi kabul edildi.

Böylece 10 Aralık 1948 tarihinde BM Genel Kurulu tarafından kabul edilen İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi

"herkesin yaşama, kişi özgürlüğü ve güvenliğine hakkı vardır" saptamasında bulunuyor.

İnsan haklarının öncülüğünü yapan ABD insan haklarıyla ilgili birçok konunun altına ön-

der olarak imzasını atmıştır! Ama olayın pratik gelişmesine baktığımızda İnsan hakları ihlallerinin en fazla olduğu ülke ise yine ABD'dir. Şöyle bir kaç yıl geriye gidersek 1993'deki sivil savaşın bilançosunun 550 sivil olduğunu göreceğiz bunun tek sorumlusu ABD ve sömürgeleridir. Ama güneş balçıkla sıvanmaz. Ne kadar çok demokrasi ve insan hakları savunuculuğunu önderliğini yaparsa yapsın; sömürdüğü, açlığa, sefaletle ve ölüme bıraktığı insanları unutturamaz.

Bütün dünya ülkelerinde olduğu gibi ülkemizde de İnsan hakları ihlalleri had safhaya ulaşmıştır. TC tarihinin ne kadar çok katliamlarla dolu olduğunu görüyoruz Maraş, Çorum ve son olarakta Sivas bunlara en belirgin örneklerdir. Bunlara bağlı olarak ülkemizde hergün insanlar çeşitli şekillerde öldürülüyor ve gözaltına alınıyor. İnsanlar işkencelerden geçiriliyor, tecavüz ediliyor ve kurşuna diziliyorlar. Bu olayların olduğu yer ise İnsan Hakları Evrensel Bildirgesine imzasını atan Türkiye'dir.

Macaristan'a Nazi işgali

Macaristan, 28 Haziran 1941'de Nazi Almanyası'nın yanına Sovyetler Birliği'ne savaş ilan etti. Faşist birliklerin Volga boylarında yenilmesinin ve 1943 de Macar II Ordusu'nun Sovyet birliklerince bozguna uğratılmasının ardından, Macar hükümeti batılı emperyalistlerle ayrı bir barış antlaşması yapma zemini aramaya başladı. Macaristan'ın Nazi Almanyası'yla bağ-

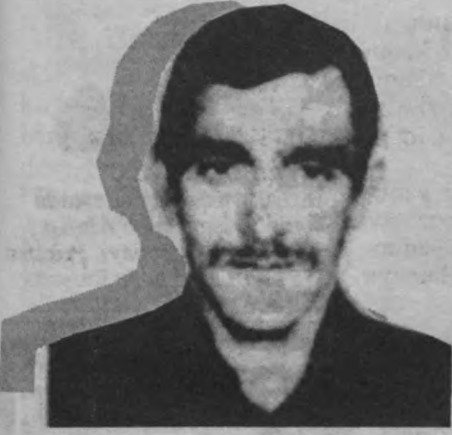
larını koparması yönünde beliren bu eğilimler Hitler'in bu ülkeyi işgal etme kararı almasına yol açtı. Nazi işgali sırasında Macaristanda korkunç bir terör yaşandı 400.000 Macar Yahudisi, Alman toplama kamplarına götürülerek orada öldürüldü.

Macar halkı Nazi işgalinde Sovyet orduları tarafından kurtarıldı. Sovyet ordularının saldırtıya gemesinin hemen ardından aralık 1944'de Mareşal

Voroşilov Debrecin önderliğinde komünistlerden, Sosyal Demokratlardan ve Çiftçi Partilerinin temsilcilerinden oluşan geçici bir hükümet kuruldu. İlk icraat olarak da 15 Mart 1945'te toprak reformu kanunu çıkarılarak ekilebilir tüm toprakların üçte biri topraksız ya da çok az toprağa sahip köylülere dağıtıldı.

Alman birlikleri 15 Şubat 1945'te Budapeşte'den çekildi. Macaristan topraklarının tümünün Nazi işgalinden kurtarılması 4 Nisan 1945'te tamamlandı.

★ YEŞERMEK ÜZERE TOPRAĞA DÜŞTÜLER ★

VEYSEL UYAR

Veysel Uyar, 1955'te Dersim'in Ovacık ilçesi, Barıkuşağı köyünde doğdu. Veysel öğrencilik yıllarında tanıştığı MLM, İbrahim Kaypakkaya'nın siyasi hattına sempati duyarak bu düşünce doğrultusundaki TKP/ML faaliyetlerine katıldı.

Ailenin ekonomik yokluklarından ötürü çocukluğu ve öğrencilik yılları sıkıntılar içinde

geçti. Veysel Uyar, liseyi bitirdikten sonra TKP/ML saflarında profesyonel faaliyete geçti. Özverili, çalışkan, ağır başlı ciddi yapısı ve çalışmalarıyla yetkinleşerek TKP/ML ailesinin üyesi oldu. Bu sıfatıyla değişik alanlarda görev alan Veysel, son olarak öncünün bölge yönetim organında görev yapıyordu.

Genç yaşına rağmen TKP/ML kadrosu olan Veysel, çevresinde "Kokum" diye anılıyordu. Yoksulluğun zorlu şartlarında yeterli beslenemeyen ve gerekli gıda, vitaminleri alamayan Veysel'in dişleri dökülmüş olduğundan; çok daha yaşlı görünümünden dolayı kendisine "Kokum" (ihtiyar) adı takılmıştı. Veysel Uyar kendisiyle aynı gerilla biriminde yer alan Erdoğan Tekin ile birlikte 5 Aralık 1981 günü Süleyman Cihan'ın doğduğu köy olan Hülüküşağı köyünde konaklıyordu.

Veysel Uyar ve Erdoğan Tekin'in konakladıkları köy, faşist beyaz ordu güçleri tarafından kuşatılmıştı. Beyaz ordu güçleri köyü kuşatıp siperlerde pusuya yattıktan sonra, bir kısım faşist güçler köye girerek onların kaldığı evi sardı-

lar. Gayet dingin ve sakin olan Veysel ve Erdoğan eve giren bir başçavuş ve iki eri oraya yığıdılar. Onların şaşkınlığından ve paniklerinden yararlanarak evi terk ettiler.

Kokum artık gençleşmiştir. Erdoğan yoldaşla beraber içine alındıkları çemberde ateş gibiydiler. Asker sayısı ve silah olarak kendileriyle kıyaslanamayacak kadar çok olan beyaz ordu askerleri bu iki yiğit halk savaşçısının üzerine yüzlerce namludan yağmur gibi kurşun yağdırıyorlardı. İsabet alan Kokum'un tüfeği çalışmayacak hale gelince, kendisini savunamaz duruma gelen Kokum; aldığı ölümcül yaralarla şehit düşer.

Ateş çemberi içinde proletaryaya ve partisine yakışır bir biçimde savaşan Erdoğan yoldaş da şehit düşer. Savaşçılığını yöre halkı unutmamıştır. Ağır zayıyat veren faşist ordu hincini iki cesetten ve köy halkını işkenceden geçirerek alır.

Erdoğan Tekin yoldaş; Dersim'in Ovacık ilçesi Pardi köyünden, yoksul bir ailenin çocuğuydu. Erdoğan da

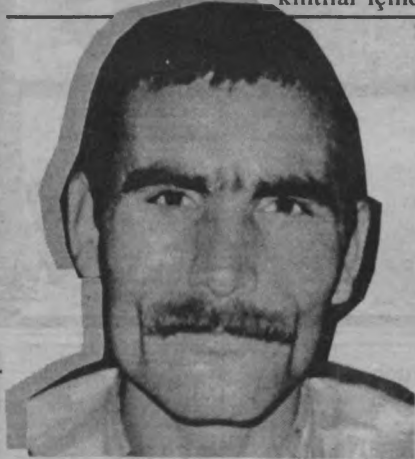
genç yaşında siyasi hatta sempati duyduğu öncünün saflarına katılmıştı.

Ailesi ekonomik sıkıntısından dolayı İstanbul'a göç etmesine rağmen; Erdoğan öncünün faaliyetlerinde aktif olarak yer almak için orada kalmıştı. Gelişmeye açık, dürüst, kararlı ve cesur bir insan olarak tanınmıştır.

Veysel ve Erdoğan'ın yarattıkları direnç efsanesi bugünde konuşulmaktadır. Yoldaşları onların bıraktığı geleneği bir sancak gibi taşıyorlar, taşıyacaklar.

ERDOĞAN TEKİN

HASAN BEN 02.12.1989
TKP(ML) DABK MK üyesi,
Dersim'de çatışmada
katledilerek şehitler kervanına
katıldı. Onurlu kavgamızın
yaratıcılarındandı. Ölümünün
yedinci yılında saygıyla anıyoruz.
Devrim mücadelemizde yaşayacak.

Bekir Kürşat ONAY TKP/ML üyesi, Deniz SOM TIKKO üyesi, Mustafa ASLAN TIKKO üyesi 13 Aralık 1993 Dersim Ovacık ilçesinde çatışmada katledildiler. Raci YILMAZ TKP/ML üyesi 1 Aralık 1980'de Faşist TC ordusunun kurşunlarıyla katledildi. Besime DOĞAN ve Celal USTA 1 Aralık 1986'da Dersim'de çatışmada katledildiler. Şehitlerimiz onurumuzdur. Onları kavgamızda yaşatıyoruz. Onların yaşamından çıkaracağımız çok ders var. Her ölüm yüzlerce, binlerce dirilişimizdir.

Oğulları ölen analara türkü

Yere düşmüşlerden,
Yenilmez bir hayat doğar.
Bir tek beden olur,
Analar, bayraklar, çocuklar,
Hayat gibi canlı tek bir beden
Bir yüz bekler karanlıkları,
Ölü gözleriyle,
Kılıcı dopdolu,
Dünya ümitlerinden
Dursun,
Dursun yas esvaplarınız.
Yığın derleyin
Gözyaşlarınızı;
Bir metal oluncaya kadar
Bununla vuracağız,
Gündüz-gece;
Bununla çiğneyeceğiz,
Gündüz-gece.
Kin kapılarını,
kıncıncaya kadar..
Öfkeyi, iniltileri, horgörmeleri
Bırakın, bir yana bırakın.
Doğan ulu günün ortasına bakın:
Bu topraktan güler ölümleriniz
Kalkık yumrukları titrer,
Buğdayın üstünde,
Bilesiniz.

Pablo Neruda

ERDAL EREN

Gelişmekte olan halk muhalefetine bastırılmak için 12 Eylül darbesi yaparak işbaşına gelen AFC halkı sindirmek ve korkutmak için idamlara yeniden başladı. 2 Şubat 1980'de bir korsan gösteride gözaltına alınan Erdal Eren bir askerin katil zanlısı olarak daha 17 yaşındayken 13 Aralık 1980 yılında Ankara'da idam edildi.

TEMUR DEMİR 01.12.1986
TIKKO üyesi, Dersim'de çatışmada
katledildi. İnançlı ve kararlı direnişiyle
mücadelemize ışık tutuyor.

HALİL LAÇO-NURAY LAÇO 14.12.1993
13 Aralıkta Dersim'in Ovacık ilçesine bağlı Pozvenk köyünde TC. askerleriyle TIKKO gerillaları arasında çıkan çatışma esnasında faşist TC.'nin ordusu gerillaların bulundu-

FEVZİ KOÇ 13.12.1993
Kan emici faşist TC.'nin Dersim'de
katlettiği Fevzi KOÇ 13 Aralık
çatışmasında, 4 şehitten ilkiydi.
Korkusuz yüreği yolumuzu aydınlatıyor.

ğu köye havan mermileri yağdırırken köylü-gerilla ayrımı yapmaksızın, çocuk olduklarını bile bile iki yoldaş, Halil LAÇO-Nuray LAÇO'yu bilinçli olarak katletti. Bu iki güzel insanı devrim şehidi olarak saygıyla anıyoruz.

RIDVAN SANCAR

Aralık 1980 İstanbul Dev-Genç Anti faşist bir eylem hazırlanırken elindeki bombanın patlaması sonucu şehit düştü.

DERVİŞ ÇOBAN
Aralık 1979 PKK Gaziantep İşçilerin içinde aktif olarak rol alan ve işçilerin ekonomik talepleri doğrultusunda eylemlerinde önderlik eden derviş Çoban işçilerin bir fabrikadan atılması sonucu paralarını almaya giderken işyeri sahibi tarafından kurşunlanarak öldürüldü.

Faşizmi önce insanlık yargıladı

Adı Erich Priebke. II. Dünya Savaşı sırasında Roma'yı işgal eden Alman ordusunda SS subayı. Priebke 355 sivil aynı anda kurşuna dizdirdi.

Dış Haberler Servisi- Hitler'e yakınlığıyla tanınan eski SS subayı Erich Priebke'nin İtalya'nın başkenti Roma'da 7 Aralık 1995'de başlayacak mahkemesinin yaklaşmasıyla beraber, faşizm bir kez daha lanetle anılıyor.

Priebke, 17 ay önce Arjantin'de yakalandı. Mahkeme öncesi, suçunu şöyle itiraf ediyordu: "1944 yılıydı. 32 Alman askeri pusuya düşürülmüştü. Hitler öfkeden deliye döndü. Yahudileri ve direnişçileri toplamamı emretti. Infazlar Ardeatine mağaralarında gerçekleşti. Emirleri uyguladım. Masum."

Bu "masum" adam, Almanya'nın Roma'yı işgali sırasında, faşist ve işgalci Alman ordusunun 33 askerini öldüren yurtsever partizanların bu haklı eylemine karşılık, aralarında çocukların da bulunduğu 355 sivil kurşuna dizdirmişti.

Priebke olayıyla beraber savaş suçlularının yargılanmasında öncülük eden Nürnberg Mahkemesi'nin 50. yıldönümü de gündeme geldi.

TARİHİ MAHKEME

Almanya'nın Nürnberg kenti, Nazilerin yükseliş dönemlerinde gövde gösterilerine tanık olan kentler arasında

ön sıralardaydı. Ancak, 20 Kasım 1945'de SSCB, ABD, İngiltere ve Fransa'yı temsilen 4 yargıç, önde gelen 24 Nazi savaş suçlusunu bu kentte yargılamaya başladılar.

Mahkeme yaklaşık 1 yıl sürdü. 31 Ağustos 1946'ya kadar 403 oturum yapıldı, 24 tanık dinlendi, 143 kişinin yazılı ifadesine başvuruldu. 30 Eylül ve 1 Ekim 1946 tarihleri arasında da 250 sayfalık karar okundu.

Nazilerin önde gelen 24 ismi; Herman Goering, Joachim von Ribbentrop, Rudolf Hess, Ernst Kaltenbrunner, Alfred Rosenberg, Martin Bormann, Hans Frank, Wilhelm Frick, Robert Ley, Fritz Sauckel, Albert Speer, Walther Funk, Alfred Krupp von Halbach, Konstantin von Neurath, Baldur von Schirach, Arthur Seyss-Inquart, Julius Streicher, Wilhelm Keitel, Alfred Jodl, Erich Reader ve Karl Doenitz çeşitli cezalar aldılar. Franz von Papen, Hjalmar Schacht ve Hans Fritzsche ise beraat ettiler.

Nazilere yakınlığıyla tanınan Arjantin diktatörü Peron, 1945-52 yılları arasında onlara 2 bin pasaport verdi. Arjantin'e saklananlar arasında, ünlü kasap, Auschwitz'de 300 bin kişiyi ölüme gönderen Dr.

Joseph Mengele de vardı.

Fakat Nazilerin bir kısmı kaçamadı. Geçtiğimiz yıllarda ise, Nazi olduğunu gizleyen Kurt Waldheim gibi isimler teşhir oldu.

Faşizmi önce insanlık yargıladı. Ve sınıfsız, sınırsız, sömürsüz topluma yürüyen insanlık, faşizmi yargılamaya devam edecektir.

Auschwitz-Birkenau toplama kampından bir görüntü (üstte). Naziler, vurdukları ve topluca gömdükleri insanları seyrediyor (yanda). Bir SS'in çocuklu kadını infazı (altta).

Almanya'nın Nürnberg kenti, Nazilerin yükseliş dönemlerinde gövde gösterilerine tanık olan kentler arasında ön sıralardaydı. Ancak, 20 Kasım 1945'de SSCB, ABD, İngiltere ve Fransa'yı temsilen 4 yargıç, önde gelen 24 Nazi savaş suçlusunu bu kentte yargılamaya başladılar.

Cezayir'de seçimler

Dış Haberler Servisi- Geçtiğimiz haftalarda, Cezayir'de silahların gölgesinde gerçekleştirilen seçimler, olağanüstü polis önlemleri altında son buldu. 200 bin asker ve polis, birkaç yüz metrede bir araçları durdurdu, arama yaptı. Seçim kampanyalarında, seçimlerden çok kalaşnikoflu korumalar dikkat çekti. Seçimden bir hafta önce, başkent Cezayir'in 80 kilometre doğusundaki Tizi-Ouzu'daki bir apartmanda Silahlı İslami Güçler (GIA) mensubu 7 gerilla yargısız infaz edildi. Başkentün güneyindeki bir seçim yerinde bombalı araba patladı, 5 kişi öldü. Farklı siyasi partilerden 3 aktivist suikast sonucu öldürüldü. Se-

çimlerden sonra, 54 yaşındaki Liamine Zeroual başkanlığa seçildi. Zeroual Cezayirlilerin %75'inin seçime katıldığını, bunların %61'inin kendisine oy verdiğini söylüyordu. İslami Selamet Cephesi (FIS) ve GIA'nın yanısıra birkaç İslamcı grubun seçimleri boykot etmesine rağmen, Zeroual kazanmıştı. Ancak, seçimlerin başarıya ulaşmasında Zeroual'den çok yine İslamcılar rol oynadı. Şeyh Mahfoud Nahnah önderliğindeki ılımlı Hamas Partisi (bu partinin Filistinli Hamas örgütüyle hiçbir ilgisi yok) ve dağlık Kabylie bölgesinden seçime katılan Said Sadi seçimlere katılarak boykotu kırdılar. Hamas oyların %25'ini, Sadi ise %10'unu aldı. İkinci bir çatlak ise FIS ile GIA arasında yaşandı. FIS, seçimleri halkın %75'inin değil %37'sinin katıldığını açıklamasına rağmen, seçim sonrası "barış anlaşması", "tek taraflı ateşkes" gibi kavramlara başvuruyor. GIA ise FIS önderlerini davaya ihanetle suçlayarak daha radikal bir hatta ısrarlı görünüyor. Bütün bunlardan Fransız emperyalistlerinin kazançlı çıktığı da bir gerçek.

İdamların yankıları sürüyor

Dış Haberler Servisi- Nijeryalı yurtsever yazar Ken Saro-Wiwa ve sekiz arkadaşının, diktatör General Sani Abacha tarafından idam edilmesine tepkiler sürüyor.

54 yaşındaki oyun yazarı Saro-Wiwa, ülkede yaşayan 500 bin nüfuslu Ogoni halkının Royal Deutch Shell adlı petrol tekeline kurban edilmesine karşı çıktığı için idam edilmişti.

Shell, Ogonileri yurtlarından sürerken ve petrodolarlar için insan kanı içerken, geçtiğimiz haftalarda Nijerya tarihinin en büyük yabancı yatırımını tasarladığını açıkladı.

Şirketin sözcüsü Dick van den Broek, 3,8 milyar dolarlık

doğal gaz projeleri olduğunu duyurdu. Broek idamlara karşı olduğunu söylerken, soğukkanlı bir alçaklıkla "Fakat biz binlerce insana iş olanağı sağlıyoruz" dedi.

General Abacha ise "Birlik, huzur ve güvenlik için mümkün olan herşeyi yapacağız" diyerek faşist yöneticilerin klasikleşmiş sözlerini tekrarladı.

İdamlara tepkiler ise şöyle: Avrupa Birliği üyesi 15 ülke ile ABD, Nijerya'daki büyükelçilerini çekmeye karar verdiler.

İngiliz Uluslar Topluluğu (Commonwealth) üyesi 53 ülke, Nijerya'yı kınadı ve bu ülkenin üyeliğini askıya aldı.

Bir zamanlar Saro-Wiwa'nın en yakın dostu olan Nelson Mandela, Abacha'nın bir katil olduğunu söyledi.

Tepkiler o boyuta vardı ki, Nijerya'nın Afrika futbol karşılaşmalarına katılması yasaklandı.

Bu tepkiler, sözkonusu kapitalistlerin insan haklarına duyduğu saygıdan kaynaklanmıyordu elbette. Onların derdi, ABD'nin büyük petrol tekellerinden Shell'in tek başına Nijerya'daki petrol ve doğal gaz yataklarını kulanmasıydı.

EZLN 12. yaşını kutladı

Dış Haberler Servisi- Meksika'nın güneyindeki Chiapas eyaletinde, Lacandon Yağmur Ormanlarında 1983'te kurulan Ejercito Zapatista Liberation Nacional, yani Zapatista Ulusal Kurtuluş Ordusu 12. yaşgünü kutladı.

Chiapas'ta binlerce köylünün katılımıyla gerçekleşen törende, Kumandan Marcos'un tüm Meksika'da siyasal ve toplumsal reformalar yapılmasını isteyen mesajı okundu.

Küçük burjuva karakterli örgüt, 22 aydır silahlı eylemlere girişmeksizin devletle pazarlık yapıyor.

özgür gelecek

Elinize daha sağlıklı geçiş istiyorsanız ABONE OLUN !

UMUT YAYINCILIK VE BASIM SAN. LTD. ŞTİ Adına Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Duygu ZOR Yönetim Yeri: Küçük Ayasofya Cad. Oğul Sokak No. 16 Sultanahmet-İSTANBUL Tel:(0212) 516 25 38 - (0212) 516 60 20 Faks: (0212)518 23 23, BÜROLAR: KARTAL: Hamam Sok. Demirli İş Hanı No: 57/14 Kartal, Tel: (0216)306 16 02 ANKARA: Neçatibey Cad. No. 66/4 Maltepe Telefaks: (0312) 230 16 33, İZMİR: Gaziosmanpaşa Bulvarı Koçtaş İşhanı No: 87 D. 318 Konak/İZMİR Telefaks: (0232) 441 93 09 ÇUKUROVA: Melekçimez Çarşısı 39. Sokak No: 30 Kat: 1 ADANA MALATYA: Tabakhane Mah. Bakırcılar Çarşısı-Yanı Sarıbeyoğlu İşhanı K:2 NO:64 Telefaks: (0422) 322 08 04 AVRUPA MERKEZ BÜRO: Kaiser-Wilhelm Str. 284 47169- Duisburg-DEUTSCHLAND Tel: 0049203- 4061032 Baskı: BASMAT

— 6 aylık/1 yıllık gazete bedeli olarak 360.000 TL/ 720.000 TL'yi Yurtiçi Hesap No: 97454-3 Erdal ÇİÇEK: Yapı Kredi Bankası Çemberlitaş Şubesine yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

— Yurtdışı Hesap No: 300 2500 - 7 Makbuzun fotokopisi ektedir. ADRESİ: TELEFON:

ADI SOYADI:

İMZA

Banka makbuzunun fotokopisini: "Özgür Gelecek Gazetesi, Umud Yayıncılık Ltd. Şti. Oğul Sokak No. 16/2 Sultanahmet/İSTANBUL" adresine gönderin.

Dayton'da yeni bir Münih Konferansı

Dış Haberler Servisi- ABD'nin Ohio eyaletine bağlı Dayton kentindeki bir askeri üste, ABD önderliğinde başlatılan "Bosna için barış görüşmeleri" sona erdi. Gerici medya, özellikle ABD medyası, bu görüşmeleri "ABD'nin zaferi" olarak lanse ettiler. Clinton, konuyla ilgili olarak yaptığı son açıklamada şöyle diyordu: "Bosna'dan Haiti'ye, Ortadoğu'dan Kuzey İrlanda'ya kadar sonuçlara baktığımızda ABD önderliğinin zorunluluğu ispatlanmıştır ve bu olmaksızın bizim kıymetimiz, çıkarlarımız ve barışın kendisi riske girecektir." Bu sözlerden sonra, Clinton, Bosna'ya 20 bin kişilik ordu göndereceklerini açıkladı.

Barış anlaşması görüşmelerinin ardından, burjuva basını bile eleştirel manşetler atmaya zorunda kaldı. "Boşnaklara kötünün iyisi", "ABD tarafından kabul ettirilen anlaşma" manşetleri boy boy kendini gösterdi. Anlaşma parafe edilmişti ama henüz imzalanmamıştı. ABD Dışişleri Bakanı Richard Holbrooke dahi "Yapılacak çok şey var. Kağıt üzerinde ba-

ABD'de yayınlanmakta olan haftalık TIME dergisi, Dayton'da parafe edilen "Barış anlaşması" ile ilgili haberinde, ABD'yi bir deniz fenerine benzetti. Anlaşmayı imzalayan Miloseviç, Tudjman ve İzzetbegoviç bu "fenerin" aldatıcı ışıklarına sığındılar. Ancak gemi kısa bir süre sonra karaya oturacaktır. Çünkü bu "fener" ve benzerleri dünya halklarına felaketten başka hiçbir şey getirmedir.

riş var ama neler olacağını hepimiz göreceğiz" türünden ikircikli ifadeler kullanmak zorunda kaldı.

Anlaşmanın en önemli yanlarından biri, BM'ye bağlı askeri gücün NATO'ya devredilmesi. Böylece, ABD, yıpranmış BM şemsiyesini bir kenara atarak emperyalist rakiplerine karşı daha avantajlı bir kulvara girmeye çalışıyor.

NATO şemsiyesi altındaki Rus askerleri ise, hiyerarşik olarak NATO'ya bağlı olmayacak. Bu da, gerici Sırpı destekleyen Rus emperyalistlerinin pazarlık gücü. 60 bin kişilik NATO ordusunun üçte birinin ABD askerlerinden oluşması ise dikkat çekici.

Öte yandan, ABD Savaş Suçluları Mahkemesi Bosna'daki kalamlardan

sorumlu tuttuğu Radovan Karadžić ile Radko Mladıç'ın yargılanması gerektiğini belirtti. Ama mahkeme; Hırvat, Sırp ve Bosna egemen sınıflarının tümünün temsilcilerini suçlu göstermiyor. Daha da önemlisi, Clinton, Yeltsin ve Kohl'ü, yani gerici savaşın ve katliamın asıl mimarlarını adeta akıyor.

4 yıldır süren savaş, ardından 300 bin ölü, milyonlarca yaralı, yanmış yıkılmış bir ülke bıraktı. Parafe edilen anlaşma Bosna-Hersek'in topraklarının önemli kısmını Sırbistan'a veriyor. 24 Kasım 1995 tarihli Yeni Yüzyıl'da, "Bosna Barış Değil, Münih Konferansı'nın Provası" başlıklı makalesinde, Gün Kut şöyle diyor: "Dayton'da bir Chamberlain ve Daladier aramak çok anlamlı değil. Belki bir Hitler ve Mussolini de yok. Ama aynı siyasi proje sözkonusu."

Eylül 1938'de, İngiliz Başbakanı Chamberlain ile Fransız Başkanı Daladier, Hitler Almanyası'nın Çekoslovakya'yı işgalini Münih Konferansı'yla onayladılar. Anlaşmada, Hitler'in "Almanya'nın sınırları tüm Alman kökenlilerin yaşadığı yerleri kapsar" tezine boyun eğildi. Çekoslovakya'nın ise, geri kalan "toprak bütünlüğü", "garanti altına alındı".

Kut'un benzetmesi güzel fakat yetersiz. Bugünün Chamberlainleri ve Dalaidierleri, Hitler ve Mussolinilerle yaptıkları, ortaklıklardan dolayı hesap vermelidirlen.

Guevara'nın mezarı

Dış Haberler Servisi- Küba devriminin önderlerinden Ernesto Che Guevara'nın Bolivyalı askerler tarafından tuzağa düşürülmesinden bu yana 28 yıl geçti. Ancak, bundan bir süre önce emekli bir Bolivya Ordusu generalinin, Mario Vargas Salinas'ın açıklamaları, tüm dünyanın Che'yi tekrar konuşmasına neden oldu. Salinas, Che'nin And dağlarının eteklerindeki Vallgrande kenti yakınlarındaki bir toplu mezara gömüldüğünü, aynı anda öldürülen 25 gerillanın arasında olduğunu söylüyordu.

Geçtiğimiz hafta, Bolivya Devlet Başkanı Gonzalo Sanchez de Lozada'nın, Che'nin cesedini mezarından çıkarılarak ailesine verileceği şeklindeki açıklaması, gerilla liderinin kızı Aleida Guevara tarafından tepkiyle karşılandı. Küba'da bir radyo istasyonuna konuyla ilgili olarak açıklama yapan Aleida Guevara, "Ailenin ortak kararına göre babam düştüğü yerde kalmalıdır. Burası da Bolivya'dır. Kaldı ki bu tür itiraf-ları kuşkuyla karşılamak gerekir." dedi.

Tamil Kaplanları çağrı yaptı

Dış Haberler Servisi- Sri Lanka'da, devlet güçlerinin Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları'na karşı giriştikleri büyük saldırı sürüyor.

Sri Lanka ordu sözcüsü, 20 Kasım günü yaptığı açıklamada, sabaha karşı "gerillaların kalesi" durumunda ki Jaffna kentine girdiklerini duyurdu. Sözcü, "5 yıldan bu yana ilk kez Nallur bölgesi ve çevresinin denetimini ele geçirdik" dedi.

Gerici medya, Kaplanlar'ın sonunun yaklaştığı çığlıklarını atarken, ülkenin doğusundaki Lahugalla'daki bir polis karakoluna yapılan saldırı Sri Lanka egemen sınıflarını şoka uğrattı. Saldırım oldu Jaffna'ya girdiği sırada gerçekleşmesi, ge-

Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları ve öldürdükleri askerler.

rillanın düzenli olarak geri çekildiğini gösterirken, birkaç hafta önce orduya ait bir yakıt deposu ve karargahın gerillalar tarafından tamamen imha edilmesi, hükümeti başkent Colombo'da olağanüstü önlemler almaya itmişti.

Ordu birliklerinin Jaffna'ya giriş yapması üzerine, Tamil Eelam Kurtuluş Kaplanları örgütünün sözcüsü,

"intihar birlikleri oluşturma" çağrısı yaptı. Sözcü, bu tür birçok birliğe sahip olduklarını ve olacaklarını ifade ederken, "onların ordusunda ise firarlar artmaktadır." dedi.

Öte yandan, uluslararası insan hakları örgütleri, Sri Lanka ordusunun Jaffna'yı bombalaması sonucu en az 800 sivilin öldüğünü duyurdular.

Aleviler faşizmin bir parçası yapılamaz !

İstanbul- Ankara/Özgür Gelecek- Özel mülkiyetin gelişmesiyle birlikte ortaya çıkan sınıflar, beraberinde mülksüzleri sömürme, baskı altında tutma, sindirmenin maddi ve manevi yol ve yöntemlerini de geliştirmeye başladı. Devlet mekanizmasını elinde bulunduran sınıf, sürekli olarak üretim araçlarından yoksun sınıf ve katmanları baskı altında tutmuş veya tutmak istemiştir. Bu baskı, teknik olanaklarla yapılırken, manevi baskılar, kültürel yozlaştırma, tek yönlü, ezberci eğitimle de desteklenmiştir. İdeolojik olarak toplumu düzen sınırları içinde tutmanın en önemli yollarından biri de, toplumu bilimsellikten uzak din gibi idealist yöntemlerle uyusturmasıdır. İşte, sınıfların ilk oluşumundan itibaren devlet mekanizmasını elinde bulunduran sınıfın, ezilenlerin mevcut durumunu kabullenmeleri ve isyan etmelerini önlemek için kullandığı en önemli araçlardan biridir din... Bu bütün sömürücü toplumsal sistemlerde böyle olmuştur.

Dinin bu kullanımında genel olarak azınlığın inançları, düzen için bir tehlike oluşturmadığı sürece önemsenmemiş, düzen karşıtı yönelimler olduğu zaman da çeşitli şekillerde baskılarla, katliamlarla bastırılmıştır. Nüfusun büyük bir çoğunluğunun İslamiyetin Sünni/Hanefi mezhebini benimsemiş olduğu Osmanlı ve ardılı Türkiye'de de Aleviler bu baskı ve katliamlara maruz kalmıştır. Bir ülkedeki dini uygulamaların o ülkedeki egemen mezhebin inançlarına göre belirlendiği ve Türkiye'de Alevilik mezhebinin hiç bir zaman iktidar olmadığı düşünüldüğünde; Alevilerin neden yüzyıllardır bastırıldığı ve katledildiği de anlaşılacaktır. Ayrıca bugün, Türkiye'deki Alevi kesim genel olarak işçi ve emekçilerden oluşmaktadır. Yüzyıllardır dini inançları yüzünden baskı altında olan ve çoğu emekçi kesime mensup Aleviler, toplumun diğer kesimlerine göre devle-

tin yapısını daha açık bir şekilde görmüşlerdir. Bu da, Alevilerin yüzyıllardır düzene muhalifliklerini beraberinde getirmiştir. Proleter ideolojinin gelişimiyle birlikte muhaliflik yine toplumun diğer kesimlerine oranla daha çok devrimci örgütlere yönelmiştir.

Alevilerin düzeni yıkmak için oluşturulan bu örgütlere akışı devleti korkutmuş, devletin Alevileri "potansiyel suçlu" olarak görmesini pekiştirmiş, sonuçta da Aleviler üzerindeki baskı ve katliamlar yoğunlaşmıştır. Okullarda din dersleri zorunlu hale getirilmiş, ders kitaplarında, ansiklopedilerde Aleviler hakkında yanlış ve çarpıtma bilgilere yer verilmiş, toplum bir bütün olarak Aleviliğe karşı kıskırtılmıştır. Devletin bu politikası MHP'li sivil faşistler aracılığıyla Maraş'ta, Çorum'da, Sivas'ta en son olarak da Gazi'de katliamlarla üst boyutlara varırılmıştır. TC. Osmanlılardan devraldığı bu bayrağı yükseltmekte hiç de çekinceli davranmamıştır. Ancak, Gazi'de olduğu gibi halk devrimcilerle birlikte direnişe geçmiş ve tepkisini katliamın gerçek sorumlusu devlete yöneltmiştir.

Devlete yönelen bu tepkiyi düzen sınırları içine çekmek isteyen devlet, seçim arifesinde Alevilere yeni bir kısıntı sunma yoluna gitmektedir. Genelde kitlelerin, özeld Alevilerin en doğal hakkı olan, kendi demokratik örgütlenmelerini oluşturmaları TC'nin faşist niteliği gereği her zaman baskılarla, zorla, katliamlarla engellenmeye çalışıldı. Kitlelerin tepkileri dönem dönem kısıntılarla etkisizleştirilmeye çalışıldı, ama hiç bir zaman zor esas rolünü yitirmedi. Ve yine faşist TC. Aleviler üzerinde; baskıyla, zorla, katliamla yapamadıklarını demokratik kısıntılarla yapmaya çalışmaktadır. Gerçekte devletin Alevileri düzen sınırları içine çekme istemi ve buna uygun politikalar son yıllarda yoğunluk kazanmıştır. Oysa daha dün 2 Eylül

- ✓ Komprador patronlar ve büyük toprak sahipleri ezilenler üzerindeki baskı ve zor aracı olan devleti, genel anlamda periyodik aralıklarla seçimlere giderek, parlamentodaki kliklerin hangisinin halkı daha çok sömüreceğine karar verir.
- ✓ Yüzyıllardır baskı ve katliamlara maruz kalan Aleviler, devletten, faşist TC'den herhangi bir beklentilerinin olmadığını ve Aleviler üzerinde oynanan son oyunun bilincinde olduklarını ve bu oyuna izin vermeyeceklerini göstermeli, bunun için de seçimleri boykota gitmelidirler.

Çorum Milletvekili Cemal Şahin; "Alevi bir milletvekili olarak bölücü Marksist-Leninistlere karşı sonuna kadar savaşacağımı" söylerken; bir yandan devletin Alevilerin bu şekil örgütlenmesine izin verirken neyi amaçladığını ve diğer yandan da bu örgütlenmelerin yönelmesi gereken rotayı dile getiriyordu. Alevilerin devlete yönelen tepkilerini bu şekilde nötralize etmek isteyen devlet, seçim arifesinde bunu hızlandırdı ve seçim yatırımında bulundu. İlk bakışta, seçim öncesi vaad edilen 3 trilyonla yapılacak istenenin salt bir seçim yatırımı olduğu düşünülebilir.

Devamı 7. Sayfada

Burjuva-feodal sistem öyle veya böyle Alevileri düzenin içerisine çekmek, düzene muhalif konumlarından çıkararak düzen içi arayışlara hapsedmek istiyor. Kısacası Aleviler faşizmin bir parçası yapılmak isteniyor. Çoğunluğumu emekçi halkımızın oluşturduğu Aleviler buna asla izin vermedi, vermeyecek!